349

349

Cynthia Van Rooy

AVENTURĂ INCITANTĂ

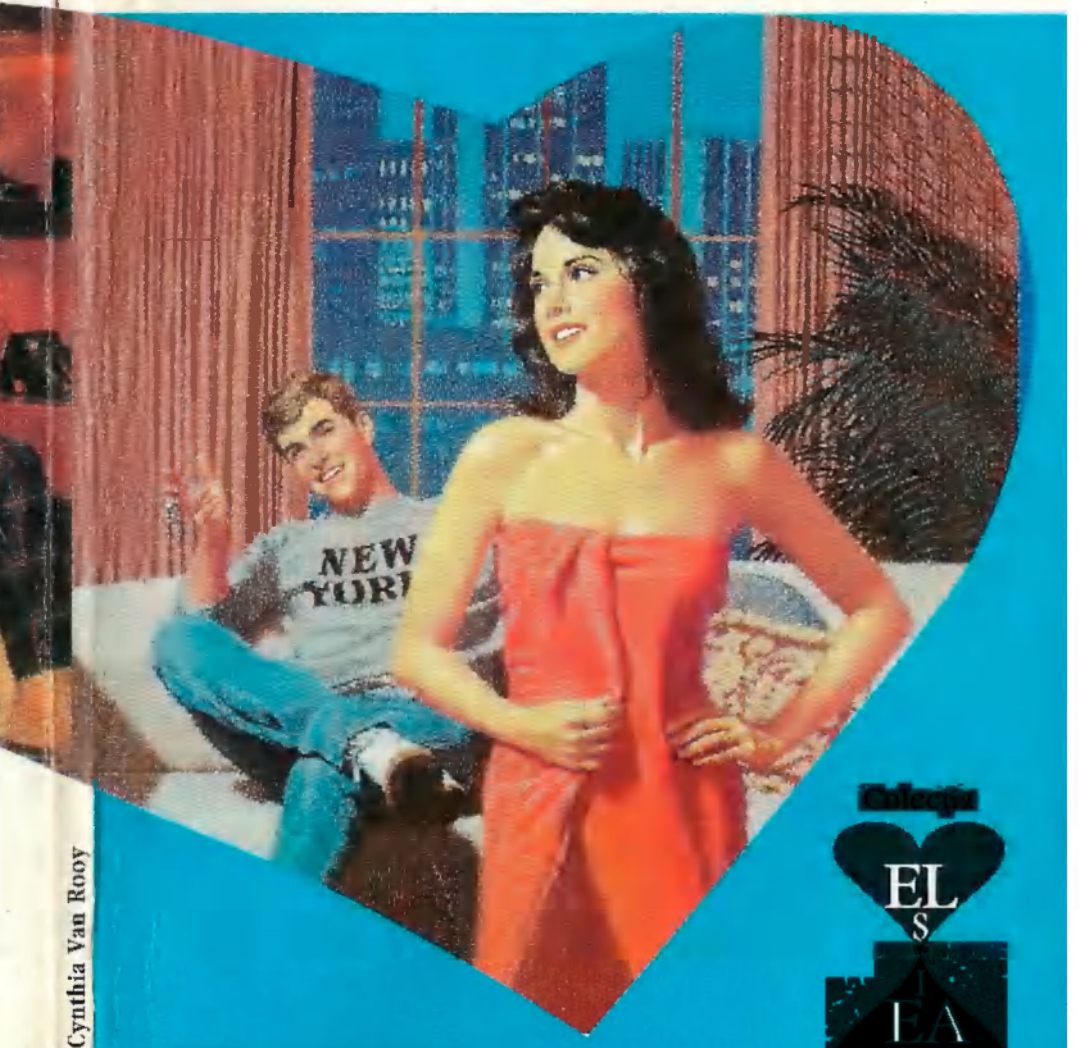

Colecția

ELSA

Editura ALCRIS

Cynthia Van Rooy

CYNTHIA VAN ROOY

Aventură incitantă

Traducerea și adaptarea în limba română de

BRÎNDUȘA CARMEN BORZA

ALCRIS

Editor: Aurelian Micu
Lector: Angela Vasile
Tehnoredactor: Ana Croitoru
Coperta: Andy

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale
VAN ROOY, CYNTHIA
Aventură incitantă / Cynthia Van Rooy – București: Alcris, 2001.
p.; cm. – (El și Ea)
Tit. orig. (eng): The wedding effect.
ISBN 973-8251-45-1
821.111. 31=135.1

Colecția „ EL și EA "

Capitolul 1

Zoe strânse plină de neliniște hârtiile de pe birou, apoi își privi ceasul de la mână. Curând, trebuia să sosească. Respiră adânc privind textul scris în agenda din fața ei, pe care-l știa aproape pe dinafară.

Își aranjă părul și-și umezi buzele. Nu era emoționată, desigur. N-avea de ce să fie. Doar urma să aibă loc o simplă discuție de rutină între consilierul școlar și părintele unui elev. O făcuse de atâtea ori! Era pregătită și se simțea încrezătoare. În dimineața aceea părul îi stătea mai bine ca de obicei. Deseori i se cârlionța prea tare, făcând-o să arate cam exuberantă. Taiorul clasic era feminin, dar profesional. Privindu-se în oglindă, abia se mai reunoscu.

Se informase și aflase că domnul Bryant Sinclair era unicul părinte al elevului de doisprezece ani, Paul Sinclair. Nu era căsătorit. Poate că era divorțat sau văduv. Nu cunoștea amănunte. Știa doar că ocupa o poziție importantă în cadrul unei corporații internaționale, care-și mutase sediul din

Argentina la Washington D.C. Locuia la etajul unu, sub apartamentul ei, într-un bloc vechi, dar cochet. În vara aceea ea se întorsese la Washington. În ultimii șase ani locuise în Africa – doi în Tanzania, unul în Mauritania și trei în Camerun.

Domnul Sinclair era un bărbat arătos, înalt, cu umeri lați, ten bronzat și ochi albaștri pătrunzători. Avea părul blond, bărbia hotărâtă și un aer de siguranță de sine. Nu trecea nimănui neobservat.

Se întâlniseră întâmplător de câteva ori, la intrarea în bloc. Se salutaseră ca doi oameni civilizați, care locuiau în aceeași clădire. El o privise zâmbindu-i într-un fel care o zăpăcise complet. Dragoste la prima vedere? Cine știe? Oricum, ceva se petrecuse în acea secundă între ei doi.

Și din cauza asta Zoe stătea acum așteptându-l cu inima cât un purice, în biroul ei înghesuit de la Școala Internațională Olympia.

Din păcate, motivul discuției cu el nu era unul prea plăcut. Fiul domnului Sinclair nu se adaptase ritmului școlar impus. Trecuseră patru săptămâni de la începerea noului an și el deja adunase o grămadă de note proaste. Problema principală era că nu-i plăcea să-și facă temele. Iar ei îi era greu să-i spună tatălui că unicul lui fiu avea o problemă gravă. Cărui părinte îi plăcea să audă astfel de lucruri despre copiii lui, de la profesori? Și nici ei nu-i plăcea să facă treaba asta.

La ora opt fix domnul Sinclair apăru în ușa biroului, înalt, impozant. Privirea lui albastră și intensă o fixă.

– Bună dimineața, spuse domnul Sinclair cu o voce masculină, frumoasă, care-o cutremură pe Zoe.

Privindu-i costumul impecabil, cuvintele i se opriră pe buze. Bărbatul acela știa să se îmbrace. Știa cum „să se poarte". Știa cum să privească o femeie.

Înghiți în sec de câteva ori și-l invită să ia loc. Trecând pe lângă el, parfumul lui masculin îi gâdilă nările. Era ora opt dimineața și putea să pună pariu că el tocmai ieșise de sub duș. Fără să vrea și-l imagină gol, cu trupul bronzat, musculos, șiroind de apă, și se cutremură.

Domnul Sinclair se așeză pe un scaun trăgându-și cu un gest automat pantalonii. Pantofii lui negri străluciră impresionant. De mult nu-i mai intrase Zoei în birou un bărbat îmbrăcat în haine atât de scumpe. De fapt, de mult nu se mai simțise amețită de prezența unui bărbat.

Ceea ce nu înțelegea era de ce un bărbat atât de bogat locuia într-un simplu apartament închiriat. Bine, apartamentele din blocul acela erau frumoase, iar chiria era pe măsură. Zoe văzuse multe mașini scumpe parcate în fața intrării, oameni îmbrăcați la casele de modă de la Paris sau Roma, intrând și ieșind din bloc.

– Am înțeles că vreți să discutăm despre situația școlară a lui Paul, începu el văzând că Zoe tăcea.

– Da, spuse ea încrucișându-și mâinile pe birou.

Înainte să înceapă școala, Zoe avusese ocazia să vorbească cu Paul în fața blocului. Era un băiețel frumos, puțin cam prea micuț de statură pentru vârsta lui, cu părul șaten, cârlionțat, și ochi albaștri, vulnerabili. Fără un motiv anume, îi căzuse cu tronc. Când se întâlniseră prima oară, el fusese deschis și prietenos, dar de când începuse școala, parcă se închisese în el.

– Fiul dumneavoastră e sociabil și inteligent, începu ea pe un ton profesional.

– Știu, zâmbi domnul Sinclair.

– Am înțeles că ați locuit la Buenos Aires în ultimii cinci ani și fiul dumneavoastră a frecventat o școală internațională acolo.

– Corect.

– Cred că Statele Unite au însemnat pentru el o schimbare majoră.

Școala lor era una internațională, iar părinții copiilor care o frecventau erau oameni cu poziții importante în stat.

– Da, spuse el. Și credeți că e vreo problemă, doamnă Langdon? întrebă el făcând-o să înțeleagă că dorea să treacă mai repede la subiect.

– Sinceră să fiu, da, spuse ea privindu-l în ochi. Ca să fiu mai directă, domnule Sinclair, Paul refuză să-și facă temele, iar notele lui reflectă această lipsă de interes. V-am trimis un raport acasă, acum o săptămână.

– Nu l-am primit, spuse el liniștit.

Zoe nu se miră. Probabil că Paul găsise plicul în cutia poștală și-l ascunsese. Zoe îi întinse domnului Sinclair o copie a raportului, pe care o făcuse preventiv, anticipând din experiență incidentul.

– Sunteți sigură că nu e vorba de o greșeală? întrebă el încruntat, citind raportul.

– Da. După cum vedeți este semnat de toți profesorii. Ceea ce mă miră e faptul că Paul are niște referințe foarte bune de la școala din Argentina.

– Întocmai. Atunci care e problema?

– V-am spus. Fiul dumneavoastră refuză să-și facă temele. Am discutat cu el și mi-a dat de înțeles că n-are de gând să se îndrepte.

– Trece printr-o criză pre-adolescentină.

– Cred că e vorba de ceva mai serios. Sincer, domnule Sinclair, sunt îngrijorată.

– Îngrijorată? Ce vreți să spuneți?

– Am discutat cu el și mi s-a părut taciturn. Am aflat de la profesorii din Argentina că acest comportament nu-i stă în fire. Evident, ceva îl tulbură. Nu mi-am dat încă seama despre ce poate fi vorba.

– Cred că exagerați, spuse el privind-o cu intensitate. Abia a început școala de o lună de zile. Nu cumva îl judecați pripit? Acordați-i puțină încredere.

– Nu-l judec pripit. Pur și simplu am constatat că are o problemă. Cu cât ne dăm seama mai repede despre ce e vorba ca să remediem situația, cu atât mai bine pentru el.

Zoei nu-i plăcea atitudinea domnului Sinclair, nepăsarea lui cel puțin aparentă, dacă nu reală.

– Abia ne-am întors în State, doamnă Langdon, spuse el bătând nervos cu degetele în brațul scaunului. Lăsați-l să se acomodeze măcar încă o lună.

– Desigur, spuse ea, deranjată de tonul lui indiferent. V-a povestit ceva despre școală?

– Da. Mi-a spus că profesorii din Argentina erau mai bine pregătiți și mai drăguți decât cei de aici. Altceva, nimic special. Și vă asigur că e sincer cu mine.

Nimic special? Era imposibil ca un elev sociabil și inteligent să aibă probleme cu temele.

– Ați discutat despre îndatoririle lui școlare?

– Mi-a spus că n-are probleme și-l cred. Niciodată n-am fost nevoit să-l împing de la spate ca să-și facă temele. E un copil responsabil.

– Din păcate situația stă altfel.

– Probabil...

Probabil? Chiar nu-i păsa? Cum putea să fie atât de indiferent? Ce fel de părinte era?

– Nu-și face temele, nu participă la ore, nici măcar nu s-a înscris la cursul de fotbal. Am auzit că e un bun jucător.

– Așa e. Cred că o să-și revină când o să-și dea seama că nu face altceva decât să se pedepsească singur. E un copil mândru și n-o să mai accepte mult timp să ia note proaste. O să se mobilizeze și o să recupereze. Îl cunosc.

– Vă deranjează dacă vă mai pun câteva întrebări?

Domnul Sinclair își privi nerăbdător ceasul.

– Îmi pare rău, dar sunt foarte ocupat.

Doamne! Chiar nu-i păsa de fiul lui!

Zoe cunoscuse părinți care nu aveau timp pentru propriii lor copii. De fiecare dată când remarca asta, îi părea rău pentru copilul respectiv, îl detesta pe părinte, dar totul se oprea aici. Natura profesiei o obliga să ajute atât cât îi stătea în puteri, fără să se implice emoțional.

Furia pe care o resimțea acum nu mai era o atitudine profesională. Își privi mâinile încrucișate pe birou și încercă să se adune.

– Are vreo problemă acasă care-l face să fie nefericit? continuă ea cu întrebările, sperând să afle mai multe.

– Nu, doamnă Langdon. N-are absolut nici o problemă, spuse el rece.

– Paul și-a dorit să se întoarcă în State?

– N-a avut de ales.

– Repet. Și-a dorit?

– Nu. Și cred că asta e cauza rebeliunii lui. Dar bănuiesc că nu va dura mult. O să se obișnuiască. O să-și facă prieteni și o să se acomodeze.

– Mda.

– Cu tot respectul, spuse domnul Sinclair ridicându-se în picioare, vă rog să nu faceți un caz din asta. Mai acordați-i o lună. Nu e cazul să apelăm la un psiholog...

– Să sperăm că lucrurile se vor îndrepta de la sine, spuse ea fierbând în sinea ei. Vă rog să apelați la mine, dacă veți considera că aveți nevoie de ajutorul meu. Vă stau la dispoziție.

– Mulțumesc, spuse el sincer privind-o în ochi. Cred că ar trebui să renunțăm la formalități. La urma urmei suntem vecini. Spuneți-mi Bryant.

– Mulțumesc... Bryant, spuse ea uimită de întorsătura evenimentelor. Eu sunt Zoe.

– Pe curând, Zoe, zâmbi el.

Bryant închise ușa, lăsând-o cu gura căscată. Nu! Categoric bărbatul acela era nesuferit! Nu-i plăcea atitudinea lui degajată, ochii lui albaștri...

Nu-i plăcea cum îi zâmbea.

Capitolul 2

Toată ziua Zoe se gândi la Bryant Sinclair. Privirile și zâmbetele lui nu-i mai ieșeau din minte. Și totuși o intriga faptul că era un tată care nu accepta problemele fiului său, refuzând să le discute deschis.

N-avea să-i fie ușor. Cu toate astea, era hotărâtă să-l ajute pe Paul. Era meseria ei. Și vulnerabilitatea din privirile copilului îi atinsese o coardă sensibilă.

Dejună împreună cu două profesoare și secretara, Ann, care era la curent cu cele mai recente bârfe.

Ann îl văzuse pe Bryant ieșind în dimineața aceea din biroul Zoei. Abia aștepta să „toarne" tot ce știa despre el.

Bryant Sinclair provenea dintr-o familie înstărită care deținea o corporație internațională, pentru care lucra. Ultimul lui mare proiect se desfășurase în Argentina. Fusese căsătorit o dată, cu ani în urmă, dar nimeni nu știa ce se întâmplase cu soția lui.

Altă curiozitate era de ce Bryant Sinclair locuia într-un apartament închiriat.

– Ai fost vreodată la el acasă? o întrebă Ann pe Zoe.

– Nu, răspunse ea. Mai vrea cineva cafea?

Zoe schimbă subiectul. Nu-i plăcea să vorbească despre Bryant, deși era moartă de curiozitate să afle cât mai multe amănunte.

La ora patru, după ce închise biroul, hotărî să facă o plimbare pe jos, până acasă. De mulți ani tânjise să simtă în nări aerul încărcat cu parfum de crizanteme al Washington-ului, toamna.

Încă nu-și cumpărase o mașină. De obicei, lua metroul până acasă. Poate la primăvară avea să se mute la periferie și atunci își va cumpăra și o mașină.

Intră într-o brutărie, și cumpără o pâine neagră. În spatele ei își aștepta rândul o mămică cu un copil în brațe. Și Zoe își dorea copii. Și un bărbat care s-o iubească. Avea douăzeci și nouă de ani și dorințele ei erau normale la vârsta aceea. Voia să fie o soție bună și o mamă grozavă. Ușor de zis, dar greu de făcut.

Intră în scara blocului și se uită în cutia poștală. Primise o scrisoare. De la Nick!

Alergă pe scări și intră grăbită în apartament, nerăbdătoare să citească scrisoarea de la prietenul ei. Nick era profesor de matematică în Camerun, la aceeași școală la care predase și ea timp de trei ani.

Își făcu un ceai, se schimbă într-o pereche de blugi și un tricou, și se aruncă pe canapeaua moale din camera de zi.

Nick îi scria despre un cuplu pe care-l cunoșteau, care se căsătorise în Camerun după ceremonialul unui trib local, despre niște ierburi miraculoase care-i vindecaseră o rană de la picior, și despre femeia spaniolă, atașat cultural, pe care o iubea.

Prințesa mea spaniolă mi-a făcut-o. M-a părăsit. Pun pariu că tu te întrebi cum a îndrăznit. Iar eu îți răspund că ea caută un prinț. Iar eu nu sunt un prinț. Eu sunt un broscoi – un simplu bărbat din New Jersey. Sunt devastat. Mă simt atât de singur, acum, că și tu m-ai părăsit. Ești cea mai bună prietenă a mea. Ce o să mă fac fără tine? Simt nevoia să stau de vorbă cu tine, acum, când sunt atât de nefericit, să-ți ascult sfaturile.

Ce să fac? Îmi petrec nopțile împreună cu Jacob, bând vin de palmier și discutând la nesfârșit despre misterele femeilor. Singurătatea e groaznică. Mi-e dor de prăjitura ta cu cocos, de sfaturile tale bune... De fiecare dată când trec pe lângă casa ta îmi vine să intru, să te salut. Uit că de fapt ai plecat. Definitiv!

Mi-e dor de tine. Mi-e dor de serile petrecute la tine. Și mă întreb ce mai caut eu aici? Pe zi ce trece îmi dau seama că sunt dependent de locurile astea.

Sper că tu ești fericită în apartamentul tău din capitală. Câteodată stau și-mi imaginez cum arată casa ta. Pun pariu că e plină cu flori. Într-o vitrină ai un set de cești de

ceai. Și într-un colț, un șemineu. Iar din bucătărie se simte aroma inconfundabilă a prăjiturilor tale fenomenale.

Sper să găsești ceea ce cauți. Deja te văd stând pe canapea, lângă un soț bun și frumos, ținând în brațe un bebeluș adorabil. Ce imagine ideală!

Cred că o să îmbătrânesc aici, în Africa, și o să devin un nebun singuratic...

Zoe râse din toată inima. Nick fusese un nebun dintotdeauna. Avea patruzeci de ani și nu fusese căsătorit niciodată. Călătorise toată viața. Acum, când hotărâse să se așeze în Camerun cu frumoasa lui spaniolă, aceasta îl părăsise. Cum mai era și viața asta!

Desigur, ceea ce nu bănuia Nick, era că și ea se transforma într-o nebună singuratică. Își termină de băut ceaiul și continuă să citească scrisoarea.

Bietul Nick! Era atât de singur în orășelul acela african!

Biata de ea! Era atât de singură în capitala Statelor Unite!

Prostii! Nu asta-și dorise? Nu de asta plecase din Africa? Să se așeze. Să-și facă o familie. Să prindă rădăcini.

Puse scrisoarea de la Nick pe măsuța de cafea și se ridică în picioare. Apartamentul ei era frumos. Avea uși masive de stejar și podele solide de lemn, de peste o sută cincizeci de ani. Privi pe fereastră străduța îngustă străjuită de copaci înalți, cu căsuțe mici și cochete. Saab-ul lui Bryant Sinclair

nu era parcat în fața blocului, deci el nu venise acasă. Se simțea ca o bătrână singură care n-avea ce face decât să-și spioneze vecinii.

Era prea devreme ca Bryant Sinclair să fi venit acasă. Probabil că domnișoara Garcia, menajera, avea grijă de Paul până ce tatăl lui avea să se întoarcă de la muncă. Se întrebă cum arăta apartamentul lui. Probabil că era decorat cu mobilă scumpă. Mai multe nu putea spune, pentru că nu-l cunoștea prea bine pe Bryant Sinclair. Tot ce putea spune despre el era că avea părul blond, ochii albaștri și o bărbie proeminentă. Numai când se gândea la el, pulsul i se accelera.

Plecă de la fereastră încercând să-i uite privirile care o răscoleau.

Singură își decorase apartamentul și-i plăcea rezultatul. Totul era perfect, așa cum își dorise încă de la început, când se mutase. Elegant și confortabil. Era cuibul ei și-l iubea. Aici avea să fie fericită în noua ei viață. Iubea Washington-ul pentru distracțiile culturale pe care le oferea – piesele de teatru, concertele, lecturile și seminariile cărora le simțise lipsa în ultimii ani.

Deschise radioul, alese un post care difuza muzică reggae și-și prepară o salată de lăptuci, avocado și brânză de capră. Savură mâncarea în liniște, împreună cu un pahar de vin roșu.

Jalnic. Era atât de singură. Îi părea rău că nu avea cu cine să împartă micile bucurii ale vieții. Brusc i se făcu dor de

Africa, de căsuța ei din orășelul prăfuit în care se adaptase perfect. Acolo obișnuia să mănânce împreună cu prietenii ei. Îi era dor de ei, de discuțiile cu ei, de felul în care se distrau împreună.

Singurătatea o copleși făcând-o să-i fie scârbă de salata din fața ei. Clipi furioasă alungând lacrimile de la colțurile ochilor. N-avea de gând să se complacă în starea aceea. Își va face prieteni aici, va începe o nouă viață. Doar dacă mai avea puțină răbdare...

Telefonul sună.

– Sunt eu, Maxie! strigă strident vocea de la capătul firului.

Maxie locuia vizavi, într-o casă de dimensiuni impresionante pe care o împărțea împreună cu soțul ei chel, cu câteva păsări exotice, și cu un șarpe boa constrictor. Avea o claie de păr roșu ca focul și un trup de invidiat. Zoe nu mai văzuse niciodată până atunci pe cineva care să poarte haine atât de colorate ca Maxie.

– Bună, spuse Zoe.

Când se mutase, într-o zi toridă de august, Maxie îi oferise o limonadă rece și o lăsase să-i folosească telefonul. De atunci nu se mai întâlniseră decât de câteva ori. Maxie și soțul ei, Derek, aveau o galerie de artă internațională și călătoreau foarte des peste ocean.

– Sâmbătă seara organizăm petrecerea anuală de sfârșit de sezon, spuse Maxie. Ești invitata noastră.

O petrecere! Oameni! Lume nouă! Minunat! Ăsta era exact lucrul de care avea nevoie Zoe.

– Mulțumesc! Abia aștept! Să aduc ceva?

– Nu. Am angajat o firmă de catering să se ocupe de meniu. E vorba de o petrecere mare și n-am chef să-mi bat capul cu mâncarea. Tu ce mai faci? Te-ai obișnuit cu noul stil de viață?

– Îmi place școala, îmi plac profesorii, dar mai durează până mă obișnuiesc. Încă nu mi-am revenit de când am intrat în primul supermarket și am văzut cincizeci de mărci ale aceluiași produs.

– Las' că te obișnuiești tu, râse Maxie.

– Cine vine la petrecere?

– Vin mulți bărbați. În special străini.

– Interesant. Cu ce să mă îmbrac?

– Cu ce vrei tu. O să fie un fel de carnaval internațional. Vor veni oameni îmbrăcați în cowboy, în sari-uri, în smochinguri, în fine, o să fie un amestec în toată regula. Așa că orice îți pui pe tine, o să fie O.K.

– Bine. La ce oră să apar?

– Pe la opt. Te pup, pa!

Zoe închise telefonul zâmbind. Dintr-o dată îi revenise toată buna dispoziție. Invitația aceea picase la momentul potrivit. Era atât de emoționată încât nici nu-și mai termină de mâncat salata. Simțea nevoia să facă ceva. La televizor nu avea răbdare să se uite. Intră în bucătărie și se gândi să prepare o prăjitură cu cocos și ciocolată.

Cunoștea o rețetă foarte laborioasă, dar îi mai lipseau două ouă. Își luă poșeta de pe masă și se grăbi spre ușă. Coborî în grabă scările dar n-apucă să iasă din bloc că dădu nas în nas cu Bryant Sinclair. De fapt nu chiar nas în nas. El era mult mai înalt decât ea. Își ridică privirile și-i întâlni ochii profunzi, albaștri ca cerul de vară. Comparația aceea îi veni imediat în minte.

Se părea că se întorcea de la muncă. Purta același costum cu care fusese îmbrăcat în dimineața aceea, iar în mână ducea o sevietă.

– Bună seara, spuse el zâmbind, văzând-o că-l studiază cu gura căscată.

Zoe se fâstâci, se înroși și se trezi spunându-i:

– Voiam să cumpăr niște ouă.

– Succes, spuse el râzând. Dacă nu găsești, să treci pe la mine. Pot să-ți dau eu câteva ouă. Sau n-ar fi mai bine să scutești niște bani și un drum și să vii chiar acum să-ți dau?

– Nu, mulțumesc. Sunt sigură că au la colț.

Apoi, fără să-și mai ia la revedere, ieși ca o vijelie din bloc. Inima îi bătea nebunește. Ce se petrecea cu ea? Parcă nu-i plăcea de Bryant.

*

* *

Bryant se uita la ea. Privirile lui îi dădeau senzația că o atinge fizic. Zoe luă o gură de băutură și privi indiferent spre el, prefăcându-se că nu-l observă.

El stătea de vorbă cu un arab cu un turban pe cap, care părea să fie o persoană importantă. De fapt toți invitații lui Maxie erau personalități. Vecina ei avusese dreptate. Lumea era atât de variat îmbrăcată încât Zoe ar fi putut veni și în halat de baie. Desigur, nu se îmbrăcase așa. Își pusese o rochie elegantă, neagră, fără umeri, pe care și-o cumpărase în vara aceea de la Roma, când o vizitase pe mama ei, în drum spre State. Rochia o făcea să se simtă cam expusă privirilor, deși nu era deloc indecentă. Era doar extrem de sexy.

– Pari pierdută, spuse Bryant apropiindu-se de ea.

– Așa e. Nu cunosc pe nimeni aici. Cred că ar trebui să mă prezint singură cuiva care se plictisește la fel ca și mine.

– Vezi pe cineva interesant?

– Da. De exemplu șeicul cu care ai stat de vorbă. Mi-l și imaginez galopând prin desert, pe spatele unei cămile.

– Ți se pare o idee romantică?

– Interesantă, nu romantică.

– Nu vreau să te dezamăgesc, dar tipul s-a născut în Texas. A petrecut mulți ani în Arabia Saudită, la o companie petrolieră. Dar e un excentric. Preferă să se îmbrace în arab. N-a călărit în viața lui o cămilă.

– Bine, atunci cine e interesant?

– Bătrânica din colțul acela. O vezi? Cea care poartă pantofi ortopedici.

– Serios? zâmbi Zoe. Și ce ți se pare interesant la ea?

– Ea știe să călărească o cămilă.

– Nu pot să cred așa ceva!

– Lucrează pentru o organizație de caritate în Sudan. Acum e în vacanță.

– Glumești!

Zoe o privi pe bătrână. Avea în jur de șaptezeci de ani, dar părea plină de vitalitate. Râdea din tot sufletul și gesticula larg.

– Pare ocupată acum, spuse Zoe. Dar cred că o să intru în vorbă cu ea puțin mai târziu. Apropo. Am auzit că ai locuit și în Venezuela. Am un prieten care tocmai s-a mutat acolo. Cum ți se pare țara?

– Așa și așa, spuse el, și privirile i se întunecară. De unde știi că am locuit în Venezuela?

– Din dosarul lui Paul. El s-a născut la Caracas, nu-i așa?

– Da, răspunse el frecându-și mâinile neliniștit.

Zoe își dădu seama că domnului Sinclair nu-i plăcea să vorbească despre Venezuela. Dar de ce oare? Ce se petrecuse acolo? Ce se întâmplase cu soția lui?

– Ce mai face Paul? schimbă ea subiectul. Ai mai stat de vorbă cu el?

– Paul o să se adapteze, spuse el devenind brusc nerăbdător. Curând își va da seama că n-are încotro.

Apoi își ceru scuze și se îndepărtă de ea. Era clar. Acum Zoe aflase ceva nou despre Bryant Sinclair. Avea simțul umorului, dar nu-i plăcea să discute despre familia și trecutul lui.

Zoe ridică din umeri și se duse spre bătrâna doamnă. Se prezentă politicos și purtă o mică discuție cu ea. Era într-adevăr interesantă, deșteaptă și foarte spirituală.

– Ce părere ai despre ea? o întrebă puțin mai târziu Bryant pe Zoe.

– Îmi dă speranță pentru viitor. Aș vrea și eu să ajung la vârsta ei așa, ca ea.

– Ți-e teamă de bătrânețe?

– Deloc!

– Și ce planuri de viitor ai? întrebă el luând un pahar cu șampanie de pe tava unui chelner care trecu pe lângă ei.

– O mulțime! În principiu nu vreau să mă plictisesc. Sau să-i plictisesc pe cei din jur.

– Dar nu ești deloc plictisitoare, spuse el privind-o drept în ochi.

– Mulțumesc. Ăsta-i un compliment frumos. Sper să rămân așa până la bătrânețe. Dar tu ce planuri de viitor ai?

– Nu m-am gândit prea mult la asta. Vrei un pahar cu vin?

Se părea că nici Bryant n-avea chef să discute despre visurile lui.

– Nu, mulțumesc. Am băut destul, spuse ea punând paharul gol pe o masă, gândindu-se ce să mai spună fără să facă vreo gafă.

Din fericire un grup de oameni se apropie de ei și începură o conversație neutră. Zoe îl ascultă și-l privi pe Bryant cu interes. Era un bărbat deosebit, dar care ascundea multe secrete.

Mai târziu se hotărî să plece. Se simțea mult mai bine acum. Avea bateriile încărcate și putea să ia viața în piept. Sentimentul era minunat. Plimbându-se pe stradă în noapte, ridică ochii spre cer. Stelele străluceau feeric și luna plină parcă-i zâmbea pormițător.

Câte lucruri minunate o așteptau! Viața avea multe de oferit. Acum era sigură de asta.

*

* *

Nici în săpătmâna care urmă Paul nu-și îmbunătăți situația școlară. Zoe se mai întâlni de două ori cu Bryant pe holul blocului în timp ce se întorceau de la muncă. De fiecare dată el îi zâmbea fermecător, o întreba ce mai face, dar niciodată nu pomenea nimic despre fiul lui.

Zoe îi mai văzuse o dată pe Bryant și pe Paul în parc, jucând fotbal împreună, dar ei n-o văzuseră. Îi privise îndelung de după copaci, ca un spion, admirând trupul musculos, în formă, al lui Bryant. Apoi, rușinată, plecase cu inima bătându-i puternic. Reacțiile ei la vederea acelui bărbat erau complet nejustificate.

Acum, stând la biroul ei, Zoe privi rapoartele profesorilor despre Paul, încercând să nu se mai gândească la tatăl lui.

Îl chemă pe băiat în biroul ei. Discuția cu el nu părea fructuoasă. Paul stătea pe scaun în fața ei, cu privirile în pământ, și-i răspundea scurt la întrebări.

Nu era pentru prima oară când Zoe se confrunta cu un elev ca Paul. Cunoștea reacțiile, bănuia motivele, știa soluția. Bryant trebuia să discute cu fiul lui și să remedieze greșeala.

Se părea că degeaba stătea de vorbă cu Bryant. Era încăpățânat ca un copil. Trebuia să găsească altă soluție. Dar care?

În ziua următoare, venind de la școală, îl găsi pe Paul stând pe treptele blocului, cu ghiozdanul alături.

– De ce stai aici? întrebă ea.

– Mi-am uitat cheia acasă.

– Unde e doamna Garcia?

– Nu știu, ridică el indiferent din umeri. S-a dus la doctor sau cam așa ceva. Tata a spus că pot să stau singur o zi. Dar mi-am uitat cheia.

– Nu pot să te las să stai aici până se întoarce tatăl tău. Apropo. Când trebuie să sosească de la muncă?

– Nu știu.

– Ce-ar fi să vii la mine să-l aștepți? Mâncăm ceva, facem temele împreună...

– Nu... mă descurc eu.

– Bine. Dacă te răzgândești, știi unde mă găsești.

– Mulțumesc.

Dar Paul nu veni. Peste o jumătate de oră, Zoe se întoarse la el cu un pahar cu suc de mere și niște prăjituri.

– Cred că ți-e foame.

– Mulțumesc, spuse el punând paharul lângă el, fără să se atingă de prăjituri.

– Cu plăcere. De obicei când vine acasă tatăl tău?

– Depinde.

– Mănâncă o prăjitură. O să-ți placă.

– Mmm, spuse el supunându-se. E bună.

– Vezi?

– Le-ați cumpărat?

– Nu. Eu le-am făcut. E cu cocos și ciocolată. Am învățat rețeta din Africa.

– Ați fost în Africa?

– Da. În Camerun. Am predat engleza la o școală de fete.

– Aha!

– Ești sigur că nu vrei să-l aștepți pe tatăl tău la mine?

– Trebuie să sosească.

– Cum vrei.

Zoe se întoarse în apartamentul ei, dar lăsă ușa deschisă ca să-i audă pe Bryant venind.

El apăru pe la cinci și jumătate. Nu prea târziu. Zoe închise ușa și-și văzu de treburi. Un sfert de oră mai târziu auzi o bătaie în ușă.

Era Bryant. Venise să-i aducă paharul și tava pe care ea îi dusese prăjituri lui Paul.

– Mulțumesc, spuse el.

– I-am spus să vină să te aștepte la mine, dar n-a vrut, spuse ea încercând să nu se mai simtă tulburată de bărbatul înalt și frumos din fața ei.

– Mi-a povestit. Știi ceva? Aș vrea să te invit la cină diseară.

– Asta ca răsplată că i-am dat lui Paul prăjituri? râse ea.

– Nu. Pentru că așa vreau eu. Paul va pleca în weekend la vărul său din Philadelphia. Vine să-l ia într-o jumătate de oră. Cred c-ar fi o ocazie minunată să încercăm împreună un restaurant tailandez de pe strada M și să ne cunoaștem mai bine.

Dumnezeu era de partea ei. Zoe abia aștepta să afle cât mai multe despre personajul acela misterios și cauzele refuzului lui Paul de a învăța mai bine. Poate că Bryant se răzgândise și voia să recunoască faptul că avea o problemă cu fiul său. Probabil îi era mai ușor să discute despre asta la cină, decât într-un birou impersonal.

– Îți place mâncarea tailandeză?

– Ador condimentele lor aromate și iuți.

– Asta înseamnă că-mi accepți invitația? zâmbi el.

– Sigur că da, răspunse ea cu indiferență studiată.

*
* *

Zoe stătea în fața șifonierului, gândindu-se cu ce să se îmbrace. Nu avea sens să se mintă singură. Paul nu era

singurul motiv pentru care se întâlnea cu Bryant. O interesa bărbatul acela, dar îi era teamă de el în același timp.

Se încruntă. Cu ce să se îmbrace? Nu avea prea multe variante. De când se întorsese în Statele Unite își înnoise garderoba, dar nu se gândise să-și cumpere decât costume pentru serviciu și haine sport.

Scoase din dulap o rochie din mătase multicoloră care avea ca accesoriu o curea lată, șic. Culorile autumnale – portocaliu închis, purpuriu, galben sienna – se potriveau cu părul ei arămiu și ochii căprui.

Îmbrăcă rochia, își puse o pereche de cercei asortați și se încălță în pantofii cu toc înalt. Se machie discret și se parfumă.

Își luă poșeta și o jachetă ușoară pentru seară și coborî scările. Bryant o aștepta în fața blocului. Purta o pereche de pantaloni bej și un blazer închis la culoare la care asortase perfect o cămașă și o cravată. Știa cum să se îmbrace. El o privi de sus până jos admirativ. Se vedea că-i plăcea cum arăta.

– Sunt gata, spuse ea inutil.

– Mergem pe jos? întrebă el. Nu e departe.

– Sigur, spuse ea gândindu-se cum se va descurca să meargă pe tocurile acelea înalte.

Încă nu se întunecase. Zoei i se părea ciudat să meargă pe jos alături de bărbatul acela.

Ajunși la restaurant se așezară la o masă și, așteptând comanda, nu discutară nimic despre Paul. Vorbiră despre călătoriile lor în străinătate.

– De ce te-ai întors în State? întrebă el terminând de mâncat primul fel.

– M-am trezit într-o dimineață cu gândul că trebuie neapărat să mă întorc acasă.

– Serios?

– Da. Subconștientul mi-a dictat ce aveam de făcut. Simțeam nevoia să mă întorc la normalitate.

– Deci vrei să devii o femeie normală?

– Încerc.

– Dar de ce ai ales Africa de la bun început?

– Mă plictisisem de banal. Căutam aventura, provocarea.

– Înțeleg.

– Am început prin a lucra în Trupele Păcii. Acum șase ani mi se părea cu adevărat o experiență nemaipomenită să trăiesc în cele mai sălbatice zone ale lumii. Pe atunci aveam douăzeci și trei de ani. Când am împlinit douăzeci și nouă, am considerat că trebuie să mă așez și să-mi încep o carieră aici, în State.

– Unii oameni pleacă în căutarea aventurii gândindu-se să se întoarcă acasă într-o zi, dar sfârșesc prin a se obișnui cu acele locuri și preferă să rămână acolo.

– Da, știu. Am un prieten care stă în Africa de șaptesprezece ani și nu vrea să se mai întoarcă niciodată acasă. Nu știe dacă mai poate suporta o altă schimbare.

– Tie ți-a fost greu să te adaptezi din nou la lumea modernă?

– Într-un fel, da. Cumpărăturile sunt cea mai mare problemă. Ai atâtea oferte tentante și nu știi niciodată ce să alegi... Dar e mult mai bine acasă. Ador toamna, primăvara... În Camerun umiditatea aerului e ridicată, pielea nu poate să respire... În fine, trupul nostru nu e adaptat condițiilor de acolo.

Bryant tăcu câteva momente privind-o atent.

– Ai niște ochi minunați, spuse el dintr-o dată. Calzi și zâmbitori. Trebuie să fii o perosană fericită.

– Cred că da, zâmbi ea.

Discuția cu el decurgea foarte ușor. Zoei îi plăcea să stea de vorbă cu el și se părea că și Bryant împărtășea aceleași sentimente.

Mâncarea era bună, restaurantul era mic și foarte aglomerat, dar când se priveau în ochi parcă nu mai era nimeni acolo în afară de ei doi.

Zoe îi privi fruntea înaltă, nobilă, ochii albaștri care o făceau să se cutremure, gura senzuală... Bryant era un bărbat frumos. Și inteligent. Și îi plăcea munca pe care o făcea. Era implicat în modernizarea orașelor din țările în curs de dezvoltare. Nu-i plăcea prea mult munca de birou pe care o făcea. Prefera să lucreze pe teren, cu oamenii.

Zoe încercă să și-l imagineze la volanul unui jeep, pe drumuri prăfuite. Îl prindea. De fapt ce nu l-ar fi prins pe Bryant?

– Te gândești să mai pleci peste hotare? întrebă ea.

– Dacă mi se oferă ceva mai bun, da.

– Dar nu vrei să te așezi, pentru binele lui Paul? Măcar câțiva ani.

– Paul e un copil, spuse el ridicând din umeri. Se adaptează ușor. E o lecție importantă în viață, nu?

– Desigur, fu ea de acord. Doar că asemenea lecții trebuie învățate la timpul potrivit. Călătoriile astea nu-i fac bine acum. El trebuie să se concentreze asupra școlii.

– Aș prefera să nu discutăm despre Paul în seara asta, bine?

Deci nu pentru asta o invitase el la restaurant. Zoe se bucura pe de o parte, dar pe de altă parte se simțea dezamăgită.

– Când m-ai invitat la restaurant, credeam că vrei să discutăm despre fiul tău, spuse ea.

– Nu. Te-am invitat la restaurant pentru că voiam să te cunosc mai bine.

– Înțeleg, spuse ea simțind cum îi tresaltă inima de emoție.

– E în regulă? întrebă el amuzat văzând-o că se fâstâcește.

– Sigur... zâmbi ea.

Sigur? Chiar voia să se implice într-o relație cu un bărbat căruia nu-i păsa prea mult de problemele fiului lui? Poate că exagera. Poate că trăgea concluzii pripite. La urma urmei nu-l cunoștea atât de bine pe bărbatul acela.

Își aminti că-i văzuse în parc jucând fotbal împreună. Atunci păruseră să se simtă bine împreună. Poate că nu era un tată denaturat. Probabil că nu-i plăcea să discute problemele fiului lui și atât.

– De ce ai ales să te faci consilier școlar? întrebă el întrerupându-i gândurile.

– De mică am știut că-mi voi alege meseria asta. Am avut nororcul să am o mamă „de gașcă". Prietenii mei veneau la mine acasă și-i cereau mereu sfatul. Eu ascultam, și foarte repede am ajuns să dau la rândul meu sfaturi, să ghicesc unde se ascunde problema.

Îi mai povesti că se născuse în Maryland, iar la șaptesprezece ani, după ce tatăl ei murise, mama ei se recăsătorise cu un om de afaceri italian și se mutase la Roma.

Ea nu află prea multe de la Bryant. Sora lui era măritată, trăia în Philadelphia și avea doi copii, iar unul era de vârsta lui Paul. Cam atât.

După ce Bryant plăti consumația, ieșiră în aerul răcoros al serii. Străzile erau pline de oameni care se plimbau la fel ca și ei. Zoei îi plăcea atmosfera plină de viață, vitrinele magazinelor pe lângă care treceau, și faptul că mergea alături de un bărbat atât de impunător ca Bryant.

Când ajunseră în fața blocului el deschise ușa invitând-o să intre.

– Mulțumesc pentru cină, spuse ea. Mi-a plăcut.

– Și mie, zise el privind-o drept în ochi. Cred... șopti el, că ceva se petrece între noi...

Capitolul 3

Zoe nu putea să nege. Între ei doi se înfiripase ceva ce nu ținea de logică și nu putea fi explicat. Inima ei bătea cu putere așteptând inevitabilul.

– Da, răspunse ea cu voce răgușită.

Bryant o înghesui în perete, respirându-i în față sacadat. Parfumul lui o îmbăta alertându-i simțurile.

Zoei îi era teamă să-l privească în ochi. Privirile i se opriseră asupra bărbiei lui. Ce nebunie! Se simțea ca o adolescentă, nu ca o femeie în toată firea, de douăzeci și nouă de ani. Știa ce voia el de la ea. Cu inima bătându-i să-i spargă pieptul, îi înfruntă privirile.

Totul se prăbuși în jurul ei. Brațele lui îi cuprinseră mijlocul și gura lui se apropie de a ei.

Întreaga ei ființă reacționă la sărutul lui. Tumultul senzațiilor o ameți. Gemând, îi răspunse cu o pasiune nebănuită, ascunsă undeva în adâncul ființei ei.

Când Bryant îi eliberă gura, Zoe nu avu curajul să deschidă ochii. Își ținu răsuflarea dorindu-și ca senzațiile care o cuprinseseră să nu se mai termine.

– Bine că n-am optsprezece ani, zise el surâzând.

Zoe reveni rapid cu picioarele pe pământ. Acum îi era rușine de felul în care se comportase. Dorința sexuală nu era ceva ce să-ți exhibezi oriunde și oricând. Iar ea se lăsase purtată de val. Nu-i stătea în fire.

– Cred c-ar fi mai bine să plec, spuse ea simțind că se purtase ca o nimfomană. Mulțumesc încă o dată pentru cină.

– Noape bună, Zoe, șopti el intim.

– Noapte bună...

Puțin mai târziu, după ce se băgă în pat, și-l imagină pe Bryant, în camera de sub apartamentul ei. Ce făcea el oare în acel moment? Probabil că și el se culcase și se gândea la ea.

Sau cine știe? Poate că studia niște documente sau se uita la televizor. Sau poate că făcea un duș.

Zoe se întoarse pe cealaltă parte, dând un pumn în pernă. Ce naiba se petrecea cu ea? Niciodată nu se lăsase atât de total furată de imaginea unui bărbat. Era înspăimântător. Nu știa cum să se descurce cu situația, mai ales că Bryant era vecin cu ea și fiul lui era elevul ei. Dificilă situație.

Trebuia să se stăpânească de acum încolo. Nu putea să lase lucrurile să-i scape de sub control. O relație adevărată se construia în timp. Nu mai era adolescentă ca să-și permită să se sărute prin holurile blocurilor.

Ea dorea să-și găsească sufletul pereche și nu o aventură. Voia un tată pentru copiii ei.

*
* *

Zilele următoare nu se mai întâlni cu Bryant și asta o făcu să se mai liniștească, deși se aștepta să nu-l mai vadă o perioadă. În timpul cinei îi spusese că va fi ocupat săptămâna aceea cu o delegație internațională.

Într-o zi observă o blondă tânără – nu avea mai mult de douăzeci și cinci de ani – cu o pungă mare de hârtie în brațe, încercând să deschidă ușa apartamentului lui Bryant.

– Bună, spuse tânăra zâmbind, dezvelind două rânduri de dinți albi ca perlele.

– Bună, spuse Zoe ridicând din umeri și continuându-și drumul.

Dar nu făcu doi pași și tresări speriată, la auzul unui zgomot. Întoarse capul și observă că tânăra scăpase pe jos punga și tot conținutul se împrăștiase pe holul blocului.

– Lasă-mă să te ajut, spuse Zoe întorcându-se din drum.

– Mulțumesc. A naibii cheie! Nu merge. De fapt nu cheia e de vină, râse ea. Sunt atât de neîndemânatică!

Zoe o privi cu interes. Era îmbrăcată într-o pereche de blugi și o jachetă de colegiu pe care scria „Universitatea

Georgetown". Apoi se aplecă și începu să adune împreună cu tânăra domnișoară pachetele de semipreparate de pe jos.

– Mulțumesc, spuse fata. Locuiești aici?

– Da. Mă numesc Zoe Langdon.

– Eu sunt Kristin Meyers. Mă bucur să te cunosc.

Zoe se retrase zâmbind, întrebându-se cine putea fi fata aceea. Gândindu-se mai bine își aminti că n-o mai văzuse de o bună perioadă de timp pe doamna Garcia. Oare nu mai lucra pentru Bryant?

Zoe intră în apartamentul ei și se duse în dreptul ferestrei. Privi visătoare strada, gândindu-se la el.

Deodată îl observă pe Paul. Mergea agale, lovind cu piciorul câte o frunză uscată. Fusese reținut la școală pentru că nu-și terminase temele.

Poate că tânăra aceea, Kristin, era noua lui supraveghetoare. Sau amanta lui Bryant.

– Încetează! spuse ea cu voce tare. Oricum, nu-i treaba ta! Nici măcar n-ar trebui să-ți pese.

Dar în secret îi păsa. Și încă foarte tare. Și-ar fi dorit ca Bryant să vină la ea la ușă seara, când se întorcea de la negocieri, s-o mai întrebe de sănătate.

Plecă de la fereastră frământându-și mâinile. Ceva se întâmpla cu ea și asta nu-i convenea. Nu voia să se mai gândească la el tot timpul.

„Cred că între noi doi se petrece ceva."

Nu mai avea chef să stea cu urechea lipită de ușă, să-i asculte pașii lui Bryant venind. O sărutase în seara

aceea. O sărutase... pasional. Și ce dacă? Ce, asta însemna că era obligat să vină la ea la ușă, s-o întrebe ce mai face? Era un bărbat ocupat. Și ea trebuia să-și găsească o preocupare. Să-și facă prieteni. Să-și umple într-un fel timpul.

Zilele următoare pregăti niște prăjituri, chemă câțiva colegi la ea și organiză o mică petrecere, compuse scrisori complicate prietenilor din Africa, îi telefonă mamei sale, se plimbă prin parcuri, citi cărți de specialitate, dar nimic n-o ajută.

Mintea ei refuza să-l uite pe Bryant.

*
* *

Frunzele copacilor își transformaseră culoarea verde în galben, portocaliu și roșu. Aerul dimineții era răcoros și pur ca un dar din partea zeilor. Mergând spre școală, Zoe se simțea în al nouălea cer. Dumnezeule, toamna era anotimpul cel mai frumos de pe pământ! Pentru asta se întorsese în State.

După o lună și jumătate de școală, situația lui Paul nu se îmbunătățise. În disperare de cauză, Zoe îi mai trimise un bilet de avertisment lui Bryant.

În seara aceea el o sună acasă. Vocea lui o făcu să tremure de emoție.

– Bună, spuse ea. Cum au fost întrunirile?

– Obositoare. Dar acum s-au terminat. Am primit biletul tău, schimbă el subiectul. N-am avut timp să trec pe la școală, și, sincer, am considerat că nu e cazul să-mi pierd timpul cu așa ceva.

Zoe se înfurie brusc.

– Ai citit raportul profesorilor?

– Da.

– Paul are probleme, Bryant. Ești tatăl lui. Nu crezi că ar fi cazul să faci ceva pentru el?

– Nu cred că o predică ar rezolva ceva.

– Așa că ai de gând să stai și să asiști cum se duce de râpă. Nu înțelegi că notele lui sunt un semnal de alarmă?

– Ascultă, spuse el grăbit, aș putea să urc până la tine și să stăm de vorbă liniștiți? Nu pot să discut nimic cu tine când el e în camera de alături.

– Vino mâine la mine la birou.

– La birou, acasă, care-i diferența? Ți-am spus că n-am timp să trec pe la școală.

Zoe acceptă. Cum să se opună? Alergă la baie, își privi cu disperare blugii tociți și tricoul mototolit, își dădu cu puțin ruj pe buze și-și trecu repede mâna prin păr, când auzi o bătaie grăbită în ușă.

Bryant era într-o ținută sport, dar arăta ca scos din cutie. Îl invită să ia loc și se duse la bucătărie de unde se întoarse cu un ibric cu cafea și două cești.

– Cum ți-a motivat Paul notele proaste? întrebă ea turnând cu mâini tremurânde cafeaua.

– Mi-a spus că școala asta e „de rahat" și că vrea să se întoarcă la Buenos Aires. Lui acolo îi place.

– Și ce i-ai spus?

– Că e imposibil și că trebuie să se adapteze.

– Doar atât?

– Ce voiai să-i mai spun? Am angajat o studentă care să se ocupe de el și l-am avertizat că mă aștept la rezultate.

Era vorba despre Kristin!

– El n-are nevoie de cineva care să-l ajute la lecții, oftă Zoe. Paul știe prea bine ce are de făcut. Problema e că refuză sistematic să se conformeze. Ceva îl supără. Nu e fericit. Nu știu. Tu ar trebui să discuți cu el și să afli ce are.

– Are doisprezece ani, Zoe. E la începutul pubertății. I se pare că toți sunt împotriva lui, că nimeni nu-l înțelege. E în creștere. Cu ce pot să-l ajut? Să se obișnuiască cu ideea că în curând nu va mai fi un copil. Nu ne putem întoarce în Argentina.

– Pentru el venirea în State a fost o schimbare majoră. L-a afectat.

– Știu, spuse el încet. Crede-mă că-l înțeleg.

Ochii lui albaștri se întunecaseră. Oare era ceva în legătură cu fosta lui soție? Zoe nu știa. Căutase prin registre, dar nu găsise nici o mențiune în legătură cu mama lui Paul.

– Dacă-l înțelegi, atunci trebuie să-l ajuți, spuse ea cu blândețe.

– Încerc, zise el încrucișându-și brațele la piept în defensivă. Stăm mult de vorbă pe tema asta. Mâncăm împreună

găleți de înghețată și încerc să-i explic în toate felurile că viața merge înainte. I-am spus de o sută de ori că trebuie să uite trecutul.

– Pare ușor de zis, dar greu de făcut. Mai ales că el nu are decât doisprezece ani. Încearcă să te pui în pielea lui. E nefericit.

– Nu-i nefericit. E prea răsfățat. Mai mult de atât nu știu ce să-i fac, spuse el ridicându-se în picioare.

Începu să se plimbe prin cameră și se opri cu mâinile în buzunare în fața unui tablou ce reprezenta un peisaj african.

– Îmi place casa ta, spuse el pe neașteptate întorcându-se cu fața spre ea. É foarte intimă.

– Mulțumesc. Vrei să bei ceva? Un vin, un scotch?

– Un scotch cu gheață, te rog.

Zoe se duse la bucătărie și el o urmă. Bryant îi luă sticla cu băutură din mână și o puse pe masă. Apoi o prinse de umeri și o privi adânc în ochi. Zoe începu să tremure.

– Știi, spuse el, mi-aș fi dorit să fii doar vecina mea.

– Da, bâigui ea.

– Dar din păcate nu-i așa. Ce-ar fi să ne prefacem că nu ești consilierul lui Paul?

– Îmi... pare rău... Nu pot să mă prefac, spuse ea încercând să se elibereze din strânsoarea caldă și intimă.

– Te-ai supărat?

– Sunt... frustrată.

– De ce? Așa de mult îți pasă de Paul? Cred că sunt elevi cu probleme mult mai mari ca ale fiului meu. Părinți alcoolici, dependenți de droguri...

– Așa e, recunoscu ea. Dar știu că în cazul lui Paul problema e minoră, totuși consecințele sunt dezastruoase.

– Crezi că atitudinea mea nu e bună?

– Da. Pari prea degajat. Nu iei problema în serios.

– Crezi că nu-mi pasă de fiul meu? întrebă el încet, cu un aer amenințător.

– Nu cred așa ceva, dădu ea înapoi. Dar nu înțeleg de ce ești atât de indiferent.

– Viața e dură.

– Așa e. Dar puțină dragoste și înțelegere ajută. Paul e încă un copil.

– Pe toate le știi tu, doamnă consilier! surâse el luând sticla cu scotch de pe masă și turnându-și.

Dădu paharul peste cap și spuse scurt:

– Mulțumesc.

Apoi ieși din apartament trântind ușa în urma lui.

– Doamne! murmură ea cu disperare. Nu... Nu e bine deloc!

*

* *

Două zile mai târziu, în timp ce-și pregătea cina, Zoe auzi o bătaie timidă în ușă. Se duse să deschidă și descoperi cu surprindere că era Paul.

– Puteți să mă refuzați, spuse el îmbufnat.

– Bine. Dar ce-mi ceri?

– Trebuie să mă uit la o emisiune despre animale și mediu. Am de făcut o lucrare pentru școală. Televizorul meu nu mai merge. L-a stricat Kristin. E așa de proastă ființa asta! Mă enervează îngrozitor!

– Poți să te uiți la mine, spuse ea făcându-i loc să intre.

– Mulțumesc. Emisiunea e la opt. Mă duc să-mi pregătesc ceva de mâncare și mă întorc.

– Nu-ți face Kristin de mâncare?

– N-a putut să vină azi.

– Dar tatăl tău nu vine acasă în seara asta?

– Ba da. Dar mi-a dat telefon și mi-a zis că mai întârzie. O să-i las un bilet și o să-i spun că sunt aici.

– Și ce-ți faci tu de mâncare?

– Niște sandvișuri, ridică el din umeri.

– Eu tocmai pregăteam un pui cu orez. Îți place?

– Da, spuse el luminându-se la față.

– Atunci ești invitatul meu. Nu prea-mi place să mănânc singură.

– Serios?

– Da. Ce, ție-ți place?

– Nu...

– Atunci, hai, intră. Simte-te ca acasă.

– Mă întorc în cinci minute. Trebuie să-i las tatei un bilet, spuse el și o luă la fugă pe scări.

Paul se întoarse într-un minut, cu un caiet și un pix în mână. Interesul lui neașteptat pentru școală o miră pe Zoe, dar nu-l întrebă nimic. Nu voia să strice totul. Poate că așa îi câștiga încrederea.

– Maaamăăă! exclamă el intrând în camera de zi. Ce de chestii ciudate aveți pe aici! Pot să mă uit?

– Dă-i drumul! Fă ce vrei. Simte-te bine.

– Toba asta e meseriașă. E din Africa?

– Da! strigă Zoe de la bucătărie.

– Ați văzut multe animale sălbatice acolo?

– Da. Mai ales în Tanzania.

Apoi Zoe începu să-i povestească întâmplări adevărate, care-l lăsară pe Paul cu gura căscată.

– Poate o să arate și la emisiune chestii de genul ăsta, spuse el. Mi-ar plăcea.

Zoe puse masa și Paul aprecie zgomotos mâncarea.

– Văd că-ți place, zâmbi Zoe.

– Cum să nu? Kristin pregătește numai porcării. Nu știe să facă decât semipreparate. Mulțumesc! Și eu pot să-mi încălzesc o pizza sau altceva de genul ăsta.

– Îți plăcea mai mult cum gătea doamna Garcia? întrebă Zoe minunându-se.

Din câte știa ea, copiilor le plăceau semipreparatele.

– Da. Mai vine câteodată dimineața ca să ne pregătească mâncarea și noi nu trebuie decât s-o încălzim. Dar tata întârzie aproape tot timpul, așa că uneori trebuie să mă mulțumesc și cu ce-mi face Kristin.

– Dar ție ce mâncare îți place cel mai mult?

– Orez, pește... orice mâncare gătită:

– Hmmm... interesant, șopti Zoe.

– Poftim?

– Nu, nimic.

– Mă bucur că n-a venit Kristin azi. O urăsc.

– De ce?

– Se poartă cu mine ca o mamă.

– Poate că-i place de tine.

– Pe naiba! Îi place de tata, nu de mine! Când suntem doar noi doi nici nu mă bagă în seamă. Și mă enervează că mă corectează mereu când vorbesc.

– Serios?

– Da. De exemplu zice că nu se spune „meserias„ la un lucru frumos. „Se spune mișto, nu meserias„, o imită el pițigăindu-și vocea. Pe naiba! E proastă. Așa vorbesc băieții la școală, în pauze. În timpul orelor e altceva... La ceva frumos se spune frumos, minunat, extraordinar. Asta știu și eu. Dacă tot vrea să mă corecteze, măcar s-o facă bine. Parcă n-ar fi studentă!

– Și cred că asta te enervează îngrozitor la ea, nu?

– Normal! La noi la școală sunt copii din toate colțurile lumii și... Dar cred că știți și dumneavoastră asta.

Zoe avu impresia că Paul intenționat își înfrânase avântul. Nu se simțea încă atât de sigur pe el încât să-i dezvăluie consilierului școlar toate gândurile lui intime. Îl luase valul și uitase cu cine stătea de vorbă.

Terminară de mâncat în liniște și Paul o ajută la sfârșit să spele vasele.

– Mulțumesc pentru masă, spuse el. A fost delicioasă.

Zoei îi venea să-l îmbrățișeze. Paul era atât de dulce, inteligent și inocent în același timp.

– Vreți să vă uitați și dumneavoastră la televizor? o întrebă el.

Priviră împreună emisiunea, iar Zoe urmări pe furiș reacțiile lui Paul. Era clar fascinat de animale. Când emisiunea se apropia de sfârșit, cineva bătu la ușă.

– Paul e aici? întrebă direct Bryant cu o figură întunecată.

– Da. Se uită la o emisiune la televizor. Îl interesează pentru o lucrare pe care o are de făcut pentru școală. Hai, intră.

– Nu, mulțumesc. Îmi cer scuze că te-a deranjat.

– Nu m-a deranjat deloc. De fapt chiar mi-a făcut plăcere să stau cu el.

– N-ar fi trebuit să vină aici, spuse el încordat. I-am spus că dacă are nevoie de ceva să-și sune bunicii.

– Dar ți-am spus că mi-a făcut plăcere. Suntem vecini la urma urmei, ce naiba? se enervă ea.

– Oricum, nu trebuia să te deranjeze. O să am eu o discuție cu el. Nu va mai repeta greșeala asta.

– Să nu îndrăznești! spuse ea simțind cum o sufocă furia. Să nu îndrăznești să-i interzici lui Paul să mai vină pe la mine.

– Mă înveți tu cum să-mi cresc copilul? întrebă el făcând ochii mari.

– Nu. Îți spun că Paul e bine venit aici oricând poftește, spuse ea refuzând să se simtă intimidată. Și dacă ai judeca puțin, ca unic părinte, ți-ai da seama că oferta mea e spre binele lui.

– Esti expertă și în cazurile părinților singuri? Ei, n-am nevoie de sfaturile dumitale, domnișoară Langdon!

Zoe era atât de furioasă încât îi venea să-l lovească. Ce avea bărbatul acela? Nu apucă să-i mai dea vreo replică usturătoare, că Paul apăru în spatele ei și spuse vesel:

– Bună, tată! Ai găsit biletul meu?

– Da, spuse Bryant cu calm. S-a terminat emisiunea?

– Da.

– Cum a fost?

– Interesantă. Despre gorile, elefanți, crocodili...

– Deci ți-a plăcut?

– Da... a fost meseriașă. Ar fi trebuit s-o vezi și tu.

– Îmi pare rău că am ratat-o. Hai să mergem acasă și-o să-mi povestești cum a fost.

– Bine, spuse el întorcându-se spre Zoe. Mulțumesc frumos pentru că m-ați primit, domnișoară Langdon.

– Pentru nimic, Paul, oricând.

Băiețelul se strecură pe lângă tatăl lui și o luă la fugă pe scări în jos.

Bryant îi mai aruncă o privire ucigătoare Zoei și se întoarse cu spatele la ea fără să-și ia la revedere. Zoe trânti furioasă ușa, rămânând fără cuvinte.

Bărbatul acela era insuportabil. Nu-i înțelegea reacția.

Ziua următoare, nu ajunse bine acasă și primi un buchet de trandafiri albi aduși de un comisionar. Citi cartea de vizită și simți cum îi sare inima din piept.

„Purtarea mea de aseară a fost sub orice critică. N-am nici o scuză. Îți mulțumesc pentru ofertă și te rog din suflet să mă ierți. Bryant"

N-ar fi fost nevoie să se semneze. Zoe își dăduse seama despre cine era vorba. Ce putea să facă? Putea să-l refuze? Nu. Trebuia să se poarte politicos. Să-i arate că n-o afectase prea mult comportamentul lui. Trebuia să-i dea un telefon de mulțumire. Sau să se ducă la ușa lui. Ce să facă?

După ce cină singură, se îmbrăcă într-o ținută elegantă, dar nu excesiv de epatantă, se machie și coborî la Bryant. Bătu la ușă, simțind cum i se taie picioarele de emoție.

– Bună, zise Bryant luminându-se la față, când dădu cu ochii de ea.

– Bună. Am venit să-ți mulțumesc pentru flori și să-ți spun că scuzele sunt acceptate.

– Și eu îți mulțumesc. Intră, te rog. Hai să bem împreună o cafea.

Zoe ezită și Bryant o prinse ușor de mână și o trase înăuntru. Închise ușa în urma ei și o conduse în camera de zi.

– Nu accepți să fii refuzat? întrebă ea ridicând o sprânceană.

– M-ai refuzat?

Kristin apăru în cameră și când o văzu pe Zoe se îngrijoră.

– Oh, bună...

– Bună, Kristin.

– V-ați cunoscut? întrebă Bryant privindu-le uimit pe amândouă.

– Da. Ne-am întâlnit în fața ușii alaltăieri, spuse Kristin. Eu trebuie să plec acum, Bryant. Ne vedem mâine. Noapte bună.

– La revedere, Kristin. Vrei o cafea? întrebă Bryant după ce fata închise ușa în urma ei.

– Da, mulțumesc, spuse Zoe.

– Ia loc undeva. Simte-te ca acasă. Vin imediat.

Zoe aruncă o privire curioasă și surprinsă prin încăpere. Nu erau prea multe de văzut – ceva mobilă, câteva pachete îngrămădite într-un colț, niște ziare aruncate lângă perete... Camera aceea era la fel de rece și impersonală ca o gară. Nu erau covoare pe jos, nu erau plante sau obiecte decorative care să indice cât de cât gustul proprietarului.

Bryant Sinclair era un bărbat umblat prin toată lumea, sofisticat, dar apartamentul acela nu-i reflecta caracterul. Sau poate că da...

Zoe se cutremură. Nu... Ar fi fost imposibil. Își aminti că în seara în care cinaseră împreună la restaurant, Bryant o sărutase pasional.

Poate că încă nu-i sosise mobilierul din America de Sud. Da. Asta putea să fie singura explicație.

Bryant sosi cu cafelele și întrebă:

– Zahăr, frișcă?

– Nu, mulțumesc. Îmi place amară.

Tăcură câteva secunde apoi Zoe își luă inima-n dinți și întrebă:

– Locul ăsta arată de parcă ai fi pe picior de plecare. Nu ți-a sosit mobila din America de Sud?

– Ba da, dar n-am desfăcut-o. Apartamentul ăsta e al unui prieten de-al meu. Nu se știe când va trebui să plecăm în altă parte – poate într-o lună, poate într-un an... Dar cred că ai dreptate. Ar trebui să despachetez măcar niște covoare.

– Sigur. S-ar vedea imediat diferența.

– Tată? strigă Paul făcându-și apariția. Ah, doamnă Langdon, bună seara.

– Bună seara, Paul.

– A plecat Kristin?

– Da, răspunse Bryant.

– Ce bine!

– Paul! spuse tăios Bryant aruncându-i o privire plină de avertismente.

– O urăsc și nu fac un secret din asta, știi bine...

– Dar nu e frumos, de față cu altcineva să...

– Nu vreau s-o mai văd! strigă el vehement, apoi se întoarse cu spatele și ieși din cameră.

– Îmi pare rău pentru ieșirea asta a lui, spuse Bryant. Se pare că încercările mele de a-l ajuta cu temele pentru acasă eșuează lamentabil. Dar mai bine hai să schimbăm subiectul. Îți place mâncarea libaneză?

Putea să accepte invitația lui? Cum putea să cultive o legătură intimă cu el atâta timp cât legătura lor profesională era un dezastru? Cum să lase la o parte problema lui Paul?

Dar poate cunoscându-l mai bine pe Bryant, descoperea cauza comportamentului lui Paul. Sau căuta scuze ca să iasă cu bărbatul acela?

– Ador mâncarea libaneză... se trezi ea spunând.

*
* *

Nu mințea. Îi plăcea mâncarea libaneză la fel de mult cum îi plăcea compania lui Bryant în acel restaurant intim.

Localul era unul dintr-un șir interminabil, situat pe o stradă plină de exotism. În săptămânile care urmară Zoe și Bryant încercară diverse alte specialități persane, cambogiene, caraibiene, vietnameze.... Avură ocazia să discute despre nenumărate lucruri, numai despre problema lui Paul nu. Și de fiecare dată când se întorceau acasă se sărutau până când își pierdeau capul.

Și totul se oprea aici. Bryant n-o invita niciodată la el în apartament să petreacă noapte împreună. Și nici Zoe nu-l invita. Ceva o reținea. Probabil că se temeau de intensitatea sentimentelor lor.

Și Zoe se îndrăgostise.

*
* *

Într-o după-amiază Paul apelă la ea rugând-o să-l ajute cu lucrarea despre protecția animalelor.

– Credeam că ai terminat-o de mult, spuse ea invitându-l în camera de zi.

– E un proiect important. Am avut o lună de zile la dispoziție. Trebuia să desenăm hărți, să facem rost de fotografii și chestii de genul ăsta. Acum am cam terminat dar aș vrea să vă aruncați și dumneavoastră un ochi peste partea scrisă. Să-mi spuneți părerea, să-mi corectați greșelile...

– Kristin n-a venit?

– Ba da... răspunse el strâmbându-se dezgustat. Ea îmi verifică temele pentru mâine. Am venit să vă cer ajutorul pentru că dumneavoastră ați trăit în Africa.

Mda... era o explicație plauzibilă, dar Zoe bănuia că Paul preferase să-i corecteze ea temele în locul Kristinei.

– O s-o citesc chiar acum. Poți să mai rămâi la mine?

– Da, răspunse el prompt.

Lucrarea era interesantă, fapt care-n-o surprinse pe Zoe. Paul era un băiat deștept și părea interesat de subiect.

– Foarte bine scris, Paul! îl lăudă ea sincer înapoindu-i foile îndosariate.

– Serios???

– De ce te miri? Cred că ești și tu conștient de asta.

– Da... Iubesc animalele. Mi-a făcut plăcere să scriu despre ele. Eu și tata am fost săptămâna trecută la grădina zoologică, dar...

– Dar ce?

– Sincer, mi-a fost milă de animalele acelea.

– De ce?

– Nu știu... Par triste. Cred că duc dorul libertății. Îmi pare rău pentru ele.

– Înțeleg, spuse Zoe impresionată de sensibilitatea băiatului.

– Am multe greșeli gramaticale? întrebă el fluturând dosarul.

– Câteva. Le-am marcat cu creionul.

– O să le corectez. Mulțumesc.

– Tatăl tău va fi mândru de lucrarea ta, sunt sigură.

– Sper. Acum trebuie să plec. Mulțumesc încă o dată.

– N-ai pentru ce, Paul. Mi-a făcut plăcere.

Încetul cu încetul Paul începea să-și deschidă sufletul în fața ei. Fiecare amănunt din viața lui pe care-l afla însemna o victorie pentru Zoe. Astfel, din lucrare, ea înțelesese că Paul avusese un prieten foarte bun în Buenos Aires, pe nume Kako. Printre multe alte preferințe comune, împărtășeau dragostea pentru animale.

A doua zi, Paul veni la ea și-i arătă entuziasmat un album cu fotografii din care zâmbeau el și prietenul lui. Dar după ce închise albumul, Paul se întristă.

– Cred că ți-e dor de prietenul tău, spuse Zoe cu înțelegere.

– Da... oftă el.

– Și mie mi-e dor de prietenii mei din Africa, spuse ea. Știu cât de greu trebuie să-ți fie.

– Da...

– Dar trebuie să trecem peste asta.

– Da... Trebuie să ne facem prieteni noi.

– Așa ți-a spus tatăl tău?

– Da...

– Nu-i ușor să-ți faci prieteni.

– Nu... Mi-e dor de Kako. Îmi plăceau părinții lui. Erau „de gașcă". Mă simțeam foarte bine la el acasă. Eu și Kako eram mai mult decât prieteni. Eram ca frații. Nu pot să-l uit așa de ușor...

În ochii lui Paul apărură lacrimi pe care le șterse cu furie neputincioasă.

– Dar tatăl tău ce spune despre asta?

– Spune că o să-mi treacă. Mă tot îndeamnă să-mi fac prieteni noi. Dar eu nu vreau prieteni noi.

– Înțeleg. Ți-e teamă să nu-i pierzi din nou.

– Da... oftă Paul.

Inima Zoei se strânse de milă pentru suferința bietului copil. Simțea nevoia să facă ceva pentru el. Trebuia să discute serios cu Bryant despre subiectul ăsta. Până atunci evitase, pentru că de fiecare dată situația devenea tensionată.

Îl iubea pe bărbatul Bryant, dar era în război cu tatăl Bryant. Nu putea să mai evite conflictul. Durerea lui Paul era și durerea ei.

A doua zi îl sună pe Bryant și-l invită la o cafea. El sosi puțin după ora opt. Îi luă cu tandrețe fața în mâini și o sărută.

– Ce idee bună ai avut, spuse el. Toată ziua m-am gândit la tine. De fapt de la o vreme încoace nu-mi mai pot lua gândul de la tine. Mă întreb, ce-o fi cu mine?

Ce cuvinte magice! Zoei nu-i mai venea să se desfacă din îmbrățișarea lui. Dar...

– Trebuie să discutăm despre Paul, spuse ea privindu-l cu precauție. Am evitat să discutăm despre el ca să nu ajungem să ne certăm. Ne mințim dacă insistăm să credem că putem continua așa.

– Paul e responsabilitatea mea, Zoe, spuse Bryant întunecându-se ușor.

– Paul suferă, insistă ea blând. Nu pot să stau cu mâinile-n sân și să-l privesc cum se chinuiește. E datoria mea să-l ajut dacă pot.

– Nu crezi că exagerezi puțin cu datoria asta a ta?

– Nu e vorba numai de datorie, Bryant! Sunt o ființă umană și mă enervez când te văd atât de încăpățânat. Tu nu-ți dai seama că fiul tău suferă?

– Ba dă, dar ce vrei să fac? Dacă intru în jocul lui, nu fac decât să-i prelungesc agonia.

– Paul și-a pierdut cel mai bun prieten, băiatul pe care-l considera fratele său. Și tu nu faci decât să-i spui că trebuie să fie tare și să-și facă noi prieteni. Nu e chiar atât de simplu, Bryant. Când s-a mutat aici toată lumea lui s-a prăbușit.

Nimic n-a mai fost ca înainte. El n-a avut nici un cuvânt de spus. N-a putut să aleagă. Și sentimentul ăsta te face să te simți neputincios. E groaznic, Bryant, crede-mă.

– Serios? Nu mai spune! făcu el înfuriindu-se. Mulțumesc pentru constatare!

– Cu plăcere, nu se lăsă ea intimidată. Și încă ceva. Dacă tu consideri că problema unui copil se rezolvă impunându-i să fie tare, te înșeli amarnic. Nu poți să-i spui să-și nege sentimentele. Nu va face decât să și le îngroape în suflet. Iar asta nu-i o soluție. Într-o zi totul va răbufni la suprafață.

– Nu-mi mai ține lecții, Zoe!

– Ascultă-mă!

– Nu mai vreau să te ascult! Tu, care crezi că le știi pe toate! Crezi că viața ta e atât de bine organizată încât te simți în stare să le dai sfaturi tuturor părinților! Crezi că ai răspuns la toate problemele, nu? Ei, află că te înșeli! Și știi ceva? Fă-mi o favoare și lasă-l pe Paul în pace! Poate că ești consilier școlar dar nu ești mama lui! Caută un copil care să aibă nevoie de atențiile tale materne și lasă-mă să-mi cresc copilul așa cum consider eu de cuviință! Și acum dă-mi voie...

Bryant se întoarse fulgerător cu spatele și ieși furtunos din apartamentul ei, lăsând-o cu gura căscată.

Capitolul 4

Când Zoe intră la secretariat ca să facă niște fotocopii îl găsi pe Paul stând moale ca o cârpă pe un scaun, și roșu în obraji. Se opri în fața lui studiindu-l cu îngrijorare.

– Bună, Paul.

– Bună ziua, răspunse el răgușit și tuși.

– Ești bolnav?

– Da...

– Tatăl lui nu e la birou și nici pe bunicii lui nu-i găsim acasă, îi explică secretara.

Paul tuși tare și Zoe își dădu seama că era răcit rău. N-avea ce să caute la școală. Trebuia să stea în pat, să ia medicamente și să bea un ceai fierbinte.

– Îl iau la mine acasă, se hotărî Zoe dintr-o dată. Sună-mă când dai de tatăl lui.

După ce-și aranjă programul pentru ziua următoare, chemă un taxi și se opri la farmacie de unde cumpără niște

medicamente. Între timp se răzgândi. Nu era bine să meargă la ea. Paul s-ar fi simțit mai bine în propriul dormitor decât într-un pat străin.

Așa că intrară împreună în apartamentul lui Bryant. Se simțea ca o intrusă. Știa că intra într-o casă străină fără voia proprietarului. Dar avea o scuză.

Camera lui Paul o surprinse. Era mult mai plăcută decât restul apartamentului. Pereții erau tapetați cu afișe ce reprezentau mașini, animale și vedete ale muzicii. Paul nu era încă la vârsta afișelor cu femei celebre și frumoase pe jumătate dezbrăcate. Dar nu mai era mult până atunci. În rest, multe etajere cu jucării, cărți și haine.

Patul lui era nefăcut așa că ieși din cameră lăsându-l să se schimbe în pijama. Între timp ea se duse la bucătărie și-i făcu un ceai cu miere și lămâie.

– Îmi pare rău că vă deranjez, spuse el fonfăind trist.

– Nu mă deranjezi deloc. Și nu e vina ta.

– Vă întoarceți la școală?

– Nu, stau cu tine.

– Nu e nevoie. Oricum, o să adorm.

– Mi-am luat niște lucrări pe care le am de terminat până mâine, așa că nu-i nici o problemă. Îți place ceaiul?

– Da. E foarte bun.

– O să te simți mai bine după ce o să te trezești, ai să vezi. Mama îmi dădea să beau ceai fierbinte cu lămâie și miere întotdeauna când eram răcită și mă ajuta de fiecare dată.

Paul termină de băut ceaiul, închise ochii și adormi aproape instantaneu.

Zoe îl privi cu drag și se așeză pe un scaun, lângă pat. Privirile îi căzură pe o fotografie de pe noptieră, reprezentând o femeie frumoasă, cu părul lung și negru, care avea un copil în brațe. Inima Zoei tresări. Aceea trebuia să fie mama lui Paul.

Soția lui Bryant. Femeia pe care o iubise el. Sau pe care încă o mai iubea. Ce se întâmplase cu ea? Murise? Îl părăsise pentru un alt bărbat? Sau pur și simplu încetase să-l mai iubească? Greu de crezut.

Oricum, n-avea rost să se tortureze singură cu întrebări la care nu-și putea răspunde. Ieși din camera lui Paul și se duse în camera de zi.

Zoe încercă să se facă comodă, dar nu reuși. Bryant pusese un covor turcesc pe jos și câteva tablouri pe pereți. Acum încăperea avea un aer mai intim. Dar degeaba. După cearta din seara trecută, Zoe se simțea prost la el în apartament. Cuvintele lui o duruseră. De ce o îndepărta de Paul? De ce voia s-o țină la distanță? Ceva nu era în regulă.

Inima aproape că-i sări din piept în momentul în care auzi niște chei zornăind în ușă. Era Bryant? Imposibil!

Din doi pași ajunse la ușă, care în clipa următoare se deschise brusc. Era Kristin. Amândouă se speriară și se dădură doi pași înapoi. Zoe fu cea care își reveni prima.

– Bună!

– Bună... nu știam că ești aici.

– Se vede, spuse Zoe zâmbind. Paul a răcit. N-am dat de Bryant, așa că l-am adus eu de la școală.

– E în pat?

– Da. Doarme.

– Atunci nu-l pot ajuta la teme.

– Nu.

Dar Kristin ar fi putut să stea cu el până ar fi venit Bryant de la serviciu. Zoe își aminti vorbele lui Paul: „O urăsc!".

– La ce oră vine Bryant? întrebă Zoe.

– Pe la șase.

– O să stau eu cu Paul până se întoarce tatăl lui. Tu poți să te duci la treburile tale, dacă vrei.

– Nu te superi? întrebă Kristin.

– Cum să mă supăr?

– Ce bine! Trebuie să mă duc neapărat la bibliotecă. Mâine am test la biologie.

– O să-i spun lui Bryant că te-am lăsat eu să pleci.

– Mulțumesc, zâmbi Kristin, apoi se întoarse să plece.

Dar înainte să iasă pe ușă ezită o clipă, se răsuci pe călcâie și întrebă dintr-o dată:

– Aș vrea să știu ceva...

– Spune.

– E ceva între tine și... Adică Bryant te...

– ???

– Lasă! N-are importanță! spuse Kristin repede și se făcu nevăzută.

Zoe rămase cu gura căscată în fața ușii. Kristin voia s-o întrebe dacă ea și Bryant erau împreună. Clar. Fata era îndrăgostită de șeful ei! Nu era de mirare. Până și Paul simțise asta.

Zoe își aminti de băiat și se duse la el în cameră ca să vadă ce făcea. Dormea. Dar nu mai era roșu în obraji din cauza febrei.

Abținându-se cu greu să nu privească spre fotografia de pe noptieră, ieși tiptil din cameră și se duse repede la ea în apartament ca să se schimbe într-o ținută mai comodă.

Imediat după ce se întoarse, Paul se trezi.

– Cum te mai simți? întrebă Zoe.

– Nu prea bine. Puteți să-mi mai faceți un ceai cu miere și lămâie, vă rog?

– Sigur că da.

Când Zoe se întoarse cu ceaiul fierbinte, Paul o întrebă:

– Cine a venit mai devreme? Mi s-a părut că aud voci.

– Ah, Kristin. Te-am deranjat?

– Nu... A plecat?

– Da. I-am spus eu că poate să plece. Crezi că o să se supere tatăl tău?

– Nu. Foarte bine că a plecat. Dacă nu veneați dumneavoastră, pun pariu că mă punea să-mi fac temele, chiar așa, răcit, cum sunt. E rea!

Zoe nu comentă afirmația lui Paul. Oricum, părerea ei era că fata își făcea datoria.

– Tata s-a enervat rău aseară, continuă el.

– Înțeleg... spuse Zoe așteptând ca Paul să-și continue ideea.

– V-a vizitat ca să vă întrebe de lucrare, nu-i așa?

– Da...

– Dar nu e vina dumneavoastră că iau eu note proaste. N-ar fi trebuit să se supere pe dmneavoastră.

– Liniștește-te. Nu m-a deranjat, spuse ea răsuflând ușurată.

Paul nu știa...

– Dar nu e drept! Nimic nu e drept. Viața asta e o porcărie!

– Paul... oftă Zoe mângâindu-i fruntea înnegurată.

Apoi se ridică și se duse să-i mai facă un ceai. Mai târziu Paul se duse în camera de zi ca să se uite la televizor. Dar temperatura îi crescu din nou și Zoe îl rugă să se bage în pat, și-i mai făcu un ceai.

Bryant sosi abia la ora zece seara. Și nu era singur. Era însoțit de o femeie superbă.

– Ce cauți aici, Zoe? întrebă el înghețând.

– Paul are febră. N-am dat de tine la birou și nici nu i-am găsit pe bunicii lui, așa că l-am adus personal acasă. Nu puteam să-l las singur, așa că am rămas cu el.

– Ce a pățit?

– Cred că are gripă. A luat medicamentul la cinci. Am lăsat flaconul pe noptieră. Să-i mai dai o pilulă la unsprezece.

Zoe se ridică în picioare pregătindu-se de plecare. Femeia, ai cărei ochi Zoe încercase să-i evite, se apropie de ea și întinse mâna.

– Bryant, dar ești foarte nepoliticos! Dă-mi voie să mă prezint. Eu sunt Kate Carrington. Mi-e teamă că din cauza mea nu l-ai găsit pe Bryant la birou. A venit la aeroport să mă ia, dar avionul a avut o mică întârziere și...

– Nu-i nimic, spuse Zoe strângând mâna întinsă. Eu locuiesc în apartamentul de deasupra... Mă bucur că am putut fi de folos.

Apoi, fără să mai lungească vorba, Zoe se scuză și plecă în grabă, lăsându-i pe cei doi singuri. Probabil că asta și așteptau, iar ea nu făcea altceva decât să-i încurce.

Când ajunse în apartamentul ei, simțindu-se în siguranță, se aruncă pe canapea încercând să-și recapete suflarea. Inima îi bătea cu putere. Din cauza lui Bryant. Pentru că alergase pe scări ca o nebună. Și mai ales din cauza femeii aceleia. Cine naiba putea să fie?

Telefonul sună făcând-o să tresară violent. Ridică receptorul după al treilea apel și răspunse cu un calm desăvârșit:

– Alo?

– De ce ai fugit? întrebă Bryant direct.

– Păi... dacă ai ajuns acasă n-avea rost să mai rămân, se fâstâci ea.

– Îți mulțumesc că ai avut grijă de Paul.

– Cu plăcere, răsuflă ea ușurată.

Deci Bryant nu era supărat că intervenise din nou în viața fiului lui.

– Tocmai am comandat mâncare japoneză. Nu vrei să cobori și tu ca să cinăm toți trei, împreună?

Poftim? Înnebunise? Ce-l apucase?

– Nu, mulțumesc. Mâine am ore. Trebuie să mă trezesc devreme și...

Zoe se simțea îngrozitor. Cu o seară înainte se certase cu Bryant, azi dăduse peste fotografia fostei lui soții, apoi

descoperise că tânăra Kristin era îndrăgostită de el și totul culminase cu apariția lui Bryant însoțit de frumoasa femeie necunoscută.

După o noapte albă se trezi dis-de-dimineață, mâncă un mic dejun frugal și se duse la școală. Toată ziua nu se gândi decât la Bryant și la sentimentele pe care acesta le stârnea în ea.

După terminarea programului se opri într-un bar împreună cu câteva colege mai tinere. N-avea chef să ajungă acasă. Dar, într-un târziu, luă un taxi care o lăsă în fața blocului.

Niciodată nu ajunsese acasă la ora aceea, într-o zi lucrătoare. Acest Bryant o deruta pur și simplu!

*
* *

Bryant bătu la ușa ei două zile mai târziu.

– Iartă-mă că te-am deranjat la ora asta, spuse el zâmbind, dar am văzut lumina aprinsă la tine, când am venit acasă.

– Ce mai face Paul? întrebă ea încercând să se abțină să-l mai privească atât de fericită.

– Mult mai bine. A stat la bunicii lui. Mama nu mai poate după el. Nu știe ce să-i mai facă să-l răsfețe.

– Mă bucur să aud asta.

– Pot să intru sau e prea târziu? întrebă el ridicând o sprânceană.

– Iartă-mă, intră, te rog.

– Pari preocupată de ceva...

– Îmi verificam lista de cumpărături și nu-mi ies la socoteală câțiva dolari.

– Las-o baltă.

– Mă intrigă...

– Ești o perfecționistă?

– Nu, doar încăpățânată.

Bryant o privi pe sub sprâncene.

– Poate fi periculos...

– Sau nu, spuse ea așezându-se turcește pe canapea.

– Ce facem? întrebă el plimbându-se prin încăpere.

– Sau mai bine zis „ce ne facem?".

– Eu te-am întrebat primul.

– Tu ce propunere ai?

– Spune tu...

– Nu vreau să te dezamăgesc, dar să știi că n-am soluții la toate problemele. Știi, nu pot să pretind că nu-mi pasă de Paul. Sau de fosta lui soție, sau de Kristin, ori de femeia de acum două seri...

– Apreciez grija pe care i-o porți lui Paul, dar...

– Dar preferi să nu mă bag, spuse ea frecându-și tâmplele. Știi, sunt prea obosită ca să mă cert din nou cu tine pe tema asta. O să caut o soluție, dar acum nu mă simt în stare să judec limpede.

Mai precis voia ca Bryant s-o lase în pace, să plece.

– Bine, vorbim altă dată, spuse el întinzând mâna și trăgând-o blând, dar ferm, de pe canapea în picioare.

Zoe se lăsă îmbrățișată și sărutată. Nu putea să i se împotrivească, dar nici nu voia să-l lase să creadă că problema era rezolvată.

*
* *

În dimineața următoare Zoe se trezi cu o durere în gât. În ultimele zile mulți elevi se îmbolnăviseră de gripă. Probabil că luase și ea virusul.

Când se întoarse acasă luă două aspirine și se băgă în pat. Avea febră. Îi părea rău că nu trecuse pe la farmacie ca să cumpere niște medicamente pentru gripă. Dar poate că Bryant mai avea flaconul pe care-l cumpărase ea pentru Paul. N-avea chef să-l sune, dar nu găsea altă soluție.

– L-am terminat, spuse el, dar mă duc să-ți cumpăr altul.

Zoe se simțea prea rău ca să obiecteze. Deschise ușa de la intrare și se întinse pe canapeaua din camera de zi. Se înveli cu o pătură și deschise televizorul. O usturau ochii, care probabil erau roșii și înlăcrimați.

Jumătate de oră mai târziu sosi și Bryant. Într-o mână avea o pungă cu medicamente, iar în cealaltă, o sticlă cu scotch. Era îmbrăcat într-o pereche de blugi și un tricou, iar obrajii îi plesneau de sănătate.

– Ți-ai luat temperatura? întrebă el.

– Nu. Oricum, sunt sigură că am febră, dar încă nu delirez.

– Poate că un pahar de scotch o să te remonteze.

– Ce mi-ai adus în punga aia?

– Medicamente, lămâi, miere, supă de pui și ciocolată. Tot ce ai nevoie ca să te pui pe picioare repede.

– Ciocolată?

– Da, da, spuse el îndreptându-se spre bucătărie.

Se întoarse cu două pahare și turnă câte două degete de scotch.

– Mulțumesc, spuse ea luând pastilele împreună cu băutura tare.

– Mai ușor... o sfătui el.

– Nu-mi spune mie ce să fac!

– Cum dorești. Și ce vrei să faci?

– Vreau să mă bag în pat și să mor. Dar mai întâi mai vreau un pahar cu scotch.

– Cred că unul îți ajunge. Ți-am preparat și un ceai miraculos. Cel cu care l-ai vindecat pe Paul.

– Nu! Scotch!

– Ești sigură?

– Cum să nu?!

După cinci minute, terminând cel de-al doilea pahar, Zoe spuse:

– Ohh! Mă simt muuult mai bine...

Doar că se învârtea camera cu ea. Dar n-ar fi recunoscut asta nici în ruptul capului.

– Și pe Paul tot așa l-ai tratat? întrebă Bryant zâmbind.

– Ai înnebunit?

– Cred că da.

– Ești supărată?

– Credeam că tu ești.

– Nu... de ce să fiu?

– Mi s-a părut că vrei să mă îndepărtezi de familia ta...

– Știi, Zoe, nu vreau să ieși din viața mea.

– Mi-ai lăsat altă impresie acum câteva seri.

– Ce impresie?

– Că ești un porc egoist. Eu vreau să-l ajut pe Paul, oftă ea simțind cum o înțeapă lacrimile.

– Zoe! o dojeni el strângând-o în brațe.

Dar ea îl respinse. Își trase nasul și nu se abținu să nu spună:

– Știi ce simte Kristin pentru tine?

– Cred că da... zise el rătăcind cu privirea pe pereți.

– Crezi? pufni ea dezgustată. Și cine naiba era femeia cu care ai apărut în noaptea aia?

– Ești geloasă? zâmbi el.

– Nu! Sunt doar hipersensibilă. Nu vreau să am de-a face cu tine dacă ești un flușturatic, spuse ea și începu să tușească.

– Înțeleg, zise el întinzându-i o batistă.

– Pot să-mi port și singură de grijă.

– Desigur.

– Și nu râde de mine!

– Dar nu râd de tine. Nu mi-aș permite să râd de o femeie inteligentă.

Zoe izbucni în plâns.

– Ei, nu știu cât de inteligentă, adăugă el zâmbind.

– Lua-te-ar naiba!

– Ai dreptate.

– Îmi dai dreptate, nu? Îmi dai dreptate să fiu furioasă pe tine?

– Desigur.

– Te simți cu musca pe căciulă.

– De ce? Că am invitat o femeie acasă?

– Te-ai culcat cu ea?

– Ești cam indiscretă. Și pe tine te-am invitat acasă, dar nu m-am culcat cu tine.

– Eu nu sunt o ușuratică.

– Mă bucur, pentru că nici eu nu sunt. Kate mi-e prietenă. Ea împreună cu soțul ei locuiesc la Buenos Aires și sunt prietenii mei cei mai buni. În noaptea aceea a dormit la hotel, e bine?

Zoe înghiți în sec și-l privi dezgustată. De fapt era supărată pe ea însăși. Exagerase inutil și se făcuse de râs.

– Mă duc să mă culc, spuse ea.

– Ce idee bună! Dă-mi voie să te ajut.

– Nu-i nevoie, zise ea ridicându-se cu greu în picioare.

Dar Bryant n-o ascultă și o conduse în dormitor. O ajută să-și scoată halatul și o băgă în pat.

– Vai, ce drăguță pijama ai! chicoti el.

– Taci și lasă-mă-n pace.

– Nu-mi plac femeile în pijama. Prefer cămășile de noapte. Sunt mai sexy.

– Ce-mi pasă mie? spuse ea și închise ochii.

– Credeam că-ți pasă. Credeam că vrei să te culci cu mine.

– Delirezi, mormăi ea pe jumătate adormită.

– Cine a băut două pahare cu scotch?

– Cară-te! Lasă-mă să sufăr în liniște.

– Ești o pacientă de pomină, știai?

– Mă enervezi îngrozitor!

– Bine, bine, te las. O să trec pe la tine mâine dimineață ca să văd cum te mai simți.

– Nu te deranja.

În clipa următoare Zoe adormi. Bryant o privi câteva minute, o înveli bine și ieși închizând ușa cu grijă în urma lui.

*

* *

A doua zi de dimineață el „se deranjă", totuși. Se înființă la ea la ora șapte fix. Era îmbrăcat într-un costum impecabil, se bărbierise, pobabil făcuse un duș, se parfumase – Zoe putea să bage mâna-n foc, deși avea nasul înfundat și nu simțea nici un miros – și părea gata să cucerească lumea.

Ea trecuse printr-o noapte grea și nu se simțea deloc mai bine. Iar apariția lui Bryant nu îmbunătățea siuația.

– Te-ai trezit. Te simți mai bine? întrebă el.

– Nu.

– Să-ți fac un ceai și niște pâine prăjită.

Nu vreau ceai și pâine prăjită, îi stătea ei pe limbă să spună, enervată de atitudinea lui. Nu putea s-o întrebe ce voia?

Ceaiul fierbine îi făcu bine. Dar de mâncat nu reuși să mănânce decât câteva firimituri de pâine. Bryant stătea lângă ea răbdător, ca și cum ar fi avut la dispoziție tot timpul din lume. Ea știa că nu era așa.

– Mulțumesc, spuse Zoe. Hai, du-te la treburile tale. Îți mulțumesc și pentru răbdarea de care ai dat dovadă aseară. Știu că sunt o pacientă insuportabilă, dar detest să fiu bolnavă și devin extrem de iritabilă.

– Am observat, răspunse el ironic. Dar mi-a plăcut. Ți-ai dat arma pe față.

– Nu mă face să mă simt prost.

– Bine atunci, te las. O să fiu la birou toată ziua. Dacă ai nevoie de ceva, nu ezita să mă suni. Sunt la dispoziția ta.

Bryant îi lăsă pe noptieră cartea lui de vizită. Zoe o luă și începu s-o studieze. Era o carte de vizită foarte sobră, care-l reprezenta.

– Mulțumesc, spuse ea.

– Ne vedem mai târziu, zise Bryant și se aplecă s-o sărute pe frunte.

După ce plecă, Zoe gemu de frustrare. Și-ar fi dorit ca Bryant s-o sărute mai mult, s-o ia în brațe, să... Dar chiar și așa trebuia să se declare mulțumită. După felul în care se comportase în seara trecută...

Își petrecu ziua în pat, dorindu-și să primească o vizită de la cineva. Dar nimeni n-o căută. În Africa fusese altfel. Tot timpul casa ei era plină de oaspeți. Acolo nu cunoscuse noțiunea de singurătate sau plictiseală.

O sună pe mama ei, la Roma, dar aceasta nu era acasă. Se uită la televizor, răsfoi niște reviste, bău mult ceai, mâncă niște biscuiți și în sfârșit adormi.

Se trezi pe la prânz, simțindu-se mult mai bine. Făcu un duș, îmbrăcă o pijama nouă, roz, și o sună din nou pe mama ei. Dar iar n-o găsi.

Bryant sosi pe la ora patru cu un buchet mare de flori. Zoe era atât de fericită să-l vadă încât îi venea să țipe.

– Bună, spuse Bryant.

Zoe se înecă și începu să tușească.

– Văd că nu te simți prea bine.

– O să supraviețuiesc. N-ar trebui să stai prea mult în preajma mea. E contagios.

– Sunt imun.

Desigur. Ce virus ar fi îndrăznit să-i atace trupul bine clădit? Numai dacă-l priveai în ochi îți venea să zbori în cealaltă direcție.

– Mulțumesc pentru flori. Sunt minunate.

– Pot să le pun în vază?

– Te rog... Ai venit mai devreme decât mă așteptam.

– Așa e. Vrei o supă de pui?

– Supă de pui? Să nu-mi spui că știi să gătești.

– Nu. Ar fi prea mult. Mama mea ți-a trimis-o.

– Dar... nici n-o cunosc pe mama ta.

– Dar ea te cunoaște. Paul i-a povestit despre tine.

– Înțeleg. Și mi-a preparat o supă de pui.

– Cred că bucătăreasă ți-a preparat-o, nu mama.

Desigur. Bucătăreasa. Cum putea să fie atât de proastă încât să creadă că mama lui gătea?

– Da, aș vrea puțină supă. Drăguț din partea mamei tale.

– Mama e o persoană drăguță. Enervantă, indiscretă, dar drăguță. Ți-o încălzesc imediat.

*

* *

Zoe se însănătoși în câteva zile și Bryant o ajută foarte mult în timpul ăsta. Se comportă ireproșabil. Nu același lucru îl putea spune Zoe despre ea însăși.

Se duse la serviciu abia vineri. Se simțea puțin slăbită, dar era hotărâtă să înfrunte boala care o făcea nesuferită. Când se întoarse acasă constată cu bucurie că primise o scrisoare de la Nick.

Pe lângă obișnuitele bârfe reltate în detaliu, Nick îi povestea că o visase.

Am ajuns la o concluzie îngrozitoare. Nu mi-am dat seama cât de mult țin la tine decât în momentul în care ai plecat. Singurătatea mă face să gândesc limpede. De exemplu, ieri m-am gândit la ceva – poate că noi doi eram făcuți unul pentru celălalt.

Ne înțelegeam atât de bine.

Zoe privi în gol. Așa era. Se înțelegea extraordinar de bine cu Nick. Fusese cel mai bun prieten al ei. Încă mai era. Și ea îi ducea dorul. Dar se îndoia că s-ar fi înțeles bine ca un cuplu.

Cred că ar trebui să te întorci la mine. Ne căsătorim și terminăm amândoi cu singurătatea. La ce bun să ne chinuim? De ce să nu fim împreună? Așa că fă-ți bagajele imediat. Și dacă tot ești acolo, fă-mi un bine și cumpără-mi câteva perechi de boxeri colorați. Pe aici nu se găsesc.

- Aș vrea să facem o nuntă după ceremonialul local. Apoi vom merge în luna de miere în Zimbabwe. Vom locui într-un cort. Nu-ți face probleme – o să te apăr eu de fiarele sălbatice.

Uite, am desenat chiar și scena, special pentru tine.

Zoe desfăcu o foaie de hârtie pe care erau desenați ei doi, înconjurați de cinci lei fioroși. Ea avea o figură disperată și se agățase de gâtul lui Nick, iar el avea în mână o suliță lungă cu care o apăra.

Zoe izbucni în râs. Nick avea talent la desen.

Termină de citit scrisoarea care continua pe același ton. Nick îi povestea cum va fi călătoria lor în luna de miere și apoi termina cu un „TE IUBESC" colorat pe o foaie întreagă.

Zoe puse amuzată scrisoarea deoparte, apoi se hotărî să facă o baie și să se culce mai devreme în seara aceea. Nu voia să exagereze. Încă nu se făcuse bine complet.

Umplu cada cu apă fierbinte și spumant parfumat. Afară începuse să plouă. Vântul bătea cu putere făcând ferestrele să se zgâlțâie amenințător.

Zoe se băgă în cadă gândindu-se la scrisoarea lui Nick: „Hai să ne căsătorim și să terminăm amândoi cu singurătatea..."

Era tentant gândul de a se întoarce în Africa. Sau în America de Sud, sau în Asia. Nu știa dacă întoarcerea în țara natală fusese o idee prea bună.

– Acum ai făcut-o, își spuse ea. Descurcă-te.

Doar avea tot ce-și dorise – o slujbă bună, un apartament frumos, începuse să-și facă prieteni.

Telefonul sună. N-avea chef să răspundă. Se simțea prea bine în cadă. Dacă era ceva important, avea să sune din nou cine o căuta. Poate că era mama ei...

Nu ieși bine din cadă, când auzi o bătaie grăbită în ușă. Poate că era Paul sau Bryant. Își puse un halat și-și înfășură părul ud într-un prosop.

– Cine e? întrebă ea înainte să deschidă.

– Bryant!

Zoe deschise ușa. Bărbatul din fața ei avea o figură devastată. Unde era Bryant cel puternic?

– Ce ai pățit? întrebă ea speriată.

– Paul... A dispărut Paul.

– A dispărut?

– Mi-a lăsat un bilet, spuse el mototolind o foaie de hârtie în mână, cu degete tremurătoare. Uite, scrie că a plecat și că nu se mai întoarce.

Capitolul 5

Zoe înghiți în sec.

– Intră, spuse ea cu voce gâtuită. Poate că s-a dus acasă la vreun prieten.

– Mama trebuia să-l ia de la școală, dar el a sunat-o și i-a spus că vrea să vină acasă pentru că are de lucrat la un proiect și vrea să-ți ceară ajutorul.

– N-a trecut pe la mine. Nu l-am văzut azi.

– A trecut în schimb pe acasă. Și-a împachetat niște hăinuțe și mi-a lăsat biletul ăsta. Am sunat pe toată lumea la care putea să se ducă. Nimeni nu știe nimic. Ce naiba a avut în cap? Unde are de gând să doarmă?

– Ai sunat la poliție?

– Știi câți adolescenți au fugit de acasă anul ăsta? spuse el' râzând amar. Cei de la poliție îmi vor spune că se va întoarce. Și apoi, abia mâine pot să anunț dispariția. Uite, zise el scoțând o foaie de hârtie din buzunar. Ăștia sunt copiii din echipa de baschet. Pe cine crezi că aș mai putea să sun?

Zoe își trecu degetele prin păr cu îngrijorare. Ploaia se înteţise. Afară era un adevărat potop.

– Nu știu, nu știu, spuse ea frământându-și mâinile.

– La naiba!

Zoe și-ar fi dorit să-l poată ajuta. Cum făcuse Paul așa ceva? Dar cine putea să știe? Dacă tatăl nu-și cunoștea propriul copil, ea ce putea să facă?

Telefonul sună strident, întrerupându-le gândurile negre. Bryant se repezi să răspundă.

– Iartă-mă, spuse el. Dar când te-am sunat mai devreme n-ai răspuns.

– Da. Făceam baie.

Zoe răspunse. Era un bărbat care voia să-i vândă o asigurare de viață. Scăpă repede de el.

– Iartă-mă, Bryant, mă duc la baie. Mă întorc imediat. Fă-te comod. Și încearcă să te liniștești. O să ne gândim împreună la o soluție.

Zoe se duse la baie și-și desfăcu prosopul de pe cap. Își pieptănă părul ud și se privi în oglindă. Nu arăta prea bine, dar nici nu era momentul să se fardeze. Apoi se duse la bucătărie și făcu două cafele.

Bryant se plimba neliniștit prin încăpere, mușcându-și unghiile.

– De ce crezi că a fugit? întrebă ea.

– Presupun că bănuiești. Tu le știi oricum pe toate, spuse el tăios.

– Ce crezi că l-ar fi putut determina să recurgă la gestul ăsta? repetă ea calm întrebarea. Ce i-ai spus?

– Ce-i spun de obicei. Că e timpul să se maturizeze și să se obișnuiască cu ideea că ne-am mutat. Să aibă curaj, pentru că totul va fi bine. I-am mai spus că viața e grea și că trebuie să ne adaptăm. Plânsul nu ajută. Trebuie să învețe să fie tare.

Zoe tăcu. Ea întotdeauna avusese pe cineva care s-o consoleze în momentele grele, care să-i spună să plângă pentru că are pe cine să se bazeze. Dar Paul? Copilul acela înfruntase singur greutățile. Și nu i se permisese să plângă.

– Mi-ai spus că nu știu să mă port cu fiul meu. Și ai avut dreptate. Acum ești mulțumită, domnișoară consilier?

– Sigur! strigă ea simțind cum i se urcă sângele în cap. Sunt încântată peste măsură! E minunat! Paul hălăduiește cine știe pe unde și eu sunt fericită că am avut dreptate! Ce naiba ai?

De fapt Zoe știa ce avea Bryant. Era îngrijorat peste măsură, se simțea vinovat și neputincios.

– Iartă-mă. Vorbesc aiurea, spuse el. N-am vrut să mă descarc pe tine. Dar sunt furios.

Furios? Era interesant. Bryant nu era îngrijorat, speriat, îndurerat, ci... furios!

– Înțeleg, spuse ea luând o gură de cafea.

– Iartă-mă pentru deranj, zise el pregătindu-se să plece.

– Pentru Dumnezeu, Bryant, unde crezi că pleci? Te grăbești undeva? Stai jos!

Ochii lui se întâlniră cu ai ei. Bryant ceda și se trânti pe canapea. După câteva minute de tăcere, spuse:

– Tu chiar ții la Paul, nu-i așa?

– Nu-i prea greu să îndrăgești un copil ca el, șopti ea cu căldură.

– Știu... Of, la naiba, Zoe! izbucni el și o luă în brațe.

Ea își ascunse fața la pieptul lui, străduindu-se să nu plângă.

– O să se întoarcă, încercă Zoe să se încurajeze mai mult pe sine. E prea deștept ca să facă vreo prostie.

– Deja a făcut una.

– Dar până la ora asta cred că și-a dat seama și o să se întoarcă.

Rămaseră îmbrățișați multă vreme, până când Bryant se ridică în picioare aproape sărind.

– Trebuie să fac ceva. Nu mai pot să stau așa.

– Unde te duci?

– Nu știu. Mă duc să-l caut. Te rog să rămâi acasă, lângă telefon.

*

* *

Trei ore mai târziu Bryant se întoarse. Era ud, murdar de noroi, arăta îngrozitor. Zoe înnebunise de îngrijorare. Sunase toți profesorii lui Paul, sperând să afle ceva. Dacă ar fi căutat-o cineva, ar fi auzit un târâit în receptor, grație tehnologiei moderne. Dar nimeni nu sunase cât timp ea vorbise la telefon.

– Nu l-ai găsit...

– Nu... Ai primit vreun telefon?

– Nu, spuse ea întinzându-i un prosop, îmi pare rău. Ține, șterge-ți părul ca să nu răcești. Pe unde ai fost?

– Pe la bibliotecă, prin parc, la școală... Nu l-am găsit nicăieri. Trebuie să fie undeva, dar unde? Unde să-l mai caut?

– M-am gândit la ceva, spuse ea cu inima bătându-i repede. Voiam să te întreb...

– Te ascult

– Ce s-a întâmplat cu mama lui Paul? întrebă ea repede privind în farfurie. A murit?

– Nu, răspunse el sec.

– Unde e?

– Habar n-am.

– E posibil ca Paul să se fi dus după ea?

– Nu, râse el caustic. Mama lui Paul, dacă pot s-o numesc așa, ne-a părăsit încă de când Paul era un bebeluș.

– Îmi... pare rău, spuse ea sincer.

Bryant se ridică în picioare și se duse la fereastră. Tăcerea tensionată era plină de întrebări.

– Într-o zi, începu el pe un ton rece, când m-am întors de la serviciu, am găsint-o făcându-și bagajele. Casa era plină de cutii în care împachetase haine, obiecte de artă, tigăi, farfurii, casete de muzică. Pleca cu tot ce-i aparținea. Se săturase, așa mi-a spus. Am întrebat-o: „De ce te-ai săturat?". Mi-a răspuns că de toate. Că are lucruri mult mai bune de făcut.

– Mai bune decât ce?

– Decât să aibă grijă de copil.

– Și-a părăsit copilul? întrebă Zoe simțind cum i se strânge inima.

– Da, spuse el cu o figură împietrită întorcându-se spre ea. Mi-a spus: „Tu l-ai vrut, tu să ai grijă de el".

– Ea nu l-a dorit pe Paul?

– Nu. N-a vrut să rămână însărcinată. Voia să avorteze, dar am convins-o să păstreze copilul.

– De ce?

– Pentru că era vorba de copilul meu care-și cerea dreptul la viață. Cum să renunț la el? Eram convins că după ce va naște, ei i se va trezi instinctul matern.

– Și?

– N-a fost așa.

– Doamne, ce tragedie!

– Așa e.

– Și apoi?

– Am încetat s-o mai iubesc. Cred că n-am iubit-o niciodată. Am fost sedus de personalitatea ei. Era amuzantă, interesantă, sexy... Dar când a rămas însărcinată mi-am dat seama de adevăratul ei caracter. N-avea simțul responsabilității, tărie de caracter. Am fost un prost că m-am lăsat orbit de exterior. Dar eram tânăr și poate că nu voiam să văd cum era ea de fapt.

– Și ce ai făcut după ce a plecat?

– Am încercat să am grijă de fiul meu cât mai bine. L-am crescut. Cam prost, după câte se pare.

– Vai, Bryant, dar Paul e un băiat extraordinar – deștept, politicos, bine crescut... Are probleme, e drept. Dar ce copil de vârsta lui nu are? O să treacă peste asta.

– A fugit de acasă... a fugit de mine... spuse el cu o privire disperată.

Îl iubește, se gândi Zoe. L-a crescut singur, cum a crezut el mai bine.

Zoe nu se simțise niciodată atât de neputincioasă. Se apropie de el și-l luă în brațe. Nu știa ce altceva putea să facă. Totul va fi bine, își dorea ea să-i poată spune, dar cuvintele i se opriră pe limbă. Erau doar clișee. Ea nu avea puterea să facă promisiuni deșarte.

Telefonul sună. Amândoi săriră. Zoe apucă receptorul, cu inima cât un purice.

Era Maxie, care o invita la un seminar al colecționarilor de artă. Zoe înghiți în sec abținându-se să nu înceapă să țipe.

– Maxie, e ora unsprezece noaptea, nu se abținu ea să spună. De ce mă suni la ora asta?

– Așa târziu e? Nu mi-am dat seama. Iartă-mă. Te-am deranjat?

– Nu-i nimic. Bryant e la mine. Suntem îngrijorați din cauza lui Paul. N-a ajuns acasă până la ora asta.

– Dumnezeule! L-am văzut în după-amiaza asta.

– Sigur? sări Zoe privindu-l pe Bryant cu speranță. Pe la ce oră?

– Pe la patru și jumătate. Era cu o limuzină.

– Cine l-a luat?

– Nu știu. Era împreună cu un copil.

– Cum arăta copilul?

– La naiba! Nu știu. Ca un copil.

– Cât de mare era?

– Puțin mai înalt decât Paul. Nu-mi amintesc cum arăta, îmi pare rău.

– Dar limuzina?

– Argintie. Clasică.

După ce închise telefonul, Zoe și Bryant începură să se întrebe cine putea fi băiatul cu limuzina, dar nu ajunseră la nici o concluzie. Bine că descoperiseră o pistă.

Apoi telefonul sună din nou. De data asta era o doamnă care ceru cu Bryant Sinclair.

– La telefon, spuse el, apoi ochii i se luminară. Nu, nu știam. Vă mulțumesc pentru telefon... vă mulțumesc din suflet. Eram mort de îngrijorare.

Zoe își acoperi fața cu palmele. Slavă Domnului! După tonul lui Bryant, Paul era în siguranță.

– E în Richmond, spuse el după ce închise telefonul.

– În Richmond? Ce caută acolo?

– Își petrece weekendul cu un prieten.

– Richmond... Orașul ăsta e la o oră de DC.

– Da. Mama copilului cu care a plecat Paul locuiește acolo. Părinții lui sunt divorțați. Băiatul stă în timpul săptămânii la tatăl său, în Washington. Se pare că Steve obișnuiește să vină cu prieteni acasă, așa că mama lui nu s-a mirat când i-a văzut împreună. A devenit bănuitoare când și-a dat seama că până la ora asta n-a sunat nici un părinte să verifice dacă Paul a ajuns cu bine.

– Deșteaptă femeie. Și acum, ce facem?

– Mă duc mâine să-l iau. Mama lui Steve nu le-a spus copiilor că ne sună, de teamă ca Paul să nu facă vreo figură și să dispară.

– Dumnezeule, ce bine că i-am dat de urmă! Ar trebui să sărbătorim. Paul e bine-sănătos!

– Până pun mâna pe el! Dacă mai face vreodată așa ceva...

– Să nu-mi spui că nu te bucuri că l-ai găsit.

– Sigur că mă bucur, Zoe, dar sunt supărat pe el.

Zoe se duse la bucătărie și se întoarse cu două pahare și o sticlă cu vin. Înainte să apuce să toarne, telefonul sună a cincea oară în seara aceea.

– Alo?

– Doamnă Langdon, sunt Paul.

Zoe îl privi pe Bryant, acoperi receptorul și-i șopti despre cine era vorba. Bryant fu tentat să-i smulgă receptorul din mână, dar Zoe se opuse.

– Paul! exclamă ea cu veselie prefăcută. Ce faci?

– Știu că e târziu, dar trebuia să vorbesc cu dumneavoastră. Nu știu ce să fac.

– Nu știi ce să faci? întrebă ea lăsându-l și pe Bryant să asculte conversația.

– Am fugit de acasă și tata nu știe unde sunt. Mi-e teamă să-l sun. Cred că o să mă omoare.

– Nu cred, Paul. E doar îngrijorat din cauza ta.

– Am făcut o mare prostie, știu. Am vorbit mult cu Steve. Voiam să fug în Argentina. Steve mi-a povestit că el a fugit de multe ori de acasă. Am plănuit împreună... eram supărat pe tata...

– Și ce plan aveai?

– Dumnică Steve voia să mă conducă la stația de autobuze de unde urma să plec la Miami. De acolo luam avionul spre Argentina.

– Și te-ai răzgândit?

– Nu trebuia să-l ascult pe Steve de la bun început. E o idee tâmpită. Și am mințit-o și pe bunica, suspină el.

– Știu. Dar acum e bine, nu? Unde e Steve?

– Doarme. Mama lui e în dormitor și se uită la televizor. Eu m-am strecurat la bucătărie și v-am sunat. Nu puteam să dorm. Mă tot gândeam la tata. Îl iubesc, doamnă Langdon. Dar uneori mă supără foarte rău. Și acum nu știu ce să fac. Îmi pare rău, doamnă Langdon, îmi pare rău.

– Cred că ar trebui să-l suni pe tatăl tău ca să-l liniștești.

– Nu pot. Mi-e frică.

– Sigur, dar trebuie să-ți asumi responsabilitatea faptelor tale.

– Așa e, mormăi el. Dar speram că... mă gândeam să-i spuneți dumneavoastră mai întâi. Poate că atunci când o să-l sun n-o să mai fie atât de supărat pe mine.

– Bine. O să-l sun eu prima ca să-i explic.

– Mulțumesc! se înveseli Paul. Sunteți de gașcă! Să-i spuneți că sunt în Richmond și nu știu cum să ajung acasă.

Zoe aproape izbucni în râs. Paul era la o oră de casă. Cum ar fi știut să ajungă în Argentina?

– Cum ai ajuns la Richmond?

– Tatăl lui Steve are o limuzină cu șofer care-l duce în fiecare weekend la mama lui.

– Și șoferul cum te-a luat?

– Steve are voie să aducă prieteni acasă. E ceva obișnuit.

– Înțeleg. Ei, o să-i povestesc tatălui tău.

– Acum? Sau mâine dimineață?

– Chiar acum. Dă-mi numărul de telefon al mamei lui Steve, ca să știm cum să venim să te luăm de acolo.

După ce închise telefonul, Zoe tăcu privindu-l semnificativ pe Bryant.

– Fiul tău se simte vinovat. Știe că a făcut o mare greșeală.

– Și eu ce-ar trebui să fac? Să-l iert așa ușor?

– Nu știu. Eu nu-ți mai dau nici un sfat.

– Cred că ar trebui să stau de vorbă cu el și să încerc să-l înțeleg.

– Bryant, cred că deja îl înțelegi, zise ea cald.

– Ai idee cum m-am simțit? strigă el dintr-o dată sărind în picioare. Târfa m-a părăsit fără regrete, m-a lăsat să mă descurc singur cu un copil mic! Am trecut prin iad! Mi-am jurat că o să fac totul ca să nu-i lipsească nimic lui Paul, să-l fac să se simtă iubit, dorit, fericit...

Zoe tremură. Acum înțelegea comportamentul lui Bryant. Voia doar să-și protejeze fiul. Își iubea copilul. Cum se îndoise de asta?

– Dar nu pot să-l oblig să simtă la fel, nu?

– Nu, oftă ea.

– Doamne, am dat-o-n bară!

– Atunci repară greșeala, zâmbi ea.

– Asta e soluția ta? se enervă el. Mulțumesc!

– Nu, e doar un sfat. Nu trebuie să te enervezi.

– Ai dreptate.

– Vrei să mai bei un pahar cu vin?

– Asta nu refuz, zâmbi el.

Nu mai erau motive de îngrijorare. Îl găsiseră pe Paul, Bryant își descărcase sufletul împovărat, iar Zoe fusese o bună ascultătoare și îndoielile i se risipiseră.

Zoei îi venea să danseze. Bryant o luă în brațe pe neașteptate.

– Mulțumesc, spuse el, dispus să se împace cu toată lumea.

– Dar n-am făcut nimic.

– Ba da, ai făcut multe pentru mine. Ai fost aici. Mi-ai pregătit o cină grozavă, m-ai ascultat fără să mă critici prea mult și pe lângă asta, mirosi formidabil, spuse el sărutând-o pe gât.

– Mă bucur că te simți mai bine, spuse ea încercând să se controleze.

– Mă simt mult mai bine. De fapt mă simt periculos de bine.

– Și eu, șopti ea.

– E vreun motiv să nu ne simțim periculos de bine?

– Nu...

– Trebuie să mă duc până jos să iau ceva, ca să fie totul perfect.

– Nu e nevoie. Am eu ce-ți trebuie.

– Serios?

– Felul în care m-ai sărutat mi-a dat idei.

– Normal.

– Am trecut testul?

– Ești o femeie deșteaptă. Și foarte sexy.

Mâinile lui plimbându-se pe spatele ei păreau fermecate.

– Știai că ești sexy? șopti el răgușit.

– Nu, răspunse ea cu gura lipită de a lui. Spune-mi tu.

Capitolul 6

Bryant îi luă fața în mâini și-i zâmbi fermecător, senzual, numai ei, făcând-o să-i crească tensiunea.

– Ochii tăi sunt înnebunitori, șopti el privind-o profund. Au culoarea coniacului.

Se apropie mai mult de ea și Zoe închise ochii. Bryant râse ușor, lipindu-și buzele pe rând de fiecare pleoapă a ei.

– Nu te mai poți ascunde acum de mine, șopti el. E prea târziu.

Bryant își trecu degetele prin părul ei.

– Și ce fel de idei ți-am dat când te-am sărutat? întrebă el.

– Am o imaginație bogată, râse ea nervos.

– Nu mi-ai răspuns la întrebare, insistă el.

– Nu pot să gândesc prea limpede acum, murmură ea.

– Poate dacă te sărut o să-ți reamintești.

Gura lui se lipi de a ei și o căldură plăcută o cuprinse.

– Vreau să te văd, spuse el cu respirația întretăiată. Toată.

Cuvintele lui o îmbătară. Îl lăsă s-o ia în brațe și s-o ducă în dormitor. Cu mișcări experte, Bryant îi scoase pulovărul și apoi sutienul.

– Superb, șopti el cald privind-o cu ochi întunecați.

Apoi, cu blândețe, îi mângâie sânii. Zoe simți fiori de extaz pe sub piele. Genunchii refuzau s-o mai țină. Se sprijini de el, punându-și capul pe pieptul lui. Bryant continuă s-o dezbrace, după care se dezbrăcă și el.

Se așezară în pat unul lângă celălalt. El îi mângâie pielea cu mișcări senzuale, înfiorând-o din cap până-n picioare.

– Ești minunată, spuse el. Fină, caldă...

În semn de răspuns ea se lipi de el dorindu-și totul.

– Nu încă, spuse el mângâind-o cu mișcări circulare pe șolduri. Cum ți se pare? Așa îți imaginai că va fi?

– Da, șopti ea înnebunită.

– Așa?

Zoe scăpă un geamăt de plăcere.

Bryant începu s-o sărute înfometat. Trupurile lor erau lipite. Zoe nu mai putea gândi limpede. Se potriveau perfect. Delirul pasiunii îi purtă într-un joc cu ritmuri primitive. Gemetele lor erau din ce în ce mai puternice și mai sălbatice, până când atinseră punctul culminant.

Apoi urmă liniștea. Zoe tremura în brațele lui, fericită și împlinită.

– Bryant? șopti ea cu voce întretăiată sărutându-l pe gâtul umezit de sudoare. A fost mai frumos ca în cele mai nebune fantezii ale mele.

– Nu mi-a fost prea greu să te fac să te simți bine. Ești o femeie frumoasă, sexy și extrem de senzuală, îi răspunse el sărutând-o tandru.

Adormiră unul în brațele celuilalt. Se mai treziră amândoi în timpul nopții și se înlănțuiră cu pasiune mistuitoare, făcând din noaptea aceea o sărbătoare a dragostei.

A doua zi de dimineață, când Zoe deschise ochii, îl văzu pe Bryant privind-o cu drag.

– Bună dimineața, șopti el sărutând-o pe frunte.

– Bună dimineața...

– Am făcut cafea. Vrei?

– Te-ai trezit de mult?

– De o oră.

– Nici nu te-am simțit.

– Dormeai ca un copil.

– Cred că am fost foarte obosită. Da, vreau să beau o cafea.

În timp ce Bryant îi turna cafeaua în ceașcă, Zoe se gândi că fusese drăguț din partea lui că nu plecase.

– Cât e ceasul?

– Opt.

– Trebuie să te duci la Richmond, după Paul.

– Da. Peste două ore.

Se gândi la Paul și la ce-i spusese Bryant, și-i veni o idee. Poate că o avea mai de mult, dar acum i se conturase clar în minte. Era o idee bună și se întrebă ce efect ar fi avut.

– La ce te gândești? întrebă Bryant jucându-se cu degetele ei.

– Am o idee. Ce-ar fi să-l lași pe Paul să vină la mine după școală?

Bryant se ridică interesat într-un cot.

– Nu pot să-ți cer asta, refuză el scuturând din cap.

– Dar nu-mi ceri tu. Mă ofer eu. Mi-ar plăcea. Bine, trebuie să-l întrebi pe el mai întâi, dacă vrea.

– Știi bine că-i place să vină la tine. Și abia așteaptă să scape de Kristin.

– E o fată de treabă, spuse Zoe încercând să afle părerea lui Bryant despre Kristin.

– Mă cam calcă pe nervi.

– Atunci n-o mai chema. Poate că așa va fi și Paul fericit. N-are rost să mai ducă războiul ăsta al nervilor, dacă nici ție nu-ți place fata.

– Ai dreptate.

– Ei, ce spui? Accepți oferta?

– Da, spuse el după un moment de gândire. Dar vreau să te plătesc.

Zoe nu dorea să fie plătită. Dar Bryant nu voia să se simtă ca și cum ar fi profitat de ea.

– Bine, plătește-mă dacă așa te liniștește.

– Da, e mai bine așa, crede-mă.

Zoe îl lovi cu perna în cap. Bryant încercă s-o prindă, dar ea se feri. Când puse mâna pe ea, n-o mai scăpă. O trase sub el, o mușcă jucăuș de gât, o gâdilă, o chinui și sfârșiră prin a face dragoste.

– Mai am o idee, spuse Zoe mai târziu, după ce își reveniră.

– Micul dejun?

– Nu.

– Mi-e foame!

– Mai rabdă puțin. Vreau să-ți spun ideea mea.

– Se pare că n-am de ales.

– Nu...

– Bine, spune-mi ideea ta strălucită.

– Cred că ar fi bine să-i suni pe părinții lui Kako, în Argentina, și să-i întrebi dacă l-ar lăsa pe fiul lor să-și petreacă vacanța de vară aici, cu Paul. Poți să-i duci la Disney World, la mare, oriunde vor ei să se simtă bine.

Bryant tăcu.

– Nu poți să-l obligi pe Paul să-și uite cel mai bun prieten, să accepte că nu-l va mai vedea niciodată, spuse ea blând. Kako n-a murit.

– Știu, știu, mormăi el.

– Ar trebui să-i apreciezi loialitatea. E ceva special, mai ales în cazul unui copil de doisprezece ani, crede-mă.

– Bine, o să-l sun. Să văd ce pot face.

– Nu te uita așa urât la mine, zâmbi ea.

– Nu mă uit urât, zise el morocănos. Dar mă întreb dacă o să rezolv ceva cu asta.

– O să rezolvi. Acum mă duc să pregătesc micul dejun, spuse ea aruncând cearșaful cât colo.

– Să nu cumva să audă prietenele tale feministe că pregătești micul dejun unui bărbat.

– De ce nu? Îi pregătesc micul dejun bărbatului cu care am împărțit patul astă-noapte, pentru că așa vreau eu și pentru că-mi face plăcere. N-o fac din obligație.

Zoe se duse fericită la bucătărie. Se bucura să-i pregătească de mâncare bărbatului pe care-l iubea.

Tocmai termină de turnat cafeaua, când Bryant intră în bucătărie cu un prosop în jurul coapselor, abia ieșit de sub duș, și cu scrisoarea de la Nick în mână.

– Cine e tipul ăsta, Nick? întrebă el prefăcându-se indiferent.

– Mi-ai citit corespondența fără să-mi ceri voie??? se scandalizează ea.

– Nu ți-am citit corespondența, se apără el. Scrisoarea era deschisă pe masă și m-a uimit faptul că am văzut un „TE IUBESC" cât casa, scris cu roșu. Trebuia cumva să mă fac că nu observ?

– Nick mi-e prieten, spuse ea calm.

– Un prieten care-ți trimite răvașe de amor? întrebă el acru. Interesant.

Doamne, cum să-i explice asta? Nu. Nick nu-i scrisese un „răvaș de amor", ci făcuse o glumă pe care doar ei doi o înțelegeau.

Bryant aruncă scrisoarea pe masă, dar aceasta căzu pe jos, dezvăluind pagina în care Nick îi desenase pe ei doi îmbrățișați.

– Ce drăguț... spuse el caustic.

– E o glumă.

– Ce fel de glumă e asta?

– Citește scrisoarea și poate vei înțelege.

– Nu vreau să citesc nimic! Vreau să-mi explici ce înseamnă asta!

– Nu trebuie să-ți explic nimic, Bryant! se enervă ea.

– Pe naiba!

Zoe îl privi din cap până-n picioare. Cu pieptul gol și privirea rătăcită de furie, Bryant era înspăimântător.

– Faptul că am făcut dragoste nu-ți dă nici un drept asupra mea, spuse ea tremurând. Cine naiba te crezi?

– Sunt un bărbat care nu se culcă cu femei implicate în alte relații.

– Dar nu sunt implicată în nici o relație, spuse ea. Nici sexual și nici romantic. Nick mi-e prieten bun și atât. Am lucrat împreună la aceeași școală, în Camerun. După ce ne-am despărțit, am început să ne scriem scrisori. Mi-a spus că se simte singur. Și eu mă simt singură, așa că el mi-a sugerat, în glumă, desigur, să ne căsătorim, ca să scăpăm de singurătate.

– Și asta e o glumă bună?

– Bună sau nu, asta e. Nick nu vorbește serios, Bryant! Nu-l cunoști. Glumește tot timpul.

– Și? Vrei să te căsătorești cu el?

– Nu!

– De ce nu, dacă sunteți așa de buni prieteni?

– Prietenia nu e un motiv solid ca să întemeiezi o căsnicie cu cineva. Trebuie să existe și... magie, atracție.

Zoe se întoarse cu spatele, simțind că nu mai poate să-și stăpânească lacrimile. După un moment de ezitare Bryant se apropie de ea și o luă în brațe. Își afundă fața în părul ei și șopti:

– Iartă-mă. Sunt un prost. Nu știu ce m-a apucat. Dar poate că tu știi ce se petrece cu mine.

– Nu, nu știu... suspină ea.

– Ba da, știi, șopti el sărutându-i ceafa. Spune-mi.

– Am făcut dragoste toată noaptea și primul lucru pe care l-ai văzut azi-dimineață a fost o scrisoare de la un prieten, pe care era scris „TE IUBESC". Ți-a rănit orgoliul masculin și ți-ai pierdut controlul.

– Temporar, gemu el. Dar acum, mi-am revenit.

Bryant o întoarse cu fața la el și-i sărută ochii înlăcrimați, apoi buzele fierbinți, alinându-i durerea din suflet, alungându-i îndoielile.

– Asta e magic, șopti el.

*
* *

Zoe amesteca într-o cratiță bucăți de carne de vită, ceapă, usturoi și ardei iute, întrebându-se dacă lui Bryant îi plăcea gulașul unguresc. Privi ceasul cuptorului cu microunde. Trebuia să sosească în curând.

Acasă. Zoe chicoti. Rușine să-i fie! Se comporta ca o soție, îi pregătea mâncarea, îl aștepta să se întoarcă acasă.

Și ce era rău în asta? Nimic! De fapt, ei asta i-ar fi plăcut să facă toată viața, cu puțină variație, desigur.

Paul începuse să vină la ea după școală și asta îi făcea pe toți trei fericiți. De când fugise de acasă, situația se schimbase mult în bine. De când Bryant îi spusese că pri-

etenul lui cel mai bun, Kako, avea să vină la vară ca să-și petreacă vacanța împreună cu el, Paul devenise alt copil.

Totul era acum bine și frumos, așa cum trebuia să fie. Bryant venea de la serviciu, mâncau toți trei cina gustoasă pregătită de Zoe, apoi se uitau la televizor. Când se făcea târziu, Paul și Bryant se desprindeau cu greu de pe canapeaua confortabilă din camera de zi a Zoei, ca să plece să se culce.

Poate că de asta aveau nevoie – să fie ca o familie, să aibă sentimentul apartenenței, să se simtă iubiți, să știe că nu sunt singuri.

Zoe nu se putea stăpâni să nu se gândească ce bine ar fi fost ca situația aceea să devină permanentă. Poate că până la urmă Bryant se hotăra să se așeze la casa lui, împreună cu ea. Poate o cerea de nevastă.

Dar astea nu erau decât niște vise romantice. Iar ea era într-o stare romantică și nu mai judeca limpede.

Continuă să viseze la o căsnicie cu Bryant și chiar la un frate sau o soră pentru Paul. Ar fi înnebunit de fericire să-l vadă la masă pe Paul împreună cu fiica sau fiul ei și al lui Bryant. Iar în serile în care Paul și copilul ar fi dormit la părinții lui Bryant, ei doi s-ar fi dus la teatru, la restaurant, apoi ar fi băut un vin bun și ar fi făcut dragoste în fața șemineului.

Nimic n-ar fi fost mai frumos decât să facă dragoste diminețile cu Bryant, bărbatul pe care-l iubea, soțul ei!

*
* *

Cât de mult iubea Zoe Crăciunul! Toată lumea făcea cumpărături, de peste tot răsunau acordurile vesele ale colindelor, străluceau luminițe colorate, se împărțeau zâmbete și multă, multă dragoste.

Cât de fericită era Zoe! Avea să petreacă zilele de Crăciun împreună cu Paul și Bryant. Părinții lui Bryant urmau să plece în Elveția, la niște prieteni. Pentru Paul era prima oară când nu făcea Crăciunul cu bunicii lui. În fiecare an Bryant obișnuia să-l ducă pe Paul la Washington, chiar dacă ei locuiau la Buenos Aires.

– Putem să facem Crăciunul la mine, propusese Zoe prompt, simțindu-se vinovată pentru fericirea care o copleșise, când aflase că bunicii lui Paul plecau în Europa.

Zoe îi cunoscuse pe părinții lui Bryant. O invitaseră într-o seară la cină. Casa lor era ca un muzeu, plină de obiecte de artă. Tatăl lui Bryant arăta ca un lord englez. Era înalt, aristocratic și era de o politețe rezervată. Avea o figură imobilă, care nu exprima nici un sentiment. Bryant îi moștenise doar culoarea albastră a ochilor. Mama lui Bryant era o lady frumoasă, dar rece. Zoe se simțise ușurată când plecase în seara aceea de la ei. Nu se simțise deloc în largul ei.

Dimineața de Crăciun îi găsi pe toți trei în jurul bradului împodobit, desfăcând cadouri. Multe cadouri. Zoei îi

plăcuse cel mai mult unul dintre cadourile de la Bryant – o carte de bucate cu specialități tailandeze. Pe prima pagină, scrisese: „Pentru femeia care-mi condimentează viața".

Mai spre seară, Paul și Bryant o ajutaseră să pregătească cina. În toată casa mirosise delicios a curcan și a plăcintă cu mere. Decoraseră masa cu crenguțe de brad și lumânări, apoi mâncaseră, fericiți că sunt împreună.

Seara aceea de Crăciun fusese perfectă. Zoe se simțise cu adevărat împlinită.

*

* *

Încet, situația începu să devină tensionată. Zoe nu putea spune din ce cauză, dar simțea asta. Încerca să alunge gândurile negre din minte, dar pe zi ce trecea era din ce în ce mai sigură că ceva nu mergea.

Ianuarie veni cu nămeți de zăpadă și viscole. Nici luna februarie nu se anunța mai blândă. După atâția ani petrecuți la tropice, organismul Zoei suporta mai greu frigul. Abia aștepta să vină primăvara, cu flori și soare. Era neliniștită, îi era teamă de ceva.

Într-o noapte, Bryant o sună și o rugă să coboare până la el ca să-l ajute la o lucrare. Zoe, îmbrăcată în cămașă de noapte și gata de culcare, fu surprinsă de rugămintea lui. Își puse un halat și coborî în grabă, curioasă.

El îi deschise imediat. Era îmbrăcat în costum. Își scosese doar cravata. Avea părul ciufulit și părea obosit.

– Cu ce te pot ajuta? întrebă ea curioasă, după ce Bryant închise ușa.

– Am lucrat la o propunere de proiect și m-am împotmolit. Aș vrea să mă asculți, să-mi dai niște idei, să mă scoți la liman.

– Ce proiect? se încruntă ea.

– Un proiect civil, de mari proporții, în Brazilia.

– Dar nu mă pricep la proiectele inginerești, Bryant.

– Ai lucrat în țări din lumea a treia, în curs de dezvoltare, și nu mă lași să-mi termin ideea. Există câteva probleme cu integrarea componentelor. În plus, nu s-a ținut cont de structura socio-antropologică, iar asta mi se pare o lipsă crasă de responsabilitate.

– Presupun că e vorba de o violare a mediului localnicilor?

– Exact! exclamă el trântindu-se pe canapea. Hai, stai lângă mine, ca să vedem ce putem face.

Era evident că proiectul îl anima pe Bryant, dar pe măsură ce el vorbea, Zoe își dădea seama că ceva iremediabil avea să se întâmple cu relația lor. Bryant lucra la un proiect de mare anvergură pe care trebuia să-l finalizeze. Și asta însemna că avea să plece din țară.

– Când vei pleca? întrebă ea fără ocolișuri, cu încordare.

– Prin august, sau septembrie. Proiectul nu se va pune pe roate până atunci. Și, în plus, vreau ca Paul să termine anul școlar aici.

– Paul a început să coopereze, știi, spuse Zoe încet, simțind cum se prăbușește cerul peste ea. Se pare că s-a acomodat.

– Da, știu, mulțumită ție, zise el încordat, frecându-și ceafa.

– Bryant, mi-e teamă că mutându-l la o altă școală, într-o altă țară, vei distruge totul.

– Zoe, am o carieră pe care nu vreau s-o neglijez. În ceea ce-l privește pe Paul, o să se acomodeze el, fii fără grijă.

– Știu, iartă-mă. Nu e treaba mea. În fond, nu sunt mama lui, spuse ea oftând.

Bryant tăcu, ca și cum n-ar fi auzit-o. Ce natural ar fi fost s-o întrebe în momentul acela: „Zoe, nu vrei să fii mama lui?"

Nu, ea era proastă să creadă că viața avea întotdeauna un final fericit. Era numai vina ei că visase cai verzi pe pereți.

Ceasul din perete ticăia ritmic, mărind parcă distanța dintre ei. Afară, sirena unei mașini de poliție, de pompieri, sau a unei salvări începu să urle exasperant.

Zoe tremură, înfiorată de perspectiva sumbră. O cuprinsese frica. Ce avea să se întâmple cu ea?

Capitolul 7

Zoe nu voia să recunoască, dar ei doi niciodată nu discutaseră despre un posibil viitor împreună. Bryant nu-i făcuse nici o promisiune.

Discutaseră despre multe alte lucruri, mai mult sau mai puțin importante – filozofie, artă, prieteni, vreme. Zoe știa că Bryant era un bărbat dinamic, interesant, sexy, care-și iubea fiul, dar totodată și munca. Dar nu ajunsese să-i cunoască sufletul.

Cum de nu-și dăduse seama de asta până atunci?

Zoe își ridică ochii spre el, privindu-l pe furiș. Bryant se uita concentrat la proiectul din fața lui. Avea o expresie obosită. Zoe îi iubea figura pe care o văzuse de multe ori tristă, veselă, îngândurată, rezervată. Dar ce vise se ascundeau în spatele ei? Cum putea ea să afle?

– Vrei să bei un vin? întreb el îndreptându-se spre bucătărie.

– Da, mulțumesc.

Zoe își frecă ochii încercând să alunge gândurile negre. „Gândește pozitiv", își spuse ea. „Timpul e de partea ta. Suntem abia în februarie. El va pleca în august, poate septembrie."

– De ce nu te-ai recăsătorit până acum? întrebă deodată Zoe luând paharul cu vin pe care i-l întinsese Bryant.

Trebuia să pornească de undeva.

– Nu m-am gândit niciodată la asta, ridică el din umeri.

Poate că nu mai iubise nici o femeie după ce soția lui îl părăsise. Poate că nici pe ea n-o iubea.

Nu! Cum ar fi putut să facă dragoste cu ea așa cum o făcea, dacă n-ar fi simțit ceva pentru ea?

Poate că Bryant avea nevoie de timp. Poate că gândul de a se implica într-o nouă căsnicie îl speria. Poate... poate... poate... Cine știa?

El începu să strângă proiectul de pe măsuța de cafea.

– Nu te deranja, spuse Zoe, oricum, eu trebuie să plec.

– Nu, ripostă el luându-i paharul din mână și punându-l pe masă. Vino aici.

Bryant o luă în brațe și începu s-o sărute, cald, drăgăstos, făcând-o să plângă.

– Ce faci? Plângi? întrebă el uimit, cu tandrețe.

– Vreau... prea mult... suspină ea neștiind ce să spună.

Ar fi vrut să-i mărturisească dragostea, să țipe, să protesteze, să-l împiedice să plece, dar n-avu curaj.

– Și eu te vreau, spuse el trecându-și degetele prin părul ei. Mă bucur că ai venit în seara asta să mă ajuți la proiect. A fost drăguț din partea ta.

– Sunt o persoană drăguță, spuse ea încercând să pară veselă.

– Știu. Nu te merit, dramatiză el în glumă.

– Așa e, spuse ea serios, nedorind să intre în joc. Ar trebui să nu mai fiu atât de drăguță cu tine.

– Așa e, dar n-o face, te rog.

– Nici n-aș putea.

– Îmi place. Ești ușor de convins.

– Da. Sunt drăguță și ușor de convins. Și proastă. Sunt irecuperabilă.

– Irecuperabilă?

– Da.

– Nu cred, șopti el mângâindu-i jucăuș sânii.

O luă în brațe și o duse în dormitorul lui, după care încuie ușa cu cheia. Deschise radioul și acordurile magice ale unei melodii de jazz umplură încăperea.

Bryant îi desfăcu marginile halatului căutându-i sânii.

– Mmm, mirosi minunat, gemu el. Iar eu mă simt ca un sconcs. Stai aici. Să nu fugi.

– Unde te duci? întrebă ea ridicându-se într-un cot, pe marginea patului.

– Trebuie să fac un duș. Toată ziua am stat la birou, am negociat, m-au trecut toate transpirațiile.

Zoe îl privi în timp ce se dezbrăca. Trupul lui era atât de bine clădit. Se antrena de două ori pe săptămâna la o sală de forță.

„Te iubesc", ar fi dorit ea să spună, dar nu putea. Îi era teamă să nu se întâmple ceva iremediabil. Se mulțumi să închidă ochii și să viseze.

– Să nu adormi, o avertiză el sărutând-o pe buze înainte de a intra în baie.

– Nici o grijă, zâmbi ea.

Apoi auzi curgând apa de la duș. Se simțea incredibil de bine. Muzica se potrivea cu starea ei de spirit. Era minunat să stea întinsă acolo, pe patul lui, așteptându-l să iasă de sub duș.

Și ce avea să urmeze...

*

* *

Îndoiala o înnebunea. I se insinua în suflet precum un șarpe otrăvitor, mușcându-i inima. Uneori, se trezea noaptea transpirată, și dacă Bryant nu era lângă ea, începea să plângă. Nu știa cum să iasă din situația aceea. Amenințarea îi plutea deasupra capului și ea aștepta să lovească.

Bryant avea să plece. Asta era sigur.

Aștepta să plece, zilele treceau, și nu-i făcea nici o propunere. Pentru că ea nu intra în planurile lui.

*

* *

– Vor crede că ești mama mea, îi spuse într-o zi Paul, plecând de la școală.

De obicei el se întorcea acasă împreună cu alți copii care locuiau aproape de blocul lor.

– Cred că nu e prea „meseriaș„ să te ia mama de la școală, râse ea dându-și seama cât de importantă era „prestanța" pentru copiii de vârsta lui Paul și cât de mult le „șifona imaginea" prezența părinților.

– Nu-mi pasă ce cred ceilalți, spuse el lovind cu piciorul o pietricică de pe marginea drumului. Când eram mic, îmi doream să am o mamă, ca toți copiii.

– Și acum nu-ți mai dorești? întrebă ea cu precauție.

– Nu. Oricum, tata mi-a spus zilele trecute că nu se va recăsători niciodată.

Zoe înlemni. Apoi, revenindu-și, simți cum își pierde mințile. Deci Bryant nu avea de gând s-o ceară de nevastă.

– Căsătoria e o treabă foarte serioasă, îi explică ea păstrând aparențele.

– Eu credeam că o să te căsătorești cu tata.

– Poftim???

Asta chiar o luase prin surprindere.

– Cum ai ajuns la concluzia asta? continuă ea.

– Păi... în ultimul timp petreceți mult timp împreună și... vă plăceți, se vede. Tu nu ești ca celelalte.

De mult timp Zoe îl rugase pe Paul ca atunci când erau singuri, să-i spună pe nume. Doar în public trebuia să-i spună „doamna Langdon".

– Celelalte? întrebă Zoe mai mult pentru ea. Și prin ce sunt eu diferită?

– Ești mai serioasă, te porți frumos cu mine... Adică și celelalte se purtau frumos cu mine. Dar tu... tu te porți frumos cu mine pentru că mă placi cu adevărat.

– De unde știi că te plac cu adevarat? întrebă ea privindu-l cu coada ochiului. Poate că mă prefac și eu.

– Nu! Simt că mă placi.

– Așa e, Paul. Glumeam, iartă-mă. Ți se pare așa de ciudat că te plac?

– Nu știu, mormăi el.

– Nu, nu e ciudat. Îmi place să stau de vorbă cu tine. Și cred că și tu mă placi puțin.

– Nu. Te plac mult! protestă el.

Zoei îi venea să-l ia în brațe și să-l pupe.

Tot restul drumului îl străbătură în tăcere, fiecare cu gândul lui.

A doua zi de dimineață, după două aspirine și multă cafea, Zoe răspunse la telefonul care suna încontinuu de un minut. Trebuia să fie ceva important.

Era Bryant. El nu obișnuia s-o sune la birou.

– Vreau să discutăm ceva, Zoe, îi spuse el cu o voce gravă. Poți să-ți iei liber azi?

– Da. S-a întâmplat ceva grav?

– Nu. Vei vedea.

– O surpriză? întrebă ea fără entuziasm, frecându-și tâmplele.

– Exact. Știam eu că ești o fată deșteaptă. Hai, ești gata în patruzeci de minute?

– Gata de ce?

– Surpriză...

– Și cum să mă pregătesc dacă nu știu despre ce e vorba?

– Aici m-ai cam prins. Bine. Fă-ți bagajul – o periuță de dinți și un costum de baie – n-ai nevoie de altceva. Ah! Și pașaportul.

– Pașaportul???

– Ai pașaport, nu?

– Desigur!

– Bine. Te sărut, pa.

– Bryant! strigă ea în receptor, dar degeaba, pentru că el deja închisese.

*

* *

Trăia un vis. Un vis frumos, și Zoei îi era teamă să nu se trezească. Trupul îi era relaxat, mângâiat de briza oceanului și de razele soarelui tropical.

Buzele ei încă mai aveau aroma fructelor proaspete de mango și papaya pe care le mâncase la micul dejun. Mâinile ei încă mai simțeau atingerea trupului lui Bryant cu care făcuse dragoste în dimineața aceea.

Trebuia să fie un vis.

Deschise ochii cu grijă, privind printre gene cerul azuriu. Se ridică în coate și-l urmări pe bărbatul pe care-l iubea.

Bryant se apropie de malul oceanului și plonjă. Trupul lui plin de mușchi bine conturați se bronzase ușor. Soarele puternic îi decolorase și mai mult părul blond.

Nu visa. Ieri, pe vremea asta, se afla la Washington. Acolo încă ploua torențial. Aici soarele strălucea sus pe cer. Ieri se afla într-un oraș întunecat, suferind de dureri de cap. Azi lenevea pe o plajă cu nisip alb, bucurându-se de toată dragostea lui Bryant. Și asta o făcuse să uite problema principală. Că el nu voia să se recăsătorească.

– Jamaica? întrebase ea uimită, după ce o limuzină luxoasă în care o aștepta Bryant, o luase de acasă, și-i dusese pe amândoi la aeroport.

De acolo îi luă un avion particular care-i lăsă pe insulă.

– Da, îi răspunsese Bryant bucurându-se ca un copil care tocmai făcuse o năzbâtie. Fii liniștită, relaxează-te. Meriți un weekend de răsfăț.

Bryant avea o vilă și o plajă privată în Jamaica. Aparținea de o sută cincizeci de ani familiei mamei lui, și acolo fusese o plantație de trestie de zahăr.

De cum văzuse vila, Zoe se îndrăgostise de ea. Era un rai – ferestre mari, cu vedere spre ocean, pardoseli răcoroase din marmură, băi mari cu jacuzzi, prosoape pufoase, roz, flori tropicale peste tot, terase generoase, și o menajeră prietenoasă care o întreba din cinci în cinci minute: „Doamna dorește să-i calc hainele?", „Doamna dorește o baie cu spumă parfumată?", „Doamna dorește un suc proaspăt de portocale?", „Doamna dorește...?"

Era un basm. Zoe zâmbi întinzându-se pe prosopul de plajă.

Washington-ul, cu toate probleme lui, părea departe acum. Dragostea pe care i-o arăta Bryant și soarele cald îi topiseră toate grijile. Nu se mai temea de nimic.

Poate că Bryant avea un plan. Poate că avea să fie bine până la urmă. Poate că el o va cere de nevastă.

*

* *

Făcură împreună un tur al insulei vizitând satele și locurile în care-și petrecuse el copilăria. Încercară diverse mâncăruri, priviră apusul de soare caraibian și cinară la lumina lumânărilor pe terasă.

Noaptea, după ce făcură dragoste, Zoe se întinse ca o pisică între așternuturile de mătase, tremurând de fericire la gândul că a doua zi Bryant avea s-o ceară de nevastă.

A doua zi de dimineață luară micul dejun în pat. Pe o tavă de argint, menajera le aduse papaya, cafea, suc de portocale, cornuri și două cupe de șampanie.

Mâncară, discutară, râseră, apoi făcură dragoste. Era minunat.

– Cât răsfăț, suspină Zoe. Niciodată n-am băut șampanie atât de dimineață. Ducem o viață decadentă.

Bryant zâmbi enigmatic.

– Dezvăluie-mi secretele tale, spuse ea atingând un subiect delicat.

– Care secrete?

– Povestește-mi despre casa asta, despre copilăria ta, cum ai învățat să navighezi, să faci scufundări.

– Dar nu fac un secret din asta.

– Sunt atâtea lucruri pe care nu le știu despre tine.

„Taci! Oprește-te la timp!" îi striga o voce lăuntrică. Simțea că se află pe marginea prăpastiei.

– Nu-mi face plăcere să discut despre lucruri neplăcute, spuse el mângâindu-i fruntea. Ce ți-ar plăcea să faci astăzi? Vrei să mai stai în pat sau vrei să mergem pe plajă?

Mda. Bryant știa cum să evite anumite discuții. De fapt și ea se simțea ușurată. Nu i-ar fi plăcut să discute lucruri neplăcute într-o zi frumoasă ca aceea. Nu venise timpul s-o facă.

– Mi-e lene, spuse ea întinzându-se. Hai să citim presa.

Sunday Post nu se găsea, așa că se mulțumiră cu *Herald Tribune* de vineri. Dar Zoe n-avea chef să citească știri despre inundații, războaie civile, cutremure sau alte calamități, așa că răsfoi o revistă mondenă cu coperți lucioase. Fotografiile erau de cea mai bună calitate și prezentau diverse excursii în țări străine.

Inima îi sări din piept când găsi un articol despre Brazilia.

– Uite, șopti ea atenționându-l pe Bryant.

– Mda, un articol despre Brazilia. Te sfătuiește ce hotel să alegi, ce obiective turistice să vizitezi, cum să te ferești de peștii piranha...

– Ce se aude cu proiectul din Brazilia? îl întrerupse ea întrebându-l direct, cu o privire întunecată.

– Cred că va demara în curând, răspunse el fără să-și ridice privirile de pe articolul pe care-l citea.

Zoe își mai turnă cafea în ceașcă și înghiți lichidul cu noduri. Se înșelase. Doamne, cât de mult se înșelase! Se îmbătase singură cu apă rece. Crezuse că Bryant avea să-i facă o surpriză. Weekend-ul acela începea să nu mai aibă nici un fel de semnificație. Era un weekend plăcut, dar, ca oricare altul, avea să se termine, și nu urma să schimbe cu nimic cursul vieții lor. Separate.

Nu mai suporta. Trebuia să discute cu el problema, deschis.

– Bryant?

Vocea ei avea un ton ciudat, gâtuit de emoție.

– Hmm?

– Vreau să te întreb ceva, spuse ea rar.

– Ce anume? ridică el interesat ochii din ziar.

– Deci, pleci în Brazilia?

– Da.

Mâinile Zoei începură să tremure. Privi concentrat pieptul lui, pieptul de care adora să-și lipească obrazul după ce făceau dragoste, și cu orice altă ocazie.

– Eu intru în planurile tale de viitor? Te-ai gândit să mă inviți să vin cu tine și cu Paul în Brazilia?

Capitolul 8

Între ei doi se așternu o tăcere apăsătoare. Era cea mai grea tăcere prin care trecuse Zoe vreodată. Inima ei țipa de durere. Speranțele și visele ei aveau să fie spulberate. Privirile ei urcară spre figura lui masculină. O figură care acum îi părea străină, inexpresivă.

– Tu ai viața ta, la Washington, spuse el în cele din urmă. Căminul tău cald, slujba, prietenii tăi. Te-ai întors acasă pentru că ți-ai dorit să te așezi, nu?

Nu! Nu! Nu trebuia s-o termine așa!

– Nu va mai fi la fel fără tine, spuse ea încercând să-l privească drept în ochi.

– Știu, dar trebuie să plec, zise el ridicându-se brusc în picioare și punându-și un halat.

Durerea care-i sfâșie inima fu nemiloasă. Bryant se eschiva. Fugea de ea. Zoei îi venea să-l tragă de mână înapoi, în pat. Voia să-l simtă alături. Degeaba era soare afară, degeaba erau pe o insulă tropicală. Totul i se părea acum ostil. Totul se sfârșise.

– Tu și Paul faceți parte din viața mea, Bryant.

Cum putea să pară atât de calmă, când sufletul ei agoniza?

– Da, răspunse el scurt, rece.

Stătea cu spatele la ea și se uita pe fereastră. Zoe privi silueta pe care o cunoștea atât de bine. Știa că inevitabilul sfârșit era aproape.

– M-am implicat în relația asta, recunoscu ea. Cred că nici nu ți-ai dat seama, Bryant. Sau poate nici nu-ți dorești asta.

El nu răspunse. Privea în continuare pe fereastră ca și cum n-ar fi auzit-o. Nimic nu tulbura liniștea decât foșnetul ritmic al valurilor.

Lacrimile îi înțepau ochii.

– Cred că ar fi bine să ne despărțim, spuse ea înghițind cu greutate nodul din gât.

– Ce nu-ți convine în relația noastră? întrebă el întorcându-se dintr-o dată cu fața spre ea. De ce nu te poți bucura de ea așa cum este?

– Pentru că nu-mi ajunge. Pentru că... nu-mi mai... place așa.

– De ce nu-ți mai place? întrebă el privind-o cu ochi reci.

– Bryant, te rog, gemu ea neputincioasă, nu înrăutăți situația. Hai s-o lăsăm așa.

– Vreau să știu ce nu-ți place, insistă el pe un ton dur.

Zoe strânse pumnii, sperând ca Bryant s-o înțeleagă.

– Mă simt... folosită, răspunse ea cu voce întretăiată.

– Folosită?!

– Nu găsesc alt cuvânt, spuse ea privindu-l neajutorată.

Își îndoi genunchii, înconjurându-i cu brațele, în semn de apărare. Se simțea prizonieră în patul acela, care încă mai purta căldura dragostei lor.

– Îți place să stai cu mine. Și lui Paul îi place. Dar am senzația că nu mă iei în serios. E o relație temporară, dar... fără importanță.

– Nu te-am obligat să fii cu mine, răspunse el tăios.

– E adevărat, spuse ea abținându-se să nu izbucnească în plâns. Am intrat în relația asta cu capul înainte, fără să mă gândesc prea mult. Dar acum știu că am făcut o mare greșeală. Nu-mi doresc o asemenea relație și de asta trebuie să ne despărțim. Tu nu mă dorești... cu adevărat în viața ta.

– Dar faci parte din viața mea!

– Acum.

„Cât îți va conveni", adăugă ea în gând.

– Ce vrei de la mine? întrebă el nerăbdător.

– Bryant, nu-ți cer nimic. Nu *vreau* să-ți cer ceva. Accept doar ce mi se oferă.

– Și ce-ți ofer eu nu-ți ajunge? întrebă el ridicând dintr-o sprânceană.

– Nu.

– Tu-ți dorești o căsnicie fericită cu copii și tot tacâmul, corect?

Tonul lui ironic o cutremură.

– Nu, răspunse ea înghețat.

– Nu???

– Nu! Nu-mi doresc o căsnicie și copii doar de dragul de a le avea. Știu că sunt niște lucruri serioase și importante pe care nu le poți cere sau cumpăra. Și mai știu că tu nu mi le poți oferi. Îmi pare rău, continuă ea cu ochii plini de lacrimi, dar pot să accept și să fac față realității și de aceea simt că trebuie să ne despărțim.

– Ce generoasă ești! Ce rațională și logică! Trebuia să mă aștept la așa ceva din partea ta. Tu și viața ta organizată nu știți că viața trebuie trăită. Așa că în fanteziile tale nu poate intra decât o relație... „sănătoasă". N-ai auzit de compromis? De adaptare? N-o să găsești niciodată tot ce-ți dorești. Ești pierdută într-o lume a ta. Să-ți spun ceva, Zoe. Căsnicia nu-i ca-n povești. Ți-o spune un om pățit, termină el brusc discuția intrând în baie.

Ieșirea lui o lăsă fără suflare. Nu se așteptase la o asemenea reacție din partea lui. Zoe făcuse tot ce-i stătuse în putere să nu-l jignească. Toată educația ei nu folosise la nimic.

La naiba cu educația! La naiba cu Bryant Sinclair! Îi venea să spargă ușa de la baie și să-l ia la bătaie. Să-l doară și pe el tot atât de tare cât o durea pe ea.

Dar n-o făcu. Se ridică din pat tremurând și începu să-și strângă lucrurile. Nimic nu era mai rău decât să se simtă ca naiba în Paradis.

Trebuia să ajungă la aeroport. Să-și ia un bilet de avion și să se întoarcă acasă. Observă pe noptieră cheile de la

mașina lui Bryant. Le luă cu mâini tremurătoare, gândindu-se să-l sune de la aeroport ca să știe de unde să vină să-și ia mașina.

Dar ușa de la baie se deschise în secunda următoare și în prag apăru Bryant într-un nor de abur, mirosind a săpun.

– Nici să nu te gândești, spuse el rece apucând-o de încheietură. Eu te-am adus aici, eu te duc înapoi.

Zoe rămase împietrită, neștiind ce să facă.

– Nu mi-am dat seama că te simți folosită, continuă el privind-o drept în ochi.

– Așa mă simt, spuse ea printre dinți. Simt că te interesez pentru că sunt disponibilă. Și dornică. N-ai făcut decât să mă suni și să-mi spui să fiu gata în patruzeci de minute și eu am acceptat fără rezerve, râse ea amar. Cât de jalnică sunt!

– Zoe... șopti el punându-i o mână pe umăr.

– Nu! șuieră ea printre dinți, îndepărtându-se de el ca de un lepros. Nu mă atinge!

Mâna lui se retrase și privirile i se întețoșară.

– Cum dorești.

*

* *

Zoe nu-și dădu seama cum reușise să reziste tot restul acelei zile fatidice. Soarele strălucise, păsărelele cântaseră, florile înfloriseră. Totul în jurul ei își păstrase magia și feeria, numai sufletul ei nu.

Spre seară se întoarseră la Washington. În avion nu-și vorbiră decât strictul necesar. Fiecare fu ocupat cu altceva. Zoe citi niște reviste, sau se prefăcu că le citește.

Abia noaptea târziu, în patul ei de acasă, dădu frâu liber lacrimilor, știind că Bryant nu era bărbatul vieții ei.

*
* *

Săptămânile trecură cu zile și nopți interminabile. Spre ușurarea ei, Bryant îl lăsă pe Paul să vină în continuare la ea acasă, după ore. Doar că după ce el se întorcea acasă, băiatul pleca și Zoe cina singură.

Cât de cald și primitor fusese până mai deunăzi apartamentul ei! Cât de rece și gol părea acum, de când se certase cu Bryant! Căminul ei nu i se mai părea perfect atâta timp cât în decor lipseau Bryant și Paul.

*
* *

– Știu ce voi face când voi fi mare, spuse Paul într-o zi, cu o figură gravă.

– Grozav! zise Zoe dându-i o cană cu ciocolată caldă. Spune-mi și mie.

În ziua aceea rămaseseră amândoi acasă pentru că ninsese din abundență, deși erau la mijlocul lui mai, iar

școlile se închiseseră temporar. Paul ieșise de dimineață să se joace în zăpadă cu câțiva copii, iar acum se întorsese înghețat, dar cu obrajii roșii, plini de sănătate.

– Vreau să mă ocup de speciile pe cale de dispariție, din Africa sau America de Sud. Am citit despre ele în cartea pe care mi-ai făcut-o cadou de Crăciun. În ultima scrisoare Kako mi-a spus că e o idee bună și că el și-ar dori să facă același lucru.

– Interesant.

– Dar trebuie să învăț mult. Când o să am voie să muncesc, o să-mi caut un post la grădina zoologică.

– E o idee bună.

– După liceu vreau să dau la facultatea de... Cum îi spune?

– Zoologie.

– Exact. Și Kako la fel. Vrem să lucrăm împreună când vom fi mari.

Zoe îl ascultă cu interes. Se bucura să-i vadă ochișorii sclipind de entuziasm. În ultima vreme, Paul, simțind tensiunea dintre ea și tatăl lui, devenise mai închis în el.

– Și ce părere are tatăl tău de acest plan al vostru?

– Încă nu i-am spus. Voiam să-ți spun ție mai înâi, ca să văd ce părere ai.

– Mi se pare o idee grozavă.

– Cred că și tatei îi va plăcea, spuse el cu o privire triumfătoare.

– Sunt convinsă.

Paul putea să se răzgândească de zece ori în alegerea meseriei. Mai avea mulți ani până la facultate. Important era că avea un scop în viață, care-l motiva să învețe.

– Mulțumesc pentru ciocolată, spuse el. A fost foarte bună.

– Mai vrei una?

– Da, mulțumesc.

După ce Zoe îi umplu cea de-a doua cană, îi spuse:

– Eu ies afară ca să curăț zăpada din fața blocului. Tu ce vrei să faci?

– Vin și eu cu tine.

– Termină-ți ciocolata. Eu ies acum. Simt nevoia să iau o gură de aer proaspăt.

După ce îi spuse să închidă ușa, Zoe luă o lopată și ieși afară. Nămeți de zăpadă acopereau străzile. Mașinile, puține la număr, circulau greu. Utilajele de deszăpezire nu făcuseră față cantității mari de ninsoare care căzuse peste oraș.

Zoe respiră cu nesaț aerul rece, sprijinindu-se în coada lopeții. Uitase cât efort trebuia să depună ca să curețe zăpada. Obosise. Dar se simțea bine.

Avea nevoie de ceva care s-o facă să-l uite pe Bryant. Mai erau șase luni până la plecarea lui din țară. Trebuia să găsească ceva care s-o țină ocupată în tot acest timp.

Un taxi opri în fața blocului și din el coborî o doamnă îmbrăcată într-o haină de blană și cizme negre în picioare. Într-o mână ținea o geantă elegantă, iar în cealaltă un cadou învelit în hârtie colorată.

– Iertați-mă, intră ea în vorbă cu Zoe, știți cumva unde locuiește domnul Sinclair?

– Da. Dar nu s-a întors de la serviciu.

Cine era femeia aceea? N-o mai văzuse până atunci. Dar nu era treaba ei. Se despărțise de Bryant de două săptămâni. Nu mai avea nici un drept să se bage în viața lui particulară.

– Credeam că e acasă, din cauza ninsorii.

– Nici un cataclism nu-l oprește pe Bryant Sinclair să se ducă la munca pentru care depune atâta suflet, spuse Zoe ușor ironic.

– Nu, desigur, zâmbi femeia. Eu ar trebui să știu cel mai bine asta.

Zoe nu făcu nici un comentariu. Nu știa la ce se referea femeia aceea și nici n-o interesa.

– Știți când se întoarce acasă?

– Pe la ora șase, răspunse Zoe automat. Vreți să-i transmit ceva?

La urma urmei era o persoană civilizată. Cine știe cu ce problemă îl căuta femeia aceea pe care ea n-o cunoștea.

– Sunt vecina lui, adăugă ea. Locuiesc cu un etaj mai sus.

Femeia o privi atent câteva secunde, apoi spuse:

– Eu sunt soția lui, Lauren.

Capitolul 9

Soția lui Bryant! Inima Zoei se opri în loc. Mâinile i se încleștară pe coada lopeții. Se străduí s-o privească în ochi pe femeia din fața ei, fără să dea semne de intimidare.

– O să-i transmit că l-ați căutat, răspunse ea pe un ton aproape normal.

– Atunci poate pot vorbi cu Paul, spuse Lauren cu o privire goală. Vreau să-i dau cadoul acesta. Săptămâna viitoare e ziua lui.

– Nici Paul nu-i acasă, spuse Zoe simțind pericolul. E la un prieten.

Ceea ce era aproape adevărat. Era sus, la ea acasă. Panica aproape o sufocă. Paul putea să coboare dintr-o clipă-n alta. Zoe voia să evite întâlnirea dintre ei doi.

Dar Lauren era mama lui. Își aminti fotografia de pe noptiera lui Paul și o recunoscu.

– Dacă vreți, pot să-i dau eu cadoul, când se va întoarce.

Avea să i-l dea lui Bryant, ca el să decidă ce să facă. Se strădui să zâmbească amabil. Dar buzele îi erau încleștate. Poate din cauza frigului. Tremură.

– Se face din ce în ce mai frig, continuă ea văzând că femeia tace.

– Mă întorc mai târziu, spuse Lauren după o clipă de ezitare. Oricum, vă mulțumesc pentru amabilitate. Ah, și încă ceva. Puteți să-i spuneți lui Bryant că o să trec pe la biroul lui zilele astea?

– Desigur.

Femeia intră în taxi. Abia când mașina dispăru după primul colț, Zoe respiră ușurată. Peste câteva secunde coborî și Paul. Sincronizarea fusese perfectă.

– Am venit! țipă el sărind în cea mai mare grămadă de zăpadă. Apoi, observând tulburarea care se citea pe fața Zoei, spuse: Ce-ai pățit? Ești palidă. Ți-e rău?

– Nu. Am înghețat, atâta tot, tremură ea frecându-și energic brațele și încercând să schițeze un zâmbet.

– De ce nu intri în casă? Lasă-mi mie lopata ca să curăț zăpada. Nu mai sta aici, în frig, că poate răcești.

– Nu, mai stau puțin cu tine, spuse ea scuturând din cap, intrând în panică.

Dacă se întorcea mama lui Paul? Sau, și mai rău – dacă-l răpea? Doamne, o luase razna.

„Sunt soția lui, Lauren." Nu-și putea scoate vorbele acelea din minte. Nici jumătate de oră mai târziu, când se întoarse în casă împreună cu Paul, nu reuși să se

liniștească. Mai făcu o ciocolată caldă, udă plantele, făcu curat prin casă, pregăti cina, dar degeaba. Tot nu se calmă.

Crezuse că Bryant era divorțat, deși el nu-i spusese asta nici măcar o dată. Lauren îl părăsise în urmă cu doisprezece ani. Dar ce se întâmplase după aceea? Niciodată nu-i povestise. Nu insistaseră asupra subiectului.

Întotdeauna existau două variante ale unei povești. Poate că și Lauren avusese motive întemeiate să-l părăsească. Până atunci, Zoe o urâse pentru că-și părăsise copilul. Dar cum o ura și mai tare, după ce-i văzuse figura frumoasă, dar rece și calculată.

Trebuia să-i povestească lui Bryant întâmplarea din ziua aceea. Dar nu putea să-l sune la birou, cu Paul lângă ea. Era nevoită să-l aștepte să se întoarcă acasă.

Când auzi soneria interfonului, tresări. Acela era semnalul prin care Bryant își anunța sosirea. După ce Paul plecă, Zoe mai așteptă cinci minute și-l sună.

– Eu sunt, spuse ea după ce-l auzi pe Bryant răspunzând. Trebuie să discutăm ceva între patru ochi. E urgent.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Bryant după câteva secunde de tăcere.

– Nu pot să-ți spun prin telefon. Urcă până la mine. Singur. Închide ușa înainte să pleci, și spune-i lui Paul să nu deschidă la nimeni.

– Dumnezeule, Zoe, ce s-a întâmplat? Spune-mi, nu mă ține în tensiune.

– Nu pot, nu înțelegi? Vino mai repede și fă ce ți-am spus.

Un minut mai târziu, Bryant își făcu apariția.

– Ce s-a întâmplat?

Arăta atât de bine... Inima Zoei tremura de durere și dorință.

– Azi, pe la prânz, când curățam zăpada din fața blocului, a coborât o femeie din taxi, exact în fața blocului, și m-a întrebat de tine. Știa că nu te așteptai să vină.

– Ce femeie? se încruntă el.

– Soția ta.

– Ce???

– M-ai auzit bine. Lauren, soția ta.

– Ce glumă tâmpită mai e și asta? întrebă el albindu-se la față.

– Nici o glumă. Ea era.

– De unde știi? Cum arăta?

– Mică de statură, frumoasă, cu ochi mari, cenușii, părul negru și o aluniță pe obrazul stâng. Am recunoscut-o pentru că am văzut-o în fotografia de pe noptiera lui Paul.

– Dumnezeule! oftă Bryant închizând ochii. Unde e acum?

– Nu știu.

– Nu știi?! țipă el.

– Nu, nu știu! Nu mi-a spus. A plecat cu același taxi cu care a venit. Voia... voia să-l vadă pe Paul. I-am spus că nici el nu-i acasă. Abia așteptam să plece. Paul putea să coboare oricând. Nu știu dacă era bine ca el s-o vadă. Am reacționat din instinct.

– Paul avea doar trei luni, ultima oară când a văzut-o.

– M-a rugat să-ți transmit că va trece pe la tine pe la birou zilele astea.

– Bine, spuse el mușcându-și buzele. Să facă bine să apară, că dacă nu, o prind eu și-i rup picioarele.

– Venise cu un cadou pentru Paul. Mi-a mai spus c-o să revină ea să i-l dea personal.

– Pe naiba! spuse Bryant printre dinți, îndreptându-se spre ieșire.

– Bryant?

– Da? spuse el întorcându-se.

– Ce vrea?

– N-am nici cea mai vagă idee, dar cu siguranță nu e de bine.

– Dacă vrea să-l ia pe Paul?

– Nici un tribunal din lume nu i-ar acorda custodia și ar trebui să treacă mai întâi peste cadavrul meu.

Zoe se așeză înfrântă pe canapea.

– Zoe?

– Da?

– Îți mulțumesc. Ai făcut ceea ce trebuia.

– Mă bucur, răspunse ea privindu-l în ochi.

Privirile lui erau mai calde acum. Zoei îi venea să alerge și să i se arunce în brațe, dar decența o oprea. Bryant plecă și o lăsă cu gândurile ei.

„Sunt soția lui, Lauren." Poate că nici nu divorțaseră. Din cauza asta n-o cerea Bryant de nevastă? Pentru că încă era căsătorit? După doisprezece ani încă nu divorțase? Greu de crezut.

Viața era complicată. Oamenii erau complicați. Iar ea nu putea să-și păstreze obiectivitatea. Nu avea încredere în pro-

pria judecată. Iar marea problemă era că după atâtea luni de convietuire cu Bryant, încă nu reusise să-l cunoască. Tot ce știa era că-l iubea.

Abia reuși să adoarmă în noaptea aceea, gândindu-se la toată povestea. Ce voia Lauren de la Bryant? Oare erau divorțați? Gândurile acelea o consumau nervos.

A doua zi, Paul observă starea ei de spirit.

– Ce ai? întrebă el. Ți-e rău? Ești palidă, la fel ca ieri.

– Cred că sunt obosită, minți ea.

– De ce a fost tata la tine aseară? Și el arăta ciudat când s-a întors. Ce se petrece cu voi?

Cum putea să-i explice fără să-l mintă sau să-l înspăimânte?

– Avem niște probleme, dar le vom rezolva. Nu trebuie să-ți bați tu capul. O să ieșim noi la liman într-un fel.

– Dar despre ce e vorba?

– Probleme de oameni mari. Nu te supăra pe mine, dar mai mult nu pot să-ți spun.

– Nu mă supăr, dar voiam doar ca totul... să fie ca înainte. Aș vrea ca tu și tata... Îmi pare rău că...

– Nu-i nimic, Paul. Și mie îmi pare rău. Tuturor ne pare rău... cred.

Brusc o apucă o durere de cap groaznică. Nu mai avea putere să continue conversația aceea, să facă față întrebărilor lui Paul – perfect justificate de altfel. Se simțea vinovată.

– Mă doare capul. Mă duc să iau o aspirină, spuse ea.

Când Bryant se întoarse acasă, Paul plecă. Zoe cină singură și apoi se uită la televizor. Știrile prezentau numai evenimente cutremurătoare – un avion se prăbușise undeva în Europa, în America de Sud un război civil făcea mii de victime, o crimă din Texas îngrozise Statele Unite. În fine, se convinsese pe jumătate că în comparație cu evenimentele groaznice cu care se confrunta lumea, problema ei era infimă. Bine că trăia și era sănătoasă.

Dar sufletul ei era frământat de întrebări. Și singura cale prin care putea să afle răspunsurile căutate era să-l întrebe direct pe Bryant.

Își puse un halat peste pijama, coborî cu inima cât un purice, și bătu la ușa lui. Bryant îi deschise repede. Avea un pahar cu scotch în mână și sprâncenele lui erau încruntate de îngrijorare.

– Ce-ai mai pățit? întrebă el.

– Nimic, răspunse ea cu inima bătându-i să-i spargă pieptul. Voiam să te întreb ceva.

Se culcase cu bărbatul acela, îl iubea, dar acum devenise un străin.

– Ești agitată. Ți-e rău?

– Nu, minți ea.

– Vrei un scotch?

– Da.

O băutură tare i-ar fi dat puțin curaj. Bryant îi întinse un pahar pe jumătate plin și ea îl apucă cu mâini tremurătoare. Băutura tare îi arse gâtul. Oricum, era mai bine acum.

– Paul vrea să știe ce se se petrece cu noi. Mă tot întreabă de ce suntem îngrijorați. Nu i-am spus nimic. Am evitat, dar voiam să-ți spun și ție, ca să știi că e îngrijorat. Are un spirit de observație foarte ascuțit.

– Știu. Am stat de vorbă în seara asta. Cred că am reușit să-l liniștesc.

Ce-i spusese Bryant lui Paul? Îi povestise despre mama lui? Că-l părăsise la trei luni?

– Ce voiai să mă întrebi?

– Despre Lauren, spuse ea repede, de teamă să n-o părăsească curajul.

– Da?

– Ați divorțat?

– Normal că am divorțat!!!

– Nu știam, înghiți ea în sec. Nu mi-ai spus niciodată. Ea mi-a zis că... e soția ta.

– Asta ți-a zis!? pufni el dezgustat.

– Da.

– Cred că a făcut-o special, râse el amar. Am divorțat de mult. Deși mi-a dat ceva bătăi de cap. Mi-au trebuit trei ani ca s-o găsesc.

– Înțeleg, spuse ea dând paharul de scotch peste cap.

Zoe nu mai știa dacă să fie liniștită sau supărată. Evident, motivul pentru care Bryant nu voia să se căsătorească cu ea nu era Lauren.

– De ce voiai să știi asta? întrebă el nerăbdător. Care-i diferența?

– Încercam să te înțeleg, spuse ea încet frecându-și tâmplele. Credeam că ăsta e motivul pentru care nu vrei să... rămânem împreună. Dar... mă rog. Iartă-mă.

Zoe puse paharul gol pe masă și se ridică în picioare. Era puțin amețită și simțea că-și pierde echilibrul. Se îndreptă clătinându-se spre ușă, dar...

Două brațe puternice o cuprinseră pe la spate. Bryant o întoarse cu fața spre el și o sărută pasionat.

Dragostea și dorința o făcură să-și piardă capul. Îl iubea. Doamne, cât îl iubea.

Dar asta nu era de-ajuns. Cu greu se smulse din îmbrățișarea lui și o luă la fugă pe scări în sus, fără să mai privească înapoi.

*

* *

A doua zi, Bryant o sună de la birou. Când îi auzi vocea, Zoe tremură plină de speranță.

– A trecut Lauren pe la mine, spuse el.

Capitolul 10

Mâna Zoei se încleștă involuntar pe receptor.

– Tocmai a plecat, continuă el. Voiam să-ți spun să nu-ți mai faci griji. Nu-l va mai căuta pe Paul.

– Ce voia? întrebă ea simțind că i se luase o piatră de pe inimă.

– Nu voia să mi-l ia pe Paul și nici să mă dea în judecată pentru obținerea custodiei. Voia bani.

– Bani?

– Se pare că cel de-al treilea soț al ei a murit și a lăsat-o fără nici un ban. Iar ea, ce s-a gândit? Să facem o înțelegere care să implice un ajutor financiar din partea mea.

– Și din partea ei?

– Mi-a promis că nu-mi va face probleme nici mie, nici lui Paul. A venit cu niște idei foarte interesante. Mi-a expus pe larg în ce fel ne-ar putea face viața mizerabilă.

– Șantaj, șopti Zoe cutremurându-se.

– Clar și răspicat. Din păcate pentru ea, am înregistrat cu ajutorul unui reportofon absolut toată conversația. Așa, ca să mă asigur.

– Ai făcut o mișcare inteligentă.

– Mi se pare normal. Ei, cam atât am avut să-ți spun, adăugă el după un moment de tăcere.

*

* *

Zoe se întoarse acasă gândindu-se la conversația pe care o purtase în ziua aceea cu Bryant. Când ajunse în fața blocului văzu un bărbat stând pe treptele de piatră de la intrare.

Era un bărbat bronzat, cu o barbă mare și un zâmbet strengăresc pe chip.

– Nick! strigă ea surprinsă și alergă spre el cu brațele deschise.

Nu-l recunoscuse din prima clipă. Barba o păcălise. Apariția lui era ca o binecuvântare pentru sufletul ei rănit și singur.

– Cât mă bucur să te văd! spuse ea aproape plângând.

– Plângi de bucurie? întrebă el zâmbind.

– Nu plâng, ți se pare. Râd! Mă bucur că ai venit la mine. Doamne, și ce-i cu barba asta?

Peste umărul lui Nick, Zoe văzu un chip familiar care o privea detașat.

– Îmi pare rău că vă întrerup, spuse Bryant, dar aș vrea să intru în bloc. Dacă nu vă supărați, desigur.

Zoe se dezumflă brusc. Împinse geanta lui Nick puțin mai încolo și-i făcu loc lui Bryant să intre. El scoase cheile calm și deschise ușa, fără să dea vreun semn că ar dori să-l cunoască pe Nick.

– Las-o deschisă, spuse Zoe. O să intrăm și noi.

– Cum dorești.

Zoe trecu pe lângă Bryant, invitându-l pe Nick să intre.

– Hai să mergem sus, zise ea.

Zoe se abținu să privească în urmă, dar simțea cum privirile curioase ale lui Bryant îi ardeau ceafa.

– Doamne, cum se uita tipul ăla la mine, spuse Nick după ce intrară în apartament. Mi-a aruncat numai o privire și mi-a înghețat sângele în vene.

– Nu-l lua în seamă, spuse ea detașat.

– Când l-am văzut, am crezut că e prietenul tău. Cine era?

– Un vecin.

– Doar atât?

– Am avut o relație scurtă cu el. Nimic serios. S-a terminat.

– Dar...

– Gata, Nick! N-am chef să discutăm despre el. Nu reprezintă nimic pentru mine.

– Cum vrei, dar n-am dat cu parul, am întrebat doar.

– Să încheiem subiectul.

– Ai dreptate. Măi, măi, ce cuibușor cochet ai! Mă gândeam eu că așa trebuie să fie.

– De ce nu mi-ai scris să mă anunți din timp că vii?

– Voiam să-ți fac o surpriză. Sora mea se mărită cu un tip din Carolina de Nord. Nunta va fi peste câteva zile. Am venit puțin mai devreme ca să am timp să trec și pe la tine. Nu puteam să vin în State fără să te văd.

– Stai câteva zile la mine?

– Da. Ai unde să mă culci?

– N-am decât un singur dormitor, dar pot să desfac canapeaua din camera de zi.

– Dacă vrei, pot să mă cazez la un hotel.

– Nu te las! Vreau să stai cu mine.

– Ei, dacă insiști, zâmbi Nick poznaș.

– Insist. Dacă vrei, îți pregătesc și mâncarea preferată.

*
* *

– Mâncarea asta e grozavă, spuse Nick cu gura plină.

În ultimele două zile, tot ce-i dădea Zoe lui Nick i se părea grozav.

– Mulțumesc, zâmbi ea.

Se bucura că nu mai era singură. Acum avea cu cine să vorbească, să râdă, să comenteze emisiunile de la televizor.

În seara aceea urmau să se ducă la o petrecere. Dacă ar fi fost singură, Zoe ar fi refuzat invitația. Dar acum, avea pe cineva cu care să se ducă.

– Te-ai gândit vreodată cum ar fi să te întorci la viața pe care o duceai înainte? întrebă el. Să renunți la tot confortul ăsta ca să lucrezi într-o țară înapoiată.

Da, se gândise. Dar nu la o țară înapoiată, ci la una exotică, incitantă. De când se despărțise de Bryant, ideea aceea îi dădea târcoale. Avea nevoie de o schimbare, de o provocare. Gândul de a se așeza la casa ei alături de un bărbat eșuase. Avea un cămin, e drept, dar nu era fericită. Cu puțin efort, putea să se mute în Timbuktu.

Nu voia să stea și să aștepte să-i pice norocul din cer. Trebuia să-și trăiască viața, să se bucure de ea. Așa, se simțea ca un păianjen cu plasa întinsă, în așteptarea prăzii.

Imaginea era dezolantă. Nu era bine să aștepte pasiv. Dacă îi era sortit să-și găsească dragostea, avea s-o găsească.

– Da, m-am gândit, spuse ea privindu-l pe Nick în ochi. De ce mă întrebi?

– Din mai multe motive. În primul rând, nu cred că ești cu adevărat fericită aici. Vrei să încerci să te convingi singură că ești. Observ la tine o plictiseală și o pasivitate care nu te prind.

Așa era. Nick observase lucrul acela în două zile. Ei îi luase mai mult să recunoască adevărul.

– Greșesc? întrebă el.

– Nu.

– Și te mai întreb dintr-un motiv.

– Care anume?

– Vreau să încerc să te conving să punem amândoi capăt singurătății și să ne căsătorim. Putem să fim fericiți împreună.

– În primul rând ar trebui să te bărbierești.

– O s-o fac.

– Și să-mi aduci micul dejun la pat duminicile.

– O s-o fac și pe asta, cu plăcere.

– Și să devii mai ordonat. Nu pot să trăiesc cu un bărbat care-și aruncă lucrurile prin toată casa.

– O să devin ordonat.

– Cum să nu! izbucni ea în râs. Și vrei să te cred?

– Căsătorește-te cu mine și o să fac orice-mi ceri.

– Nick, ești neserios.

– Sunt cât se poate de serios. Ești cea mai bună prietenă a mea. Râdem împreună, ne simțim bine... O să ne fie bine împreună, vei vedea.

– Dar uiți un aspect, spuse ea ridicându-se de la masă și strângând farfuriile murdare.

– Ce uit?

– Cel mai important lucru – nu ne iubim.

– Vorbește în numele tău. Eu te iubesc. Poți să-mi dai untul, te rog?

Zoe scoase untul din frigider și înainte să i-l dea, spuse:

– Și eu te iubesc. Dar nu e dragostea aceea...

– Care dragoste? Suntem cei mai buni prieteni, ne înțelegem perfect, nu ne certăm niciodată. Ce-ți poți dori mai mult?

– Pasiune.

– Pasiunea e demodată.

– Vorbește în numele tău.

– De fiecare dată când am căutat pasiunea, n-am dat decât de belele. Niciodată nu le poți avea pe toate.

– Ei, eu sunt mai pretențioasă. Le vreau pe toate.

– Întrebarea e, ai siguranța că le vei avea pe toate?

Zoe privi în gol în timp ce tăia pâinea. Cuțitul îi alunecă și aproape că se tăie la deget.

– Hei! sări Nick de la masă privindu-i mâinile. Ce-ai făcut? Te-ai tăiat?

– Nu, n-am pățit nimic.

– Dar ce ai?

Zoe oftă.

– E vorba de tipul de la parter, nu-i așa? întrebă Nick înfuriindu-se.

Ea nu răspunse.

– Pentru el simți pasiune?

– Lasă-mă-n pace, Nick, se supără ea și ieși din bucătărie.

El o urmă.

– Ce ți-a făcut? Spune-mi și mă duc în clipa asta să-l iau de guler.

– Nimic, spuse ea așezându-se pe canapea în fața televizorului. A fost vina mea. Am vrut prea mult de la el. Am sperat prea multe. Eu am terminat-o cu el.

– Dar ce voiai de la el?

– Voiam să mă dorească în viața lui cu adevărat.

– Și nu te dorea? Ți-a spus asta?

– Nu. Plănuia să plece în Brazilia pentru o perioadă mai lungă. N-a discutat problema cu mine și nici nu m-a întrebat dacă vreau să merg cu el. Practic niciodată n-am discutat despre viitorul relației noastre. Pentru că pur și simplu nu intram în planurile lui.

Nick o luă în brațe și-i puse capul pe umărul lui.

– Hai, draga mea, plângi. Plângi, dacă asta te face să te simți mai bine. Nu cred că merită lacrimile tale. Uită-te la

tine. Ești frumoasă, deșteaptă, caldă. Hai să ne căsătorim și uită-l pe netrebnic. O să fim fericiți, îți promit. O să pregătim mâncarea împreună, eu o să mă bărbieresc, o să devin ordonat, o să te răsfăț, o să călătorim mult. Imaginează-ți ce viață minunată am putea duce împreună!

– Lasă-mă-n pace, Nick, spuse Zoe respingându-l, fără să verse nici măcar o lacrimă. Hai să facem curat pe aici și să ne pregătim pentru petrecere.

*

* *

Zoe încetă să se mai simtă bine la petrecere din momentul în care-și dădu seama că Nick băuse prea mult. Îl privea supărată din colțul opus al camerei, întrebându-se ce-l apucase să-i facă o asemenea figură.

La naiba! De ce nu-l supraveghease? Dar, la urma urmei, ce, era dădaca lui? Nick era un bărbat în toată firea. Un bărbat cu probleme.

Zoe chemă un taxi.

– E timpul să plecăm acasă, spuse ea luându-l pe Nick de braț.

– Nu vreau să plec, mormăi el confuz. Mă simt eșce... exce-lent! Hi, hi, hi! „Eșcelent", da... „eșcelent". Nu ți se pare amuzant, Zoe?

– Nu, nu mi se pare deloc amuzant. Hai să plecăm odată!

– Cum vrei tu, șefa!

Abia ajunseră până la taxi.

– Ești supărată pe mine, spuse el bosumflat.

– Mda. Ești beat și dezgustător.

– Ai dreptate, sunt dezgustător, fu el de acord. Sunt scârbos de-a dreptul.

Ajunși în fața blocului, Nick reuși să se dea jos din taxi de unul singur. Începuse să plouă. După ce Zoe plăti taxiul, îl găsi pe Nick stând în ploaie, pe treptele din fața blocului.

– Ce faci aici? întrebă ea enervată. Ridică-te.

– Nu. Vreau să stau aici.

– E frig, Nick, o să răcești. Hai, nu te mai purta ca un copil prost! Te faci de râs!

Dar el deja o făcuse și pe ea de râs, la petrecere. Dacă îi plăcea să bea, asta nu era prea bine. Zoe detesta viciile. Și stând în ploaie, așteptând ca Nick să se ridice de pe treptele ude, simțea cum i se urcă sângele la cap de supărare.

– Dacă nu te ridici singur, mă duc să chem pe cineva care să mă ajute, amenință ea. Nu pot să te las aici.

– Atunci stai cu mine. Plouă. Ador ploaia. Ploaia aduce viața în deșert.

– O să înghețI de frig!

Nick lăsă capul în pământ și începu să lălăie încetișor un cântec pe care numai el îl știa.

Zoe gemu neputincioasă, punându-și mâinile în cap. Soțul lui Maxie era plecat din țară. Ce bărbat mai cunoștea? Pe Bryant. Trebuia să se dueă la el la ușă ca să-l roage s-o ajute să-l ducă pe Nick acasă. Era singura soluție.

Urcă repede scările ca să nu se răzgândească și bătu la ușă. Bryant îi deschise surprins.

– Am nevoie de ajutorul tău, spuse ea cu disperare în glas. Nick a băut prea mult și nu vrea să se mai ridice de pe treptele de la intare. Dacă ar fi cald afară, n-ar fi nici o problemă. Uită-te și tu ce vreme e! Plouă cu găleata.

– Nick? Ăsta cine mai e? Tipul acela cu barbă care stă la tine de două zile?

– Exact. Dacă nu mă ajuți, o să moară de frig.

– N-ar fi rău, mormăi Bryant.

– Poftim?

– Nimic, nimic...

– Bryant, n-am timp de glume. Mă ajuți, sau chem poliția?

– Hai că te ajut, spuse el ca și cum i-ar fi făcut o favoare imensă.

Coborâră împreună scările, în tăcere. Nick stătea pe trepte și aproape adormise.

Bryant îi puse mâna pe umăr și-l scuturâ. Nick deschise ochii. Trecură câteva secunde până reuși să-l focalizeze, apoi izbucni:

– Ah! Tu trebuie să fii tipul care mi-a făcut-o pe Zoe a mea nefericită.

– Șșș, Nick, taci, spuse Zoe. Sau măcar vorbește mai încet. O să trezești tot cartierul.

– Nu, nu, Zoe. Trebuie să-i spun, zise el întorcându-se spre Bryant care-l privea cu scârbă. O să mă căsătoresc cu ea, să știi! Da, da. O s-o fac fericită.

Bryant îl apucă de braț și-l ajută să se ridice în picioare.

– Vrea pasiune, continuă Nick mai mult pentru el. O să-i ofer pasiune. Crezi că pot să-i ofer pasiune?

– În starea în care te afli... mă îndoiesc.

– O să mă căsătoresc cu ea. O iubesc. Întotdeauna am iubit-o. Am venit ca s-o cuceresc, tocmai din Africa.

– Ei, nu mai spune! făcu Bryant batjocoritor.

– M-am îndrăgostit de ea din clipa în care am cunoscut-o. Dar nu mi-am dat seama c-o iubesc decât când a plecat. Când m-a părăsit. Dacă-i spuneam c-o iubesc, nu mai pleca. Dar nu mi-am dat seama, se smiorcăi el. Din cauza Biancăi, prințesa mea, care m-a vrăjit. Tu ai fost vreodată vrăjit de o prințesă?

– Mai taci odată! spuse enervat Bryant, împingându-l pe Nick în apartamentul Zoei.

– De ce te porți așa cu el? Ce-i cu tine? îl certă ea.

– Ce-i cu mine?! strigă Bryant. Ce-i cu el! Nu vezi că a băut ca un...

– Ca un ce? Cum îți permiți? se răți Zoe la el punându-și mâinile-n șolduri. Poate să bea cât vrea. E prietenul meu și nu-ți dau voie. Dacă am chef, îl iau și de bărbat!

Spunând astea, în cameră se făcu liniște. Chiar și Nick tăcu. Ce-i venise să spună o asemenea prostie? Poate că era prea obosită și supărată ca să mai gândească limpede.

– Dar n-ai chef, nu-i așa? spuse Bryant. Nu e genul tău.

– Ți-am cerut doar ajutorul, nu și părerea.

– Nu mă simt bine să știu că dormi sub același acoperiș cu un om beat, chiar dacă ți-e prieten.

– E inofensiv.

Din nefericire, Zoe nu-l văzuse niciodată pe Nick atât de beat și n-avea de unde să știe cum va reacționa.

– Nu sunt prea sigur.

– Asta-i treaba ta.

– El e tipul care ți-a trimis scrioarea?

– Da.

– Și te culci cu el?

– Nu-i treaba ta.

– Zoe! Ce-i cu tine?

– Nu mă plictisi. Nu-i nimic cu mine. Îți mulțumesc pentru ajutor.

– Te culci cu el? repetă Bryant întrebarea dând semne că n-avea de gând să plece până nu primea un răspuns clar.

– Și ce diferență ar fi dacă m-aș culca cu el sau nu? Ești gelos? Dacă da, n-am ce-ți face.

– N-aș vrea să faci vreo prostie.

– Sunt mișcată de grija pe care mi-o porți, dar trebuie să-ți reamintesc faptul că viața mea personală nu te mai privește.

– Țin la tine, spuse Bryant pătimaș. Ți se pare ciudat? Țin la ea. Cât tupeu!

– Nu! Nu mi se pare ciudat, spuse ea pe un ton zeflemitor. Suntem vecini, am grijă de Paul... normal că țin la mine.

– Termină cu prostiile! spuse el apropiindu-se de ea periculos de mult.

Privirea lui intensă îi sfredelea sufletul. Zoe încercă să se uite în altă parte, simțind cum îi tremură genunchii.

– Lasă-mă-n pace, spuse ea neconvingător.

– Nu te las până nu-mi răspunzi la întrebare.

– Nu, răspunse ea simțindu-se deodată prea obosită ca să mai lupte. Nu mă culc cu el. Niciodată n-am făcut-o.

– Bun, spuse el îndepărtându-se.

Zoe ar fi putut să-l mintă, dar nu-i plăcea. Trucurile ieftine o dezgustau. Aruncă o privire peste umăr și-l văzu pe Nick dormind pe un scaun, într-o poziție ciudată.

– Ai de gând să-l lași pe donjuan să doarmă acolo? întrebă Bryant.

– Nu. Trebuie să-l pun să se culce pe canapeaua din camera de zi.

Bryant o ajută să întindă canapeaua, și în cinci minute, Nick dormea ca un prunc, cu un zâmbet larg pe figură.

– Mulțumesc, spuse Zoe.

Dar Bryant nu părea dornic să plece.

– Ar trebui să pleci înainte să se trezească Paul, îl avertiză ea.

– Paul e la sora mea din Philadelphia. Nu pot să te las singură aici, cu el, spuse el făcând semn spre canapea.

– Dar te asigur că n-ai de ce să-ți faci griji pentru mine, protestă ea. Pun pariu că n-o să se trezească până dimineață.

– Nu vreau să plec.

– Cum dorești, spuse ea ridicând din umeri. Poți să dormi pe scaun. Eu mă duc să mă culc la mine în cameră.

Se întoarse pe călcâie, dar se lovi de colțul metalic al măsuței de cafea. Durerea fizică o făcu să țipe. Își ridică rochia căutând rana, dar se încurcă în faldurile bogate.

– La naiba! suspină ea.

Asta-i mai lipsea.

– Ce-ai pățit?

– Nimic, spuse ea ștergându-și lacrimile.

– Lasă-mă să vad, spuse el îngenunchind la picioarele ei.

Zoe nu protestă. Lacrimile îi împăienjeniseră privirile. Își ridică rochia lăsându-l pe Bryant să vadă ce pățise.

– Ce am?

– O zgârietură. Mâine o să faci o vânătaie cât toate zilele.

– O să supraviețuiesc.

– Trebuie să te dai cu ceva acolo, spuse el și se duse la baie.

Se întoarse cu un tub cu unguent pe care-l cumpăraseră împreună o dată, când Paul se tăiase la deget.

– Te doare? întrebă el.

– Nu, răspunse ea cu respirația întretăiată.

Degetele lui blânde care-i atingeau pielea o făceau să tremure de emoție. Bryant se ridică în picioare, o privi câteva clipe, și apoi, cu un gest disperat, o cuprinse în brațe. Zoe se prăbuși la pieptul lui, respirând cu nesaț mirosul lui familiar, masculin, îmbătător.

Se simțea atât de bine. Parcă și el tremura. Sau i se părea ei? Oricum, respira greu.

Trebuia să pună capăt apropierii aceleia periculoase. Nu ducea nicăieri. Trebuia să-i spună să plece. Dar nu putea.

Bryant o îndepărtă ușor, fără să-i dea drumul din brațe. Îi ridică bărbia, căutându-i privirile.

– Sărută-mă, șopti el.

Sângele îi clocoti în vene și urechile îi vâjâiră. Era amețită. Îl dorea. Avea nevoie de el. Îl iubea. Nu știa dacă făcea sau nu o mare prostie. De fapt, nu mai conta. Voia doar să facă dragoste cu el.

Capitolul 11

Șoapte în întuneric. Guri flămânde, disperate, mâini dornice. Freneticul dans al iubirii le contopi suflările. Erau o singură ființă.

Hainele aruncate zăceau de-a valma pe podea. Ploaia lovea cu putere geamurile, dar sunetul ei abia îl auzeau. Doar ei doi contau.

Zoe îl iubea, îl atingea, îi mângâia trupul sărutându-l cu o pasiune izvorâtă din teama de a nu-l pierde din nou.

Se agățase de el cu disperarea unui condamnat la moarte, uimită că încă mai trăia.

Mult mai târziu, adormiră îmbrățișați.

Zoe nici nu se trezi bine a doua zi de dimineață, și începu să-l caute pe Bryant, temătoare. Deschise ochii și-l văzu. Dormea la marginea patului. Slavă Domnului! Nu plecase. Bărbatul acela era al ei. Îl privi cum dormea.

Simțea nevoia să-l mângâie, dar nu voia să-l trezească. Părea liniștit, relaxat, fericit.

Zoe ar fi vrut să se trezească în fiecare zi a vieții ei, alături de Bryant.

El deschise ochii, ca și cum i-ar fi auzit dorința. O privi câteva clipe în tăcere, apoi își puse mâinile pe față. Zoe încercă să-l atingă pe sub cearșaf, dar el o evită.

Gâtul ei se uscă.

– Iartă-mă, spuse Bryant.

Zoe îngheță. Nu mai înțelegea nimic. Sau abia acum înțelegea totul. Comisese cea mai mare greșeală a vieții ei.

Noaptea trecută fusese perfectă. Dovedise cât de mult se iubeau. Iar Zoe sperase ca el să se trezească dimineața și să-i spună cât de mult îi simțise lipsa, iar apoi s-o ceară de nevastă.

Era o proastă.

– De ce-ți pare rău? întrebă ea ridicându-se în capul oaselor.

– Pentru că tot ce s-a întâmplat între noi astă-noapte nu rezolvă nimic.

Ce nu rezolva? Dorința ei de a se căsători cu el? Zoe simți că i se face rău. De undeva din interior, reuși să găsească puterea de a spune calm:

– Nu te justifica. N-are rost.

– De ce?

– Pentru că știu ce motive ai.

Zoe se ridică din pat, se îmbrăcă cu un halat și intră în baie. Se uită în oglindă și respiră adânc. Nu voia să mai plângă. Fruntea sus! Viața nu se oprea aici.

În camera de zi Nick stătea pe marginea canapelei, cu capul în mâini. Zoe se pricopsise cu doi bărbați. Și nici unul n-o iubea cu adevărat.

Se duse la bucătărie și făcu o cafea tare.

Între timp, Bryant, care se îmbrăcase, intră în camera de zi. Nick se uită la el cu gura căscată.

– Tu ce cauți aici? întrebă el.

Bryant îl privi cu dispreț, ca pe o insectă.

– Ce cauți aici, am întrebat.

– M-a ajutat să te aduc până aici și să te bag în pat, explică Zoe intrând în cameră cu o tavă cu trei cești și un ibric cu cafea. Ai avut o mică problemă cu... direcția.

– Doamne, Zoe, suspină el amintindu-și vag cele întâmplate, iartă-mă.

– Ai băut peste măsură, spuse Bryant rece. După ce te-am cărat până sus, m-am gândit să rămân aici ca să nu-ți vină idei în timpul nopții.

– Nu mă place, îi spuse Nick Zoei. M-am atins eu vreodată de tine?

– Nu, Nick. Niciodată.

– Sunt un tip de treabă, nu-i așa?

– Bea puțină cafea, spuse Zoe. O să-ți prindă bine. Bryant, tu vrei o cafea?

– Nu, mulțumesc. Eu trebuie să plec.

Totul era minunat. Bryant plecase la serviciu, Nick se băgase la loc în așternuturi... Așa că Zoe se duse la cumpărături.

Când se întoarse acasă, Nick se trezise. Strânsese canapeaua și-și făcuse bagajele.

– Mă așteptă familia, spuse el.

– Dar trebuia să pleci abia mâine.

– Mai bine plec astăzi. Îmi pare rău că ți-am făcut probleme. Nu știu unde să mă opresc.

– Aici ai dreptate.

– Nu ești supărată pe mine?

– Nu, Nick. Rămâi cel mai bun prieten al meu.

– Tipul de la parter e un ticălos, să știi, spuse el.

Apoi o îmbrățișă cu căldură și plecă.

*

* *

Zoe află a doua zi știrea de la Ann, care aflase dintr-o sursă sigură, și așa mai departe. Telefonul fără fir. Nu era surprinsă. Ann știa cele mai recente bârfe din Washington.

Bryant pleca în Brazilia. Compania pentru care lucra câștigase contractul și el urma să conducă lucrările.

O cuprinseră emoții amestecate – frică, disperare și durere. Dacă până atunci mai sperase în secret ca Bryant să se răzgândească, acum știa că pierduse totul. Dar ce o supăra mai tare era că Bryant nu-i spusese nimic lui Paul.

Plănuia să plece peste mări și țări și nu avusese decența să-și avertizeze fiul. Zoei nu-i venea să creadă.

Își căută de lucru, dorind să uite că data fatidică se apropia pe zi ce trecea. Se înscrise la un curs de limba spaniolă, vizită diverse muzee, se duse la piese de teatru. Ca să nu cedeze psihic, își permitea ca uneori, noaptea, să plângă. Lacrimile o eliberau de stres și anxietate. Poate într-o zi avea să-l uite pe Bryant.

Problema era că Bryant locuia prea aproape de ea. Ca să-l vadă, nu trebuia decât să coboare un etaj și să bată la ușa lui. De zeci de ori se oprise la jumătatea drumului, spunându-și că n-ar fi făcut decât să-și prelungească agonia.

Era o romantică incurabilă, dar nu putea să se coboare atât de jos, să-și calce atât de mult pe mândrie și să se vândă ieftin.

*
* *

Poate că fusese inevitabil. Zoe privi formularul din fața ei. Lângă el avea o duzină de copii ale CV-urilor ei.

Nu putea forța destinul.

În ultimul timp se gândise mult să plece peste ocean, în căutarea aventurii.

Privi în jur. Casa ei era un cămin adevărat. Așa cum îl visase înainte să se întoarcă acasă. Atunci de ce nu mai putea suporta să stea acolo?

Poate că nu era genul de om care să-și dorească să se așeze. Avea aripi. Voia să zboare.

Nu era o plantă. Era o pasăre. Imaginea o făcu să zâmbească. Da. Era o pasăre colorată care-și dorea să trăiască în țări exotice și să zboare liber.

*
* *

Venise primăvara. Florile împrăștiau prin aer un parfum îmbătător. Păsărelele cântau, pomii înverziseră, iarna nu mai avea nici o șansă. Iar Zoe își promise un nou început.

Încă îl mai iubea pe Bryant, dar acum trebuia să se concentreze asupra viitorului ei.

Uneori îl mai vedea pe fereastră, coborând din mașina lui, sau se întâlnea cu el pe scări. Dar de fiecare dată întorcea capul. Încă o mai durea.

Într-o zi, întorcându-se târziu după orele de spaniolă, trecând prin fața ușii apartamentului lui, îi auzi vocea. Vorbea ceva cu Paul. Se opri o clipă ca să asculte mai bine, dorind să bată la ușă. Dar auzind voci venind de la etajul de sus, o luă la fugă.

Pleca peste ocean. Avea să înceapă o nouă viață. Dar niciodată n-ul va uita pe Bryant.

*
* *

Într-o zi, soarta, sau simpla coincidență, făcu în așa fel încât se întâlniră la cutiile poștale. Bryant o salută scurt și-și văzu de treabă.

Zoe își luă corespondența și-l privi cu coada ochiului. Bryant privea intrigat un plic de dimensiuni mari.

– Cred că ăsta-i pentru tine, spuse el întinzându-i plicul.

Zoe îl luă și citi numele destinatarului. Da. Îi era adresat. Probabil că poștașul greșise cutia. Era un plic de la o agenție internațională, care-i răspunsese CV-ului ei.

– Cauți o slujbă peste ocean? întrebă el indiferent.

– Da.

– Credeam că vrei să te stabilești aici.

– Așa credeam și eu. Dar m-am răzgândit.

– Ai un cămin frumos.

– E un cămin ca oricare altul.

– Credeam că e mai mult decât atât.

– Nu e, răspunse ea după o clipă de tăcere. M-am gândit că e mai bine să plec în lume.

– Unde ai de gând să pleci?

– Nu știu. Am trimis formulare în Tailanda, Malaezia, Paraguai...

– Îmi place mâncarea tailandeză.

Zoe își aminti cartea de bucate pe care o primise de la el, de Crăciun. Parcă trecuse un veac de atunci.

– Știu, spuse ea.

– Ei, zise el îndreptându-se spre scări, după câteva clipe de tăcere, mult noroc.

– Mulțumesc.

Mda. Curat, civilizat, politicos... Dar îngrozitor de dureros.

Bryant îi urase noroc. Avusese noroc, primind slujba aceea în Malaezia. Da, Malaezia! O acceptaseră!

Alergă la bibliotecă și ceru câteva cărți despre Malaezia. Citise informații generale despre țările în care trimisese formulare, dar acum trebuia să-și aprofundeze cunoștințele.

Ajunse acasă într-un suflet, cu brațele pline de cărți. Căută cheia de la intrare în buzunar, dar toate cărțile îi căzură din brațe și se împrăștiară pe jos.

– Dă-mi voie, spuse o voce familiară din spatele ei.

Era Bryant. Zoe nu-l privi și se aplecă să-și adune cărțile. Bryant veni lângă ea și o ajută. Mirosul lui de after-shave îi lua mințile.

– Mulțumesc, spuse ea dându-și părul pe spate.

– Pleci în Malaezia? întrebă el privind teancul de cărți din brațele ei.

– Da. Mi s-a oferit o slujbă acolo. M-am gândit să mă informez bine înainte să plec.

– Bravo, spuse el indiferent, invitând-o să intre în bloc.

– Am auzit că și tu te pregătești să pleci în Brazilia, spuse ea cu inima bătându-i repede.

– Așa e.

– De ce nu i-ai spus și lui Paul ce planuri ai? Nu crezi că ar trebui să-l pregătești?

– De unde știi tu ce-i spun și ce nu-i spun fiului meu? întrebă el ridicând o sprânceană.

– Dacă i-ai fi spus, Paul m-ar fi anunțat imediat. Suntem prieteni. Are încredere în mine. Mi se pare un lucru iresponsabil ce ai făcut.

– Nu i-am spus, zise Bryant răspicat, pentru că nu plecăm nicăieri.

Zoe avu nevoie de câteva secunde ca să descifreze sensul vorbelor lui.

– Nu plecați nicăieri? Ce vrei să spui?

– Ce-ai auzit, zâmbi el mefistofelic. Nu mai plecăm în Brazilia. Am refuzat postul.

– Credeam că ți-l dorești. Credeam că abia aștepți să ajungi acolo.

– Așa e, recunoscu el.

– Atunci?

– Din cauza lui Paul. M-am gândit că ai dreptate. El e fericit aici, s-a acomodat, și nu vreau să distrug tot ce am obținut cu greu. În ciuda părerilor tale despre mine, îmi iubesc fiul mai mult decât slujba.

– Te cred.

– Ai bănuit vreo clipă că voi acționa împotriva intereselor fiului meu?

– Nu, dar... când mi-ai spus că pleci, mi-ai dat de înțeles că fiul tău... se va obișnui cu ideea.

– Ei, m-am gândit mai bine și m-am răzgândit. Am voie, nu?

– Desigur și... mă bucur. Cred că ai luat o decizie corectă.

Zoe se întoarse cu spatele la el și urcă scările spre apartamentul ei.

Două zile mai târziu, Bryant o sună.

– Ce dorești? întrebă ea, încercând să pară nepăsătoare.

– Voiam să văd dacă ești acasă. Putem sta de vorbă?

– Când? Acum?

– Da, dar nu prin telefon. Pot să urc?

– Da.

După ce închise telefonul, Zoe începu să strângă lucrurile aruncate care-ncotro. Se pregătea de plecare și-și făcea bagajele. Prin toată casa era o dezordine de nedescris.

– Ce faci? întrebă el intrând, cinci minute mai târziu.

– Îmi sortez lucrurile. Vreau să termin cât mai repede ca să pot să-mi trimit bagajele peste ocean. Când se încheie anul școlar am de gând să plec la mama, în Italia. Voi sta acolo până îmi încep noua slujbă.

Zoe îl privi drept în ochi. Ceva, în lumina lor, se schimbase.

– Deci te gândești serios la plecare.

– Desigur. Am o nouă slujbă.

– O să ne fie dor de tine, spuse el trecându-și neliniștit mâna prin păr.

– O să vă treacă, spuse ea simțindu-se stăpână pe situație.

– Dumnezeule, Zoe! De ce? De ce vrei să faci asta?

– Ce anume? întrebă ea în defensivă.

– Să pleci din țară.

– Pentru că asta-mi doresc. Vreau o nouă aventură și sunt liberă să fac ce-mi place.

Pe neașteptate, Bryant făcu un gest scandalos. Apucă o cutie plină cu cărți și răsturnă conținutul pe podea. Zgomotul o făcu pe Zoe să tresară.

– Nu vreau să pleci!

Zoei îi sări inima din piept. Îl privi în stare de șoc. Ochii lui albaștri erau furioși. Nu mai știa ce să spună, ce să creadă.

– Te vreau acasă! Aici! În locul ăsta! Vreau să știu că Paul are unde să vină! Vreau să fii aici când am...

Brusc se întoarse pe călcâie și ieși din apartament trântind ușa după el.

Zoe tremura. Își aminti o poveste, de demult. „M-am întors acasă și am găsit-o împachetându-și lucrurile..." Dumnezeule...

Se așeză pe podeaua fără covor, printre cărțile împrăștiate. Își puse mâinile pe față încercând să gândească limpede.

Nu. Bryant nu voia să plece. O voia lângă el. Îi păsa. Putea să nu spună nimic. Văzuse totul în ochii lui – disperarea, furia, neputința erau acolo.

Dar ei îi era de-ajuns.

Nu mai voia să-i fie la-ndemână. La câțiva pași de apartamentul lui. De ce? Doar ca să aibă grijă de copilul lui?

Auzi pași în fața apartamentului. Ușa se deschise și apăru Bryant, cu mâinile în buzunare. Părea distrus.

– Te rog să rămâi, spuse el încet.

Trupul ei se încordă. Fiecare fibră din ea striga: „Da! Rămân!". Se simțea pe marginea abisului. Simțea că-și pierde echilibrul. Îl privi drept în ochi și spuse cât de calm putu:

– Nu.

Capitolul 12

Bryant se holbă la ea împietrit.

Timpul se dilată. Zoe observă culoarea vișinie a cămășii lui coborând și urcând din ce în ce mai repede. Auzi o mașină trecând pe stradă cu viteză. Un porumbel gângurea la geamul ei deschis. De undeva, din parc, se auzeau râsete de copii. Sunetele străzii. Detalii obișnuite ale vieții cotidiene.

Zoe avu un sentiment teribil al inevitabilului. Dacă Bryant pleca acum, totul era pierdut.

Dar el rămase. Se apropie de ea cu încetinitorul. Îngenunche lângă ea și-i luă mâinile într-ale sale.

– Zoe... șopti el, nu mă părăsi, te rog.

Ochii lui erau de un albastru intens. Privi în adâncul lor fascinată.

– Nu mă părăsi. Nu pot suporta gândul ăsta. Căsătorește-te cu mine. Te rog, căsătorește-te cu mine.

Zoe nu înțelese. Ce păcăleală! Cât de mult își dorise să audă cuvintele acelea, iar acum nu le înțelegea.

– Poftim? șopti ea cu teamă.

– Te iubesc. Vreau să fii soția mea, spuse el luându-i fața în mâini. Te iubesc, Zoe.

Lacrimi fierbinți îi inundară ochii. Cu privirile împăienjenite, se străduí să-l vadă pe Bryant. Auzise bine?

Cu o mișcare bruscă Bryant o strânse în brațe și începu s-o legene.

– Îmi pare rău, spuse el. Îmi pare rău. N-am vrut să te fac să plângi. Te iubesc.

– Nu știam... Nu m-ai lăsat să mă apropii. Câteodată îmi păreai atât de departe. Te înstrăinaseși de mine.

– Știu, știu. Nu voiam să recunosc că am nevoie de tine. Apoi te-am văzut cum împachetezi, cum te pregătești să pleci, să mă părăsești pentru totdeauna. Și am înnebunit.

– Știu. Te-ai gândit la ziua în care te-a părăsit soția ta.

– Așa e, gemu el. După ce am ieșit afară mi-am dat seama că picioarele nu mă ascultă. Nu voiam să plec din fața ușii tale. Ceva mă oprea. Mi-am dat seama că tu nu mă părăsești acuma, plecând, pentru că eu te părăsisem cu mult timp în urmă. Mi-am dat seama că tu nu ești ca Lauren. Tu mi-ai dăruit tot ce mi-am dorit, tot ce n-am avut – căldură, bucurie, dragoste, și cel mai important lucru – ai fost ca o mamă pentru Paul. Doamne! gemu el închizând ochii și lipindu-și buzele de ale ei. Fii soția mea. Rămâi cu mine.

– Voi rămâne, șopti ea agitat agățându-se de el. Voi rămâne!

– Ești tot ce mi-am dorit vreodată. Vreau să fii alături de mine toată viața.

Zoei îi venea să sară, să cânte, să danseze.

– Doamne, Bryant, te iubesc.

*

* *

– Dar cum rămâne cu slujba ta? Cu plecarea în Malaezia? întrebă el turnând un pahar cu vin pentru un toast în cinstea vieții lor împreună, stând dezbrăcați pe podeaua fără covor, înconjurați de cărți. Îți doreai mult slujba asta.

– Da, dar mai mult te doresc pe tine. Tu și Paul sunteți mai importanți pentru mine.

– Îți doreai aventura, căutai ceva incitant... Ți-ar plăcea să trăiești în Brazilia?

– Sigur că da. Cu tine și cu Paul aș pleca până la capătul pământului. Nu contează locul, ci oamenii pe care-i ai lângă tine. Am fost fericită la Washington, nu datorită oamenilor sau apartamentului, ci datorită ție și lui Paul.

– Ai dreptate. Oamenii contează. Și tu ai făcut din apartamentul ăsta un adevărat cămin.

– Nu e decât un simplu apartament. Ceea ce conta era că ne aveam unul pe celălalt.

– O să cumpărăm o casă pe care o vom decora împreună. Toți trei, spuse el sărutându-i podul palmei. O să facem din casa noastră un cuib de nebunii.

– Da, șopti ea fericită.

– Și când va veni timpul, vom pleca peste ocean în căutarea unei noi aventuri. Și vom trăi fericiți împreună oriunde, pentru că vom fi împreună. Promiți?

– Promit.

– Dar dacă nu vom avea electricitate sau apă caldă? întrebă el zâmbind poznaș.

– Nu-ți forța norocul, glumi ea ciupindu-l.

*

* *

Erau îmbrăcați și aranjau cuminți cărțile pe rafturi, când Paul bătu la ușă. Fusese la un film cu prietenii și Braynt îi lăsase un bilet pe ușă prin care-l anunța că e la Zoe.

După ce Bryant îi explică lui Paul care fuseseră planurile lor și ce hotărâseră în final, Paul se înfurie.

– De ce ești supărat, Paul? întrebă Zoe.

– Trebuia să-mi spuneți! De ce nu mi-ați spus?

– Ce să-ți spunem? întrebă uimit Bryant.

– Despre Brazilia! Voiau să te trimită în Brazilia și tu ai refuzat! De ce nu m-ai întrebat și pe mine? Niciodată nu-mi spui nimic.

– De când te consult eu pe tine în problemele mele de serviciu, Paul? De ce te-ai supărat în halul acesta?

– E vorba și de viața mea, să știi!

– M-am gândit la interesele tale, Paul.

– Trebuia să mă întrebi și pe mine. Interesele mele poate sunt altele.

– Dar aici era vorba de cariera mea. Nu puteam să te întreb ce părere ai. Eu sunt tatăl și tu ești copilul, să nu uităm.

– Nu sunt copil și nu mai înțeleg nimic. Crezi că... N-ai vrut să pleci în Brazilia din cauza mea?

– De ce crezi asta?

– Pentru că așa e! Când am venit aici ai spus că s-ar putea să ne mutăm! Acum te-ai răzgândit.

– Dintr-un motiv foarte serios. Stai jos, Paul, spuse el așezându-se pe canapea, lângă Zoe.

Paul se așeză pe un scaun african, uitându-se la ei ca o căpetenie de trib judecându-i pe condamnați.

– Am decis că e mai bine să rămânem în State pentru o vreme. Văd că a început să-ți placă școala, ai noi prieteni. Nu e cazul să plecăm din țară ca să începem o altă viață.

– Tată! strigă Paul unindu-și palmele în semn de rugăciune. Nu înțelegi? Vreau să plecăm în Brazilia! Gândește-te! *Brazilia!*

– De ce vrei tu să plecăm în Brazilia? întrebă Bryant ridicând o sprânceană.

– Pentru Amazon, tată, pentru animale. Gândește-te câte lucruri interesante putem vedea acolo! Ar fi super!

– Încerc să fac cum ți-e ție mai bine, spuse Bryant după câteva momente de gândire. Ți-a fost greu să te obișnuiești aici. Nu vreau să mai trecem prin chinul acela încă o dată.

– Dar nu vom mai trece, promit! Tată, am treisprezece ani! Acum ne înțelegem mult mai bine și... pe lângă asta... Zoe pleacă din țară și ea.

– Nu, Paul, surâse Bryant. S-a răzgândit. O să rămână aici, cu noi.

Paul se uită repede de la unul la celălalt, cu gura căscată.

– Adică...

– Da. Ne-am hotărât să ne căsătorim. Sper că nu te deranjează prea tare.

Paul se înroși la față, ochii îi străluciră și rămase fără cuvinte. Apoi se ridică de pe scaun și începu să țopăie de bucurie.

– Să mă deranjeze? Mă bucur! Super! Super! Ce mesenias! Nu pot să cred!

Apoi se opri-n loc și privindu-i cu respirația tăiată, adăugă:

– Știu cum putem să facem! Hai să plecăm toți în Brazilia! Acum nu mai avem nici un motiv să rămânem. Voi avea consilierul personal în casă!

Zoe îl privi amuzată pe Bryant, care-și dădu ochii peste cap.

– Vrei să mergem în Brazilia, nu-i așa? spuse Paul privind-o cu speranță pe Zoe. Mi-ai spus că vrei să pleci din țară...

– Da, așa ți-am spus, răspunse ea cu grijă, dar trebuie să mai discutăm varianta.

– Discutați-o! Spune-i tatei că vrei să plecăm în Brazilia! Spune-i și n-o să te refuze. Sînt două voturi la unul. Vreți să ies din cameră, să vă las să discutați?

– Da, spuse Bryant.

Paul zbură pe ușă afară.

– Eu rămân aici! Vă aștept să mă chemați! Grăbiți-vă!

Ușa se trânti lăsându-i pe Zoe și Bryant privindu-se amuzați.

– Ce sugerezi, doamnă consilier? întrebă el.

– Tu ești tatăl lui, spuse Zoe mușcându-și buzele.

– Și tu vei fi mama lui.

– Propun să plecăm în Brazilia.

– Dar mi-ai spus că ar fi un lucru iresponsabil.

– Asta dacă ai fi plecat fără mine. Așa, voi fi consilierul personal al lui Paul.

– Dar eu nu mă căsătoresc cu un consilier școlar. Eu te vreau pe tine.

– Bine, spuse ea împăciuitor, sărutându-l.

– Și Paul? Crezi că se va acomoda?

– Cred că și-a expus convingător cazul. Are treisprezece ani! spuse ea pe un ton solemn.

– Doamne, cred că m-am pricopsit, se văită el în glumă.

– De ce?

– O să-mi mâncați zilele, tu și Paul.

– Doar nu vrei să te plictisești...

– Nici o șansă. Cu tine viața e incitantă!

Sfârșit

Editura ALCRIS, prin romanele colecției "NOSTALGIC" vă oferă în zilele de miercuri, de două ori pe lună, vise ce nu se destramă odată cu zorii, ci vise care se împlinesc zi cu zi și vă rămân alături o viață întreagă.

Era un bărbat plin de viață, un bărbat potrivit pentru copiii ei.

Pentru Zoe Langdon, Bryant Sinclair era un vis devenit realitate – un bărbat perfect. Aveau doar o problemă – relația lor părea temporară. Părăsit de fosta lui soție, Bryant nu voia să-și mai asume riscul unei noi căsnicii. Voia s-o sărute pe Zoe, să facă dragoste cu ea, dar în ciuda vieții incitante pe care o duceau împreună, Bryant era gata s-o lase să plece!

THE BEST

ISBN 973-8251-45-1

PRET 16.000 LEI